

Hạnh Phúc Nhân Đôi

Contents

Hạnh Phúc Nhân Đôi	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02 Part 1	4
3. Chương 02 Part 2	8
4. Chương 03	11
5. Chương 04	13
6. Chương 05 Part 1	14
7. Chương 05 Part 2	18
8. Chương 06	21
9. Chương 07	22
10. Chương 08	26
11. Chương 09 Part 1	29
12. Chương 09 Part 2	32
13. Chương 10	36
14. Chương 11	39
15. Chương 12	41
16. Chương 13	44
17. Chương 14	47
18. Chương 15	50
19. Chương 16	53
20. Chương Kết	57

Hạnh Phúc Nhân Đôi

Giới thiệu

Hạnh Phúc Nhân Đôi Tác giả: Judith McNaught số chương: 19 Corey Forrester đã yêu Spencer Addis

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-nhan-doi>

1. Chương 01

Judith McNaught Hạnh Phúc Nhân Đôi

Một

Không chú ý đến tầm nhìn tuyệt đẹp bên kia vách kính của cao ốc Houston, cũng là nơi đặt văn phòng của tạp chí Cuộc Sống Tươi Đẹp của Foster, Diana Foster đi tới lui trước bàn của cô với cái điện thoại kẹp giữa vai và tai.

“Vẫn không có ai trả lời ở nhà à?” Kristin Nordstrom, trợ lý sản xuất của tờ tạp chí, hỏi.

Diana lắc đầu bỏ điện thoại xuống, thò tay ra sau cái bàn làm việc để lấy túi xách của cô. “Có lẽ là mọi người đang ở ngoài vườn, chế tạo ra một loại bối phủ gốc cây mới hay làm việc gì đó,” cô nói đùa. “Cô có để ý rằng,” cô tiếp tục với nụ cười thâm nảo khi xỏ tay vào cái áo khoác vải lanh màu xanh viền trắng, “khi cô có một tin tức vô cùng hấp dẫn, những người mà cô muốn chia sẻ thông tin đó không bao giờ ở nơi mà cô có thể tìm được họ không?”

“Sao cô không tiết lộ thông tin đó cho tôi trong khi chờ đợi nhỉ” Kristin đề nghị một cách trêu chọc.

Diana khựng lại khi đang vuốt thẳng những nếp nhăn trên cái váy trắng của cô và cười với người phụ nữ kia, nhưng cô phải ngược nhìn lên. Ở tuổi ba mươi hai, Kristin hơn Diana hai tuổi và cao đúng sáu feet, với làn da trắng trẻo và đôi mắt xanh của tổ tiên người Nordic. Cô cũng là một nhân viên rất tận tụy với công việc, đầy quyết tâm, và rất tỉ mỉ, ba điểm khiến cho cô trở thành nhân viên giỏi nhất của phòng sản xuất.

“Thôi được, cô sẽ được biết. Tôi vừa mới quyết định sẽ chụp một số ảnh cho chủ đề “Những Tiệc Cưới Hoàn Hảo” tại Newport, Rhode Island. Sáng nay cơ hội này tự rơi vào tay tôi, và chúng ta phải hoàn thành nó trong một khoảng thời gian rất ngắn, nhưng cơ hội này quá tuyệt đến nỗi không thể bỏ qua được. Thực ra, nếu cô rảnh thì tôi muốn gửi cô đến Newport một tuần trước đám cưới để hỗ trợ cho nhóm của chúng ta ở dưới đó. Mike MacNeil và Corey sẽ đến vài ngày sau. Cô có thể làm việc với họ trong khi họ chụp những tấm ảnh ngoài hiện trường. Họ sẽ cần thêm người phụ, và điều này sẽ mang lại cho cô cơ hội hiểu rõ việc làm việc ở một địa điểm, dưới áp lực, trong những điều kiện khó khăn là như thế nào. Cô thấy sao?”

“Như bị sét đánh,” cô nói, khuôn mặt của cô rạng rỡ bởi nụ cười rộng hết cỡ. “Tôi luôn muốn được ra ngoài hiện trường chụp ảnh với nhóm người của Corey. Newport hứa hẹn những khung hình thật đẹp,” cô nói khi Diana bắt đầu bước ra cửa. “Diana, trước khi cô đi, tôi muốn cảm ơn cô vì mọi chuyện cô đã làm. Rất vui khi được làm việc chung với cô.”

Diana đáp lại sự biết ơn của cô ta với nụ cười. “Cố gắng tiếp tục tìm cho ra Corey. Ồ, và tiếp tục gọi về nhà. Nếu bất kỳ ai trả lời, hãy bảo họ ở yên ở đó cho đến khi tôi về đến nhà. Nói với họ là tôi có một tin quan trọng, nhưng tôi muốn Corey ở nhà để nghe nó.”

“Tôi sẽ làm vậy. Và khi cô gặp được Corey, vui lòng nói với cô ấy là tôi rất vui về cơ hội được làm việc chung với cô ấy.” Cô ngừng lại, một nụ cười ngập ngừng, hài hước hiện ra trên khuôn mặt cô “Diana, Corey có nhận thấy là cô ấy quá giống Meg Ryan không?”

“Nghe lời khuyên của tôi và đừng nhắc chuyện đó với nó,” Diana cảnh báo với một tròng cười. “Nó luôn bị người lạ bắt chuyện và họ không chịu tin nó khi nó nói với họ nó không phải là Meg Ryan, và một vài người trở nên khó chịu ra mặt vì họ nghĩ nó đang cố lừa họ...”

Chuông điện thoại reo vang, ngắt lời họ, và Kristin vươn qua bàn để trả lời “Là Corey,” cô nói, đưa ống nghe về phía Diana “Cô ấy đang dùng điện thoại trong xe.”

“Ồn Trời!” Diana nói khi cô vội vã bước tới phía trước và cầm lấy ống nghe. “Corey, chị đang cố gắng liên lạc với em cả buổi sáng.”

Corey nhận ra sự phấn thích trong giọng nói của chị cô, nhưng lúc này sự chú ý của cô đang tập trung vào gã tài xế của chiếc xe tải nhỏ màu vàng cam, người quyết tâm chen vào làn xe của Corey trên xa lộ. “Em đã ở nhà in cả buổi sáng,” cô nói, quyết định là tốt hơn cô nên thay đổi làn xe và để cho hấn ta thắng trò

hù dọa này hơn là bị những “sọc nhỏ” màu cam chạm nổi trên cửa xe màu đỏ tía của cô. “Em không hài lòng với một vài tấm ảnh mà em đã chụp ngoại cảnh cho số phát hành kế tiếp, và em đem đến cho anh ta vài tấm khác. ”

“Đừng lo lắng về số phát hành đó, nó sẽ ổn thôi. Chị có chuyện quan trọng hơn để nói cho em biết - một tin thật tuyệt. Em có thể gặp chị ở nhà trong vòng hai mươi phút nữa không? Chị muốn nói với mọi người ngay lập tức”

“Có phải em vừa mới nghe chị nói là không phải lo lắng về số phát hành không?” Corey trêu chọc, thích thú và bất ngờ bởi thái độ lạc quan khác lạ từ người chị luôn cẩn trọng của cô. Liếc nhìn trong kính chiếu hậu, cô thay đổi làn xe chạy để cô có thể thay đổi hướng đi về River Oaks, chứ không phải tiếp tục đi đến văn phòng như ý định ban đầu. “Em đang đi về nhà, nhưng em muốn có một ít gợi ý ngay bây giờ.”

“Thôi được, đây này : Em sẽ nói gì nếu chị nói cho em nghe một cơ hội khó tin cho chủ đề “Những Tiệc Cưới Hoàn Hảo” vừa mới rơi vào tay chị! Mẹ của cô dâu, người rõ ràng là muốn tăng cường thêm địa vị xã hội của bà ta, muốn chúng ta đăng đám cưới của con gái bà ta trong tạp chí Cuộc Sống Tươi Đẹp . Nếu chúng ta chấp nhận, bà ta sẵn sàng bảo đảm với chúng ta là nó sẽ được thực hiện theo đúng “Phong Cách Foster,” dưới sự giám sát của chúng ta, và bà ta sẵn sàng trả bất cứ cái giá nào, cũng như tất cả những chi phí đi lại cho nhân viên của chúng ta .”

Trong nhiều tháng trời, Corey và Diana đã thảo luận địa điểm và chủ đề ột đám cưới “lý tưởng” mà họ muốn làm chủ đề chính trong số phát hành đó, nhưng cho đến nay họ đã loại bỏ tất cả các phương án vì nếu Diana không nghĩ chúng quá mắc tiền thì Corey cũng nghĩ chúng quá sắc sảo không thể in trên tạp chí được. Diana chịu trách nhiệm về mọi vấn đề tài chính của Foster Enterprises, nhưng trách nhiệm cho những tấm ảnh với những khung hình đẹp xuất hiện trên những ấn bản của Foster là của Corey . “Nghe có vẻ rất tuyệt từ góc độ ngân sách, nhưng còn địa điểm thì sao? Chúng ta sẽ có những cảnh trí như thế nào ?”

“Bình tĩnh nhé,” Diana nói.

Trong xe, Corey mỉm cười với sự hồi hộp không thể ngăn được. “Em rất bình tĩnh. Nói cho em biết đi.”

“Hôn lễ sẽ được cử hành ngay trên bãi cỏ của ngôi nhà của cậu cô dâu ... một ngôi nhà nghỉ nhỏ xinh đẹp ở thôn quê với bốn mươi lăm phòng, xây vào năm 1895, với những bức bích họa trên trần nhà, những câu chuyện thần thoại được vẽ trên vách tường và chắc chắn là có hàng trăm những chi tiết kiến trúc nhỏ đặc sắc khác, em có thể chụp chúng cho quyển sách trên bàn cà phê sắp tới của chúng ta - em biết đó,” cô nói, “những cuốn sách lớn, sang trọng, đẹp đẽ mà em thường xem trong thời gian rảnh rỗi của em đó ?”

“Đừng làm cho em hồi hộp.” Corey cười, sự hăng hái của cô tăng vọt. “Ngôi nhà nằm ở đâu ?”

“Em sẵn sàng chưa ?”

“Em nghĩ vậy.”

“Newport, Rhode Island.”

“Ôi, Chúa ơi, hoàn hảo biết bao !” Corey thở, đầu óc nhiếp ảnh gia của cô đã hình dung ra những khung hình thật đẹp với những du thuyền lộng lẫy nổi trên mặt nước xanh lấp lánh ở phía sau .

“Mẹ của cô dâu gửi cho chị những tấm hình chụp ngôi nhà và khu đất của em trai bà ta và sau đó gọi chị sáng nay sau khi bưu kiện đến. Căn cứ vào một vài điều mà bà ta lỡ miệng nói, chị có một cảm giác rất buồn cười là anh ta có thể là người trả tiền cho toàn bộ đám cưới. Ồ, chị quên, bà ta hứa sẽ cung cấp cho chúng ta sáu người địa phương để làm việc dưới sự giám sát của chúng ta. Điều này cho phép chúng ta có thể trang trí một số chỗ đặc biệt tại vài căn phòng chính, vì vậy em sẽ có nhiều kiểu chụp hơn. Dĩ nhiên là họ sẽ trả các chi phí vật tư và nhân công, và người của chúng ta sẽ có phòng riêng tại nhà. Khách sạn đã kín phòng vào mùa này, và dù sao chẳng nữa thì tất cả mọi người cũng sẽ phải làm việc muộn, cho nên đó là một giải pháp thích hợp. Hơn nữa, họ có người hầu và có cả khách của gia đình, cho nên ở lại ở đó để bảo đảm là không ai làm hỏng công trình của chúng ta là việc cần thiết.”

“Không thành vấn đề, đối với một cơ hội như vậy, em sẽ làm việc và ngủ trong ngôi nhà của một anh chàng nhiều vợ”

Giọng của Diana mất đi một ít sự tự tin vui vẻ. “Đúng, nhưng em có thể làm điều đó trong ngôi nhà của Spencer Addison không?”

Câu trả lời của Corey là theo bản năng và ngay tức thì. “Em thà là ở trong ngôi nhà của anh chàng nhiều vợ hơn.”

“Chị biết.”

“Hãy tìm cho chúng ta một đám cưới khác để làm.”

“Chúng ta sẽ bàn về nó khi em về đến nhà.”

2. Chương 02 Part 1

Đến lúc Corey rời khỏi đường Wood và quẹo vào con đường lái xe dài dẫn vào nhà với những hàng cây xanh chạy dọc hai bên, cô biết là cô sẽ đi Newport . Diana chắc chắn cũng biết điều đó. Bất cứ chuyện gì họ cần làm vì lợi ích của người khác, hoặc tốt cho gia đình, hoặc có lợi cho Doanh nghiệp Foster, thì họ sẽ làm. Không biết vì sao, đó dường như luôn là thỏa thuận ngầm ngầm giữa họ.

Mẹ và bà của Corey cũng sẽ đến Newport , vì họ là những người tạo ra những thứ đang nổi tiếng được gọi là “Phong cách Foster”. Đó là một khái niệm mà Corey và Diana cố trưng bày và quảng cáo trên toàn quốc, qua tạp chí và nhiều loại sách, nhưng nó vẫn là một công việc kinh doanh gia đình. Mẹ và bà cô chắc chắn sẽ xem cơ hội gặp lại Spencer như là một cuộc gặp gỡ thú vị chứ không phải là một trở ngại, nhưng khi ấy anh đã không làm họ bị tổn thương như anh đã làm cho Corey đau đớn.

Xe của Diana đã được đậu ở trước nhà, một lâu đài trải dài kiểu người Georgian là nhà của cả gia đình cũng là “vùng đất thử nghiệm” cho nhiều dự án cải tiến nhà cửa xuất hiện thường xuyên trong tạp chí Cuộc Sống Tươi Đẹp của Foster.

Corey tắt máy xe và nhìn lên căn nhà mà cô và Diana đã góp phần bảo vệ và bảo quản. Có rất nhiều sự kiện quan trọng trong đời của cô liên quan đến nơi này, cô nghĩ khi cô dựa đầu vào chỗ tựa đầu, cố tình trì hoãn việc đi vào bên trong, nơi cô sẽ phải lắng nghe một cuộc thảo luận về đám cưới ở Newport. Cô đã được 13 tuổi và đứng trong tiền sảnh khi cô gặp Diana lần đầu tiên, và cô đã gặp Spencer Addison một năm sau đó trên bãi cỏ sau nhà, nơi cô lần đầu tiên tham dự một buổi tiệc của người lớn.

Và ở đây, trong ngôi nhà này, cô đã yêu thương và tôn trọng Robert Foster, một người to lớn có đôi vai rộng với trái tim dịu dàng và bộ óc thông minh, người sau này đã nhận cô làm con nuôi. Ông đã gặp mẹ của Corey ở Long Valley , khi ông đang mua một công ty sản xuất nơi bà đang làm thư ký, và phần còn lại dường như là một câu chuyện cổ tích. Bị thu hút bởi khuôn mặt đẹp của Mary Britton và nụ cười thân thiện, nhà triệu phú Houston đã đưa bà đi ăn tối vào đêm đầu tiên ông ở thành phố và quyết định ngay buổi tối đó Mary là người phụ nữ dành cho ông.

Tối hôm sau, ông đã xuất hiện ở nhà ông bà ngoại của Corey, nơi cô và mẹ cô đang sống, và bắt đầu chiến dịch chinh phục cả cái gia đình nhỏ bé gắn bó với nhau đó. Như một phù thủy tốt bụng, mỗi tối ông mang đến cả đồng hoa và những món quà nhỏ ọ người, và ông ở lại cho đến rạng sáng hôm sau, nói chuyện với cả gia đình cho đến khi họ đi ngủ rồi ra ngồi trên ghế xích đu ở sân sau với cánh tay choàng qua vai Mary.

Trong vòng hai tuần, ông đã kết thân với Corey, xoa dịu tất cả những khả năng phản đối của ông bà ngoại cô đối với chuyện hôn nhân, gạt những nghi ngại về cuộc sống hôn nhân Mary qua một bên, rồi ông đưa cô dâu mới của ông và con gái của bà rời khỏi căn nhà nhỏ của họ ở ngoại ô Long Valley bằng máy bay riêng của ông. Vài giờ sau, đầu tiên ông vui vẻ đưa Mary và sau đó đến Corey bước qua ngưỡng cửa ngôi nhà ở Houston của ông, và họ đã sống ở đây kể từ đó.

Diana đã đi nghỉ ở châu Âu với một số bạn bè trong trường và cha mẹ của họ khi đám cưới diễn ra, và Corey đã sợ cuộc gặp gỡ với người chị mới khi cuối cùng Diana cũng quay về nhà vào cuối hè. Diana lớn hơn cô một tuổi, và nghe nói rất thông minh. Corey đã chắc chắn là ngoài những điều đó Diana sẽ rất xinh đẹp, tinh tế và là một kẻ hợm hĩnh nhất thế giới.

Vào ngày Diana trở về từ Châu Âu, Corey trốn trên ban công nghe lén trong khi cha dượng của cô chào đón con gái ông trong phòng khách và thông báo cho cô biết rằng trong khi Diana “vòng quanh châu Âu suốt mùa hè,” ông đã tìm được cho cô một người mẹ và một cô em gái mới.

Ông giới thiệu Diana với mẹ của Corey, nhưng Corey không thể hoàn toàn nghe hết được những điều họ nói với nhau vì tiếng của họ quá nhỏ. Ít ra là Diana đã không hề giận dữ, như Corey đã lo sợ, và Corey cố tự an ủi mình đôi chút với điều đó khi cha dượng của cô đưa Diana vào tiền sảnh và gọi Corey xuống dưới lầu.

Đầu gối của cô cứ va vào nhau, Corey ngẩng cao cằm của cô với vẻ “tôi không quan tâm chị nghĩ gì về tôi” khi cô bước xuống cầu thang một cách cương quyết.

Thoạt nhìn, Diana Foster là mẫu người mà Corey sợ nhất : cô ấy không chỉ là xinh đẹp và nhỏ nhắn, với đôi mắt xanh và mái tóc nâu dài màu gỗ dẻ ngựa mượt mà xõa đến ngang lưng, cô ấy lại đang mặc một bộ đồ trông giống như nó đến từ tạp chí tuổi Teen - một cái váy rất ngắn với vớ màu kem và cái áo vest kẻ ô vuông nâu và xanh, và một cái áo cộc tay với một biểu tượng trên túi. Cô ấy cũng có ngực nữa, Corey rầu rĩ nhận ra điều đó.

So sánh với Diana, Corey, cao hơn Diana hai inch và đang mặc quần jean, cảm thấy mình thật xấu xí, quá cao như một cục đất sét xấu xí với đôi mắt xanh bình thường và mái tóc vàng được cột như đuôi gà. Để tỏ lòng trân trọng đối với dịp này, Corey đang mặc một cái áo thun chui đầu ưa thích nhất của cô - cái áo với một con ngựa đua được vẽ màu trắng chạy ngang bộ ngực bằng phẳng của cô. Cô cố cảm thấy thoải mái với nó khi Diana nhìn chằm chằm vào Corey trong im lặng và Corey nhìn trở lại.

“Nói gì đi chứ, hai đứa !” Robert Foster nói trong giọng điệu uy quyền nhưng vui vẻ của ông. “Bây giờ hai đứa là chị em rồi !”

“Chào,” Diana lầm bầm.

“Chào,” Corey trả lời.

Diana dường như đang nhìn thẳng vào cái áo thun chui đầu của Corey, và cằm của Corey nhướn lên như thể phồng thủ. Bà của cô ở Long Valley đã vẽ một con ngựa để thương trên cái áo đó, và nếu Diana Foster nói một lời khó nghe về nó, Corey đã chuẩn bị sẵn sàng để đẩy Diana ngã nhào xuống chân cô.

Cuối cùng, Diana phá tan sự im lặng không thoải mái này. “Em - em thích ngựa à ?”

Một cách dè dặt, Corey nhún vai rồi gật đầu.

“Sau bữa tối, chúng ta có thể sang nhà của Barb Hayward. Gia đình Haywards có một cái chuồng ngựa tuyệt vời với nhiều ngựa đua. Anh trai của Barg, Doug, có một con ngựa polo nhỏ nữa.”

“Em chỉ cỡi được vài con ngựa và chúng rất hiền lành. Em không đủ sức cỡi ngựa đua.”

“Bất cứ khi nào chị cũng thích vuốt ve chúng hơn là cỡi chúng. Chị đã bị ngã ngựa vào mùa xuân năm ngoái,” Diana thừa nhận, do dự đặt một bàn chân để bước bước chân đầu tiên và bắt đầu lên lầu về phía phòng ngủ của cô.

“Chị phải đứng dậy ngay nếu chị bị té ngã,” Corey khuyên với vẻ khôn ngoan, cảm thấy phần chần chừ bởi sự thú nhận dễ dàng của Diana về khuyết điểm của mình. Cô luôn muốn có một người chị, và có lẽ - chỉ có lẽ - cô gái tóc đỏ xinh đẹp này rất cuộc sẽ là chị cô. Diana không có vẻ giống như một kẻ hợm hĩnh.

Họ cùng đi lên lầu và ngập ngừng trong hành lang ngay trước cánh cửa phòng riêng của họ. Từ phòng khách bên dưới, họ nghe tiếng cười vui vẻ của ba mẹ họ và âm thanh rất trẻ trung và vô tư làm cả hai cô gái cười với nhau như thể họ bắt gặp cha mẹ trưởng thành của họ cư xử giống như trẻ con. Cảm giác như thể cô nợ Diana một lời nhận xét hoặc giải thích, Corey nói với sự thẳng thắn trung thực, “ba của chị thật tốt. Ba của em đã bỏ em và mẹ khi em vẫn còn là một em bé. Họ đã ly dị.”

“Mẹ chị chết khi chị được năm tuổi.” Diana nghiêng đầu của cô qua một bên, lắng nghe những giọng nói hạnh phúc đến từ phòng khách, “mẹ em làm ba chị cười. Bà dường như rất dễ thương.”

“Đúng vậy.”

“Bà có nghiêm khắc không ?”

“Đôi khi. Một chút. Nhưng sau đó bà sẽ cảm thấy có lỗi và bà sẽ nướng một loạt bánh sô cô la hoặc bánh dâu tươi cho em - ý em là cho chúng ta - trước khi em - ý em là chúng ta - đi ngủ.”

“Chà, bánh sô cô la,” Diana thì thầm. “bánh dâu tươi.”

“Mẹ em tin là mọi thứ phải được tươi bất cứ khi nào có thể, và bà ngoại của em cũng giống vậy. Không dùng đồ đông hộp. Không dùng đồ hộp. Không dùng đồ đông lạnh”

“Chà,” Diana lại thì thầm. Với cái rùng mình cô thú thật, “Conchita - đầu bếp của chúng ta - bỏ ớt vào mọi thứ.”

Corey cười khúc khích. “Em biết, nhưng mẹ em đã tiếp quản nhà bếp.”

Đột nhiên cô có cảm giác như thể cô - và mẹ cô - rốt cuộc có thể mang đến cho Diana và cha của cô ấy một điều tốt đẹp. “Bây giờ mẹ em cũng là mẹ của chị, chị sẽ không phải ăn ớt của Conchita nữa.” Một cách trêu chọc, cô bổ sung, “hãy nghĩ, không còn bánh sô cô la phủ ớt nữa !”

Diana bắt được trò chơi ngay lập tức. “Không còn bánh quế ớt với xi rô ớt !”

Họ dừng lại, cười khúc khích, sau đó mắt của họ nhìn nhau và họ khựng lại, mỗi người đều có cảm giác lúng túng và tuyệt vọng, như thể tương lai của họ có thể ít nhiều tùy thuộc vào chuyện chỉ cần nói những chuyện đúng đắn với nhau trong những giây phút đầu tiên này. Corey thu hết can đảm để nói trước “Ba chị đã cho em một cái máy ảnh thật tuyệt nhân dịp sinh nhật của em. Em sẽ chỉ cho chị cách xài và chị có thể sử dụng nó bất cứ lúc nào chị muốn.”

“Chị đoán ông ấy là ‘bố của chúng ta’ từ giờ trở đi.”

Đó là một đề nghị chia sẻ ông ấy, và Corey cắn môi để không run rẩy vì xúc động. “Em - em luôn muốn có một người chị.”

“Chị cũng vậy.”

“Em thích bộ đồ của chị. Nó rất đặc biệt.”

Diana nhún vai, nhìn chăm chăm vào con ngựa đường như đang chạy đua qua áo thun của Corey. “Chị thích cái áo thun chui đầu của em !”

“Chị thích à. Thật sao ?”

“Thật đấy,” cô nói với cái gật đầu khẳng định.

“Em sẽ gọi cho bà em và nói với bà là chị thích nó. Bà sẽ làm một cái giống hệt như vậy cho chị, chỉ là theo màu ưa thích của chị. Tên của bà là Rose Britton, nhưng bà sẽ muốn chị gọi bà là Bà, giống như em.”

Một tia sáng lóe lên trong mắt của Diana. “Bà ư ? em đi cùng với một người bà nữa à ?”

“Đúng. Bà là một người làm vườn tuyệt vời, ngoài chuyện là một họa sĩ. Và Ông cũng thích vườn nhưng ông chỉ trồng rau thay vì hoa. Và ông có thể xây bất cứ thứ gì ! Ông có thể đặt một cái sàn gỗ trên ngôi nhà của chị, hay xây cho chị một ngôi nhà đồ chơi, hay những thiết kế đặc biệt cho nhà bếp, giống y như vậy.” Corey búng ngón tay của cô như nhấn mạnh, nhưng cô vẫn còn lo lắng và sợ bị thất bại. “Ông sẽ xây cho chị bất cứ thứ gì chị thích. Chị chỉ cần hỏi ông.”

“Ý em là chị sẽ có một người ông nữa hả ?”

Corey gật đầu, sau đó cô nhìn với vẻ thích thú khi Diana ngược nhìn chăm chú vào trần nhà và vui vẻ công bố, “Em gái, một người mẹ, một người bà, và một người ông ! Điều này có thể rất tuyệt !”

Thậm chí còn tuyệt hơn thế.

Như Corey đã dự đoán, ông bà của cô yêu Diana ngay chuyến viếng thăm đầu tiên của cô ấy, và cả hai cô gái bắt đầu bỏ nhiều thời gian ở Long Valley với Rose và Henry Britton đến nỗi cha của họ cáu kỉnh công bố là ông đang cảm thấy bị bỏ rơi. Mùa xuân năm sau, khi Mary nhẹ nhàng đề cập đến chuyện bà mong là bà được sống gần cha mẹ, Robert vui vẻ giải quyết vấn đề của mọi người bằng cách hướng dẫn kiến trúc sư phác thảo một kế hoạch đổi mới và mở rộng nhà khách của lâu đài, sau đó ông thụt lui lại trong nỗi sợ hãi khi Henry khẳng khái đòi làm hầu hết công việc của thợ mộc. Sau đó, chỉ thêm một sự nhượng bộ nhỏ với một nhà kính cho Rose và một vườn rau khổng lồ cho Henry.

Cử chỉ cao thượng của Robert đã được hoàn trả gấp trăm lần với những bữa ăn ngon lành với trái cây tươi và rau tự trồng trên đất đai của ông và được trưng bày khéo léo trong các vật trang trí bằng hoa hoặc những chiếc giỏ lạ mắt, hoặc trong “những chiếc xuống” được làm lồm vào từ miếng bánh mì Pháp. Thậm chí địa điểm của bữa ăn cũng thay đổi theo cơn bốc đồng và tâm trạng của những gì mà Robert luôn ám chỉ là “những người phụ nữ của ông”.

Đôi khi họ ăn trong nhà bếp rộng với tường gạch và các chậu đồng treo từ bức tường cong vòng trên các dây lò nung và lò ga; đôi khi họ ăn trong vườn trên những miếng khăn lót chén đĩa được làm từ những miếng vải xanh và trắng có vân hợp với cái dù ở bên trên bàn; đôi khi họ ăn bên cạnh hồ trên ghế tựa thấp mà ông của Corey đã làm ra từ những thanh gỗ; đôi khi họ ăn trên một cái khăn trên bãi cỏ, nhưng với những ly thủy tinh và đồ sứ đẹp với những gì mà Mary gọi là “tác dụng đặc biệt.”

Sự tài tình trong việc ăn uống và tiêu khiển làm cho Mary nhận được nhiều lời ca ngợi một năm sau ngày cưới, khi bà tổ chức bữa tiệc lớn đầu tiên của bà với tư cách là vợ của Robert Foster. Vào lúc đầu, bà đã được cảnh báo và sợ hãi khi nghĩ đến chuyện trở thành trò cười cho bạn bè của Robert, những người đã làm cho bà lo sợ vì họ có địa vị cao hơn bà trong xã hội và bà tin chắc những kẻ thích chỏ mũi vào chuyện người khác sẽ nhìn bà chăm chú, nhưng Corey và Diana không lo lắng chút nào. Họ biết dù bà có làm gì, thì bà cũng làm với tình yêu và tài năng. Robert Foster cũng cảm thấy vậy. Khoác tay ông quanh vai bà, ông nói, “em sẽ làm cho họ loá mắt, em yêu - em chỉ cần dịu dàng như bản thân của em, và làm mọi chuyện theo cái cách đặc biệt của riêng em.”

Sau một tuần tham khảo ý kiến cả gia đình, Mary cuối cùng quyết định làm một buổi lễ hội cổ truyền Hawaiian cạnh hồ bơi bên dưới những cây cọ trên bãi cỏ. Và như Robert đã vui vẻ dự đoán, những người khách thật sự bị lóa mắt - không chỉ bởi thức ăn thịnh soạn, những cái bàn được trang trí lộng lẫy, và âm nhạc rất tuyệt, mà là từ chính nữ chủ nhân. Trong cánh tay của chồng, Mary di chuyển giữa những người khách, thân hình mảnh mai của bà quấn trong cái sarong xinh đẹp, cánh tay của bà được phủ bằng những vòng hoa tuyệt đẹp được làm bằng phong lan trồng tại nhà kính của họ từ cổ tay đến khuỷu tay, và khi bà gặp mỗi một vị khách nữ, bà đưa cho cô ta một vòng hoa phù hợp với y phục của người phụ nữ.

Khi nhiều người đàn ông khen ngợi bà về thức ăn ngon lạ và rồi bày tỏ sự thích thú khi khám phá ra Robert Foster đã cày xới một phần bãi cỏ của ông để làm vườn rau, Mary ra dấu cho cha của bà, người hãnh diện đề xuất một chuyến tham quan khu vườn dưới ánh trăng. Khi Henry Britton chỉ những người đàn ông trong những bộ tuxedo đi dọc theo những luống rau đang phát triển, nhiệt tình của ông đã lây sang họ đến nỗi trước khi đêm tàn, nhiều người đàn ông đã tuyên bố họ muốn có được một vườn rau riêng của họ.

Khi vài người phụ nữ hỏi tên người phụ trách khâu thức ăn của bà, Mary đã làm cho họ choáng váng khi nói tên của gia đình bà. Marge Crumbaker, người phụ trách mục lượn lật cho tờ Houston Post đang theo dõi lấy tin ở bữa tiệc, cũng yêu cầu cho biết người phụ trách thức ăn cũng như người trang trí hoa mà bà đã dùng, và Mary trở nên căng thẳng, biết là bà có thể bị xem là một kẻ ngu ngốc, nhưng bà thừa nhận sự thật: mặc cho khái niệm phổ biến là tất cả công việc nhà đều là công việc cực nhọc, và rằng bất kỳ người phụ nữ thông minh nào cũng sẽ muốn tìm một chuyện gì khác, thích đáng hơn để sử dụng thời gian của cô ta, Mary thích nấu nướng, làm vườn, và may vá. Sue đang thừa nhận rằng bà cũng thích làm đồ hộp rau quả thì bà nhận thấy một người đàn bà lớn tuổi có mái tóc trắng đang ngời hơi tránh ra một bên, chà cánh tay của bà như thể bà đang bị lạnh. “Xin lỗi,” Mary giải thích với nụ cười hối tiếc, “nhưng tôi nghĩ bà Bradley bị lạnh, và tôi cần tìm cho bà ấy một cái khăn choàng.”

3. Chương 02 Part 2

Chương 2

Bà bảo Corey và Diana đi vào nhà để tìm một cái khăn choàng, và khi họ quay trở lại, họ thấy Mary đang nói chuyện với bà của họ về cuộc phỏng vấn với Marge Crumbaker. “Con chỉ biết là con làm cho tất cả chúng ta nghe giống như là The Beverly Hillbillies vậy (một vở hài kịch thành công nhất về chuyện trong nhà ngoài phố ở Mỹ) !” bà thú nhận với vẻ khổ sở. “Con thậm chí không muốn biết những điều cô ta sẽ nói về chúng ta trong cột báo đó.” Bà lấy cái khăn choàng từ cô con gái và yêu cầu mẹ bà mang đến cho bà Bradley, sau đó bà khuất vào đám đông để chăm sóc khách khứa của bà.

Corey và Diana lo lắng với khả năng bị xem là trò hề cho công chúng. “Bà có nghĩ cô ta sẽ xem chúng ta như một trò hề không ?” Diana hỏi.

Với nụ cười như trấn an, Rose ôm lấy vai của họ. “Không có khả năng đó đâu,” bà thì thầm một cách khích lệ, sau đó bà đi tới phía trước để đưa cho Bà Bradley cái khăn choàng, hy vọng là bà đoán đúng.

Bà Bradley vui mừng với cái khăn choàng được làm bằng tay. “Tôi từng rất thích móc,” bà nói, đưa nó lên để ngắm, những ngón tay dài sang trọng của bà bị đau nhức vì chứng viêm khớp. “Bây giờ tôi không thể giữ cái móc trong tay tôi, ngay cả những cây móc lớn mà họ bán trong cửa hàng.”

“Bà cần một cây móc với một cái tay cầm lớn, được làm đặc biệt để thích hợp với bàn tay của bà,” Rose nói. Bà nhìn quanh tìm Henry, thấy ông đứng gần đó, nói chuyện với một người đàn ông trung niên về chuyện trồng những loài hoa ăn được, và ra dấu cho ông đến gần. Khi Henry nghe vấn đề, ông gật đầu ngay lập tức. “Những gì bà cần, thưa bà, là một cái móc với một cái tay cầm bằng gỗ lớn, tạo hình để vừa với bàn tay của bà, với một chỗ lõm nhỏ thấp trên tay cầm, để nó sẽ không tuột ra khỏi những ngón tay của bà.”

“Tôi không nghĩ họ làm bất cứ loại nào như thế,” bà Bradley nói, trông có vẻ tràn trề hy vọng và nản lòng cùng một lúc.

“Không, nhưng tôi có thể làm cho bà một cái . Bà đến đây vào ngày mốt và sẽ phải ở lại một vài giờ để tôi có thể chỉnh sửa nó vừa với tay của bà.” Ông sờ vào những ngón tay cong của bà và nói thêm một cách thông cảm, “viêm khớp là một tai họa, nhưng có cách để làm việc với nó. Chính tôi cũng bị viêm khớp nhẹ.”

Khi ông đi khỏi, bà Bradley ngắm nhìn ông như thể ông là một hiệp sĩ thần thoại trong cái áo giáp sáng ngời. Từ từ bà chuyển tia nhìn chăm chăm của bà sang Rose và lịch sự cáo lỗi để bà quay lại với các vị khách khác. “Cháu trai của tôi, Spencer, đang tham dự một bữa tiệc khác gần đây. Tôi đã bảo nó đến đón tôi lúc mười một giờ. Bà không cần ở đây vì tôi.”

Rose liếc nhìn qua bàn tiệc và hài lòng rằng bà đã không cần ở một nơi khác, bà ngồi bên cạnh bà Bradley. “Tôi thích nói chuyện với bà. Bà sẽ cần sử dụng sợi len dày với cái móc của Henry. Tôi có ý định dạy Diana cách móc và tôi đã cho nó xem hình của một cái khăn lót chén đĩa, hi vọng là sẽ kích thích được sự thích thú của nó. Nó đã nhăn mũi khó chịu với khái niệm móc một hình chữ nhật. Nó đã đề nghị chúng tôi làm chúng theo hình quả táo, quả chanh, trái dâu, và những thứ đại loại như thế. Nó đã phác thảo một số bản vẽ. Bà sẽ thích móc chúng.”

“Diana ư ?” Bà Bradley cất ngang nghi ngờ. “Bà không có ý nói đến cô gái nhỏ Diana Foster chứ ?”

Bà ngoại gật đầu tự hào . “Tôi thật sự đang nói đến nó. Cô gái đó có một năng khiếu nghệ thuật thật sự - cả hai đứa chúng nó đều như vậy. Nó vẽ và làm những bản phác họa thật đẹp. Và Corey thì thích nghề nhiếp ảnh, và rất giỏi về chuyện đó. Robert đã mua cho nó các thiết bị rửa phim nhân dịp sinh nhật thứ mười bốn của nó.”

Bà Bradley chồm người về phía trước và nhìn theo tia nhìn của bà Rose, hơi mỉm cười khi bà nhìn thấy các cô gái. “Tôi không hề ghen tị với cuộc sống của bà khi các chàng trai khám phá ra hai cô này,” bà cười khúc khích.

Không biết là họ đang được quan sát và thảo luận, Diana và Corey quan sát lễ hội từ chỗ đứng bên ngoài gần bàn để thức ăn tráng miệng. Đây không phải là bữa tiệc mà các thanh thiếu niên được mời, và vì vậy chỉ có bọn họ. Theo yêu cầu của cha họ, Corey đã làm một “nhiếp ảnh gia lang thang,” di chuyển từ nhóm này đến nhóm khác, cố nắm bắt được không khí của buổi tiệc và các khuôn mặt của các vị khách mà không bị chú ý hoặc cản đường.

“Em sẵn sàng đi vào trong nhà chưa ?” Diana hỏi. “Chúng ta có thể xem phim.”

Corey gật đầu. “Ngay sau khi em chụp hết cuộn phim này.” Cô nhìn quanh tìm kiếm khuôn mặt mà cô chưa chụp được, nhận ra là cô đã không chụp nhiều tấm về gia đình cô, và quét mắt nhìn đám đông để tìm xem họ đang ở đâu.

“Bà ngoại ở đằng kia,” cô nói, bắt đầu tiến về phía trước. “Hãy chụp một tấm - ” cô đứng khựng lại, và hơi thở của cô dường như nghẹn lại trong họng khi một chàng trai cao lớn trong cái áo khoác trắng đột ngột đi vào đám đông. “Ồi, chà !” Corey thở, không biết là cô đã chụp lấy cổ tay của Diana và chặn chị cô lại. “Ồi, chà” cô thì thầm. “Ai vậy ? anh chàng ở đằng đó, đang được giới thiệu với bà ngoại,” cô giải thích.

Diana nhìn theo tia nhìn của cô. “Đó là Spencer Addison. Anh ấy là cháu của bà Bradley, và khi anh ấy không ở tại SMU, anh ấy sống với bà. Luôn là vậy.” Cố nhớ ra bất cứ một thông tin nào khác mà cô nghe được từ mấy năm qua, cô nói thêm, “anh ấy có một người mẹ ở một nơi nào đó và một người chị cùng cha khác mẹ lớn tuổi hơn nhiều, nhưng anh ấy không có liên hệ nhiều với họ. Đợi đã ! Chị nhớ tại sao anh ấy lại sống với bà của anh ấy rồi. Mẹ của anh ấy luôn thay đổi chồng, và vì vậy cách đây đã lâu bà Bradley quyết định Spencer nên sống với bà. Anh ấy mười chín hay hai mươi gì đó, chị không biết chắc.”

Corey chưa bao giờ phải lòng một chàng trai nào trong đời cô, và cho đến giây phút này cô luôn là trò cười của tất cả những cô gái mà cô biết đã có người yêu. Con trai chỉ là con trai và chẳng phải là chuyện to tát gì. Cho đến giây phút này.

Cổ nín tiếng cười khúc khích bất ngờ vì cái nhìn như bị thôi miên của Corey, Diana nói, “em có muốn gặp anh ấy không ?”

“Em thích kết hôn với anh ấy hơn.”

“Trước tiên em phải gặp anh ấy đã,” Diana nói với vẻ thực tế và sau đó là chú ý đến cách thức. “Sau đó em có thể cầu hôn. Đi nào, trước khi anh ấy rời khỏi - ”

Trong sự vội vàng của cô, cô chụp tay Corey nhưng Corey đã giật mạnh nó lại trong sự hoảng sợ. “Em không thể, không phải bây giờ ! Ý em là, em không muốn chỉ nhào đến anh ấy và bắt tay anh ấy. Em không thể. Anh ấy sẽ nghĩ em là một kẻ ngớ ngẩn. Anh ấy sẽ nghĩ em là một con nhóc.”

“Trong bóng tối, em có vẻ hơn 16 tuổi.”

“Chắc không?” Corey hỏi, sẵn sàng tin tưởng hoàn toàn vào sự đánh giá của Diana. Mặc dù họ chỉ cách nhau có một tuổi, đối với Corey, Diana là hình ảnh thu nhỏ của sự tinh tế trẻ trung - đỉnh đặc, kín đáo, và tự tin ở bên ngoài. Trước đó, Corey đã cảm thấy bản thân cô đêm nay trông đặc biệt dễ thương trong bộ đồ “hàng hải” với cái quần ống rộng, màu xanh đen và áo khoác xanh nước biển ngắn gọn gàng với một cái dây màu vàng ngay khủy tay và một cái neo vàng ở vai và những ngôi sao vàng trên ve áo. Diana đã giúp cô chọn quần áo, rồi Diana bới mái tóc vàng dày của Corey thành một búi sang trọng trên đỉnh đầu của cô, cả hai đã đồng ý làm cho Corey có vẻ già dặn hơn. Bây giờ Corey chờ đợi trong tâm trạng khổ sở vì không chắc chắn trong khi Diana kiểm tra lại vẻ ngoài của cô một lần nữa.

“Đúng. Chị chắc chắn vậy.”

“Nếu anh ấy nghĩ em là một con quỉ lùn thì sao ?”

“Anh ấy sẽ không nghĩ vậy.”

“Em sẽ không biết nói gì với anh ấy !” Diana bắt đầu tiến về phía trước, nhưng Corey lại kéo cô lại. “Em sẽ nói gì ? Em sẽ làm gì ?”

“Chị có một ý tưởng. Không, mang theo máy ảnh của em đi,” Diana nói khi Corey bắt đầu đặt máy ảnh xuống một cái ghế dài. “Đừng lo lắng quá.”

Corey không lo lắng, cô chết đuối, nhưng chỉ trong chốc lát, số phận đã đẩy cô ra khỏi tuổi thơ và bước lên một con đường mới, và cô quá dũng cảm và quá kích thích để thử rút lui về con đường cũ an toàn.

“Chào, Spencer,” Diana nói khi họ tới nơi.

“Diana ư ?” anh nói với giọng điệu nhỉnh đảm của một người không thể tin vào mắt của anh ta. “Em lớn hẳn rồi.”

“Ồ, em hy vọng là không,” cô nói đùa một cách thoải mái mà Corey thề trong đầu là sẽ bắt chước. “Em muốn cuối cùng là em sẽ cao hơn thế này khi em lớn lên !” hướng về Corey, cô nói, “đây là em gái của em, Caroline.”

Khoảnh khắc mà Corey khao khát và cùng một lúc lo sợ đã đến. Biết ơn Diana đã dùng tên thật của cô, nghe có vẻ già dặn và tinh tế hơn, Corey buộc mình nhìn vào phía trên áo sơ mi trắng của anh, qua quai hàm rám nắng của anh, cho đến khi nó cuối cùng chạm vào đôi mắt có màu hổ phách của anh, và cô có cảm giác bị lắc mạnh làm đầu gối của cô muốn khuỵu xuống.

Anh chìa tay ra, và như thể từ xa, cô nghe giọng nói trầm ấm của anh - mượt như nhung, thân thiết và âu yếm khi anh lặp lại tên cô. “Caroline,” anh nói.

“Vâng,” cô thở, nhìn chăm chăm vào mắt của anh và đặt bàn tay run rẩy của cô vào trong tay anh. Lòng bàn tay của anh ấm áp và rộng lớn, và những ngón tay của anh bọc lấy tay cô. Ngón tay của cô bắt giác siết chặt trên tay của anh, vô tình ngăn không cho anh rút tay lại.

Bên cạnh cô, Diana vội vã giải cứu cô, cổ phân tâm bà Bradley và bà của họ khỏi nhìn vào tư thế mê mẩn của Corey. “Corey còn vài tấm phim trong máy ảnh của nó, bà Bradley. Chúng cháu nghĩ bà có thể thích có một bức ảnh mà bà và Spencer chụp chung với nhau.”

“Ý tưởng đáng yêu làm sao!” Bà Bradley nói, tựa quanh Diana và cắt ngang sự say mê của Corey khi trực tiếp nói với Corey. “Bà cháu nói với bà rằng cháu là một nhiếp ảnh gia trẻ rất tài năng !”

Corey nhìn qua vai của cô vào bà Bradley và gật đầu, vẫn nắm chặt tay của Spencer Addison.

“Em muốn Spencer và bà của anh ấy có tư thế như thế nào vậy Corey ?” Diana gợi ý.

“Ồ, tư thế. Vâng.” Corey nói lỏng bàn tay đang siết chặt tay anh của cô và từ từ kéo tia nhìn của cô khỏi anh. Trong sự bối rối đột ngột của lời đề nghị, cô lùi bước và nâng máy ảnh lên, nhìn qua ống kính, và nhắm máy ảnh thẳng vào Spencer, gần làm lóa mắt anh với ánh sáng bất ngờ của ánh đèn máy ảnh. Anh cười, và cô chụp một tấm ảnh khác.

“Nhanh quá,” Corey nói với lời xin lỗi không kịp thở, hồi hã tập trung lại. Lần này anh nhìn thẳng cô và mỉm cười - một nụ cười lười biếng quét ngang những nét rám nắng của anh và chạm vào đôi mắt màu hung đen của anh. Tim của Corey nhảy lộn nhào và cô sợ cô làm rung tay cầm của cái máy ảnh khi cô chụp tấm ảnh đó và một tấm kế tiếp. Xúc động với cơ hội có thể có được nhiều ảnh của anh để ngắm vào sáng hôm sau, cô quên hết mọi chuyện về bà Bradley tội nghiệp và chụp cho anh thêm hai tấm liên tiếp sau đó.

“Và bây giờ,” Diana nói, nghe có vẻ như cô sắp sửa mắc nghẹn trên cái gì đó, “chụp vài tấm cho bà Bradley với Spencer đi. Nếu những tấm ảnh đẹp,” cô bổ sung trong giọng điệu vô cùng có ý nghĩa nhắm trực tiếp vào Corey, “chúng ta có thể mang chúng sang nhà của họ trong vài ngày tới.”

Nhận thức được là cô đã hoàn toàn quên mất chuyện chụp hình cho bà Bradley làm Corey đổ mắt đến tận chân tóc, và cô lập tức thề là sẽ tạo ra một bức ảnh của hai người mà sẽ ghi điểm ột nhiếp ảnh gia chân dung chuyên nghiệp. Ghi nhớ mục tiêu đó, kỹ thuật của nghề nhiếp ảnh tạm thời thay thế cho sự lo lắng về vật thể đẹp trai của cô. “Ánh đuốc làm nó không đẹp,” cô nói. Với máy ảnh trên mắt của cô, cô nhắm đến Spencer. “Nếu anh có thể di chuyển qua phía sau ghế của bà anh ... Đúng rồi, y như vậy. Bây giờ, Bà Bradley, nhìn cháu ... và anh cũng vậy ..., Spencer ...”

Thốt lên cái tên đẹp đẽ của anh làm cho cô rùng mình đến tận xương sống, và cô ngừng lại để trấn tĩnh. “Vâng, rất tốt.” Corey chụp hình, nhưng khi hai người bắt đầu tách ra, cô không hài lòng với tư thế cứng đơ mà cô đã sắp xếp. “Hãy chụp thêm một tấm nữa,” cô khấn khoản. Cô đợi Spencer lùi trở lại vào khung. “Lần này, đặt bàn tay của anh trên vai trái của bà anh.”

“Vâng, thưa Đô Đốc,” anh nói, trêu chọc cô về bộ đồ hải quân vui nhộn của cô, nhưng làm theo mệnh lệnh của cô.

Corey giữ vẻ bình tĩnh của cô với lời đùa nhỏ trêu mếu, nhưng cô nhét lời trêu chọc của anh xuống tận đáy lòng của cô, để thưởng thức sau này. “Bà Bradley, cháu mong bà sẽ nhìn vào cháu. Rất tốt,” cô nói, xem xét kĩ lưỡng ánh sáng trên nét mặt của Spencer và ảnh hưởng của nó trong sản phẩm sau cùng. Cô thích cách bàn tay to lớn của anh trông như nó đang nghỉ gần như bảo vệ trên vai của bà anh. “Bây giờ, trước khi cháu chụp bức ảnh, cháu muốn mỗi người dành khoảng một giây và nghĩ về một thời gian vô cùng đặc biệt mà hai người đã có với nhau, chỉ có hai người khi Spencer là một cậu bé. Một chuyến đi đến sở thú, có lẽ ... hay ngày mà anh ấy có chiếc xe đạp đầu tiên của anh ấy hay cây kem mà anh ấy làm rơi mà vẫn muốn ăn.”

Thông qua ống ngắm, cô nhìn thấy sự trêu mếu trên khuôn mặt của Spencer, và anh nhìn xuống đầu tóc bạc trắng của bà anh. Ở cùng khoảnh khắc đó khuôn mặt của bà Bradley dịu xuống với một nụ cười của sự hồi tưởng làm mắt bà lấp lánh, và bà nhìn lên anh, một cách tự phát đưa tay phải của bà lên và đặt nó lên trên tay anh. Corey bấm nút và một cái khác ngay sau đó, tìm cô nên thích thú với giây phút quý giá bất ngờ mà cô gần như chắc chắn là cô đã chụp được trên phim.

Cô thả cái máy ảnh trượt xuống và cười với cả hai, mắt của cô sáng ngời với hy vọng. “Cháu sẽ rửa nó ở cửa hàng máy ảnh. Cháu không muốn chính tay cháu thử chúng, chúng quá quan trọng.”

“Cám ơn cháu rất nhiều, Corey,” bà Bradley nói với niềm vui, nhưng mắt bà vẫn còn sáng ngời với hồi tưởng nào đó mà Corey đã gợi lên.

“Em cũng thích có một tấm ảnh chụp chung với anh, Spencer, rồi chúng ta phải đi thôi không thôi chúng ta sẽ bị muộn đấy !” một giọng nói nữ vang lên, và lần đầu tiên, Corey nhận biết là có một cô gái đi cùng với Spencer. Một cô gái xinh đẹp, với thắt lưng nhỏ, bộ ngực đầy đặn và đôi chân dài, thon thả. Tim Corey chùng xuống, nhưng cô ngoan ngoãn lùi bước để chụp hình, sau đó cô đợi cho đến khi ánh đuốc phản chiếu trên khuôn mặt đối thủ của cô.

Tuần lễ sau đó, hình của Corey được lấy về và cột báo của Marge Crumbaker xuất hiện trong tờ Post. Cả gia đình vây quanh bàn ăn và nín thở trong khi Robert mở phần xã hội. Toàn bộ trang báo đã được phủ hình ảnh quan khách và sự trang trí, thức ăn và hoa, và thậm chí nhà kính và vườn.

Nhưng chính cột báo của Marge Crumbaker làm cả nhà rạng rỡ khi Robert Foster hãnh diện đọc lớn bài viết của cô ta :

“Khi bà điều khiển buổi tiệc đáng yêu này và chăm sóc xong khách của bà, Bà Robert Foster III (Mary Britton ở Long Valley trước đây) thể hiện sự thanh lịch, lòng hiếu khách, và sự quan tâm đến khách khứa của bà chắc chắn sẽ làm cho bà trở thành một nữ chủ nhân của những bữa tiệc hàng đầu ở Houston. Cũng có mặt tại bữa tiệc là ba mẹ của Bà Foster, Ông bà Henry Britton, người đủ ân cần để đưa nhiều quan khách thích thú và sẽ trở thành những người làm vườn và những người làm việc bằng tay (nếu chúng tôi có thời gian !) qua khu vườn mới, nhà kính, và phân xưởng mà Bob Foster đã làm trên mặt đất của lâu đài River Oaks của ông ... ”

4. Chương 03

Chương 3

Buổi tiệc rất thành công và cả những tấm ảnh mà Corey đã chụp cho Spencer Addison và bà của anh cũng vậy. Corey quá phấn khích đến nỗi cô phóng to tấm ảnh đẹp nhất thành hai tấm. Một tấm cho Bà Bradley và một tấm ỉnh.

Ngày nhận được chúng, cô lấy tấm ảnh lồng vào khung và đặt trên bàn đầu giường của cô, sau đó cô nằm dài trên giường để chắc chắn là cô có thể thấy được hình của anh khi nằm lên gối. Nâng đầu, cô nhìn Diana, người đang ngồi ngay chân cô. “Anh ấy nhìn thật tuyệt phải không?” cô nói với một tiếng thở dài. “Anh ấy là Matt Dillon và Richard Gere hòa làm một - chỉ là trông đẹp hơn. Anh ấy là Tom Cruise và anh chàng Harrison gì đó -”

“Ford,” Diana thêm vào với sự quan tâm đến từng chi tiết mà cô thường có.

“Ford,” Corey đồng ý, nhặt lên tấm hình và đưa nó lên trước mặt cô. “Một ngày nào đó em sẽ kết hôn với anh ấy. Em chỉ biết là em sẽ làm được vậy.”

Mặc dù Diana hơi lớn hơn, và chắc chắn là khôn ngoan và thiết thực hơn, cô đã không cưỡng lại được sự nhiệt tình dễ lây lan của Corey hoặc nghị lực mà Corey luôn dùng để xử lý những chướng ngại của cuộc sống. “Trong trường hợp đó,” Diana nói, đứng dậy và với lấy điện thoại của Corey, “chúng ta nên đảm bảo chồng tương lai của em có mặt ở nhà trước khi chúng ta mang tấm hình kia đến cho bà Bradley. Chúng ta có thể đi bộ đến đó, nó chỉ cách đây có hai dặm.”

Bà Bradley không chỉ thích tấm ảnh, bà rất yêu nó. “Cháu thật là có tài!” bà kêu lên, bàn tay viêm khớp của bà hơi run rẩy khi bà sờ vào khuôn mặt của Spencer trong bức ảnh. “Bà sẽ đặt nó ngay trên tủ áo của bà. Không,” bà nói, đứng dậy, “bà sẽ đặt nó ở đây, ngay trong phòng khách nơi mà mọi người có thể nhìn thấy nó. Spencer,” bà gọi khi anh nhảy từng bậc xuống cầu thang, hướng đến cửa trước. Để trả lời cho tiếng gọi của bà, anh đi vào phòng khách, mặc quần áo trắng để chơi quần vợt và cầm một cây vợt tennis - với Corey lúc này thậm chí anh còn đẹp hơn là khi anh mặc tuxedo.

Không chú ý đến màu sắc trên khuôn mặt của Corey, bà Bradley ra dấu về phía các cô gái. “Con biết Diana, và bà chắc chắn là con nhớ Corey ở buổi tiệc tối thứ bảy chứ?”

Nếu anh nói không, Corey sẽ chết vì bị bẽ mặt và thất vọng ngay ở đó - chết ngay trên tấm thảm Ba Tư của bà Bradley và phải được mang ra ngoài và chôn cất.

Thay vào đó, anh nhìn Corey với nụ cười rồi gật gù. “Chào, các cô,” anh nói, làm Corey cảm thấy chỉ ít cô cũng hai mươi tuổi.

“Các cô gái vừa mới đưa cho bà một món quà rất đặc biệt.” Bà trao cho anh bức ảnh được lồng trong khung. “Có nhớ khi Corey yêu cầu chúng ta nghĩ về khoảnh khắc đặc biệt trong khi nó chụp bức ảnh không? - hãy nhìn xem nó nhìn ra sao này!”

Anh lấy bức ảnh, và với Corey nó gần như là một niềm vui đau nhói khi cô quan sát vẻ mặt của anh đi từ vẻ quan tâm lịch sự đến một niềm vui vì bất ngờ. “Nó là một tấm ảnh tuyệt vời, Corey,” anh nói, giọng trầm ấm của anh lạc hẳn đi và nhìn chăm chăm vào cô. “Em rất có tài.” Anh trả tấm ảnh cho bà, cúi xuống, và lướt nhanh một nụ hôn lên trán bà. “Cháu có một cuộc hẹn đánh quần vợt ở câu lạc bộ trong vòng ba mươi phút nữa,” anh nói với bà. Với các cô gái, anh nói, “anh có thể đưa các em về nhà chứ? Nó nằm trên đường đi của anh.”

Ngồi bên cạnh Spencer Addison trong chiếc xe thể thao xanh của anh với cái mũ trần đã bay thẳng lên vị trí hàng đầu trong danh sách “Những sự kiện quan trọng trong suốt cuộc đời” của Corey, và suốt những năm sau đó, cô đã cố để tạo thêm nhiều sự kiện tương tự như vậy. Thực ra, cô trở thành một thiên tài tích cực trong việc bịa ra lý do để viếng thăm bà của anh, bất cứ khi nào Spencer thỉnh thoảng về nhà nghỉ cuối tuần từ trường đại học. Bà của anh vô tình cộng tác trong kết hoạch vĩ đại của Corey bằng cách sai Spencer đến nhà Fosters để mang những thứ bánh bà nướng hoặc lấy vài công thức nấu ăn hay vài kiểu mẫu bà muốn thử với cây móc đặc biệt của ông ngoại của Corey.

Mấy tuần lễ trôi qua, Corey sử dụng sự thích thú về nghề nhiếp ảnh như một lý do nữa để gặp Spencer và để chụp những tấm ảnh quý giá của anh. Dưới thủ đoạn muốn hoàn thiện khả năng với “công việc nhiếp ảnh,” cô đến xem các trận đấu polo của Spencer, các trận đấu quần vợt của anh, và bất cứ nơi nào khác mà cô có thể đến, nơi mà anh có thể có mặt ở đó. Khi bộ sưu tập hình ảnh của anh đầy cộm, cô bắt đầu một quyển sách dán ảnh đặc biệt và giữ nó dưới gầm giường của cô, và khi nó đầy, cô bắt đầu một cuốn khác, rồi một cuốn khác. Tuy nhiên những tấm ảnh ưa thích nhất của cô về anh luôn được dán khắp phòng ngủ của cô, nơi cô có thể nhìn thấy chúng.

Khi bà của cô hỏi tại sao hầu hết các tấm ảnh trong phòng của cô đều là của Spencer Addison, Corey nói dối với một tràng giải thích dài dòng, có liên quan, và hầu hết là những lời ngụy tạo về phẩm chất ăn ảnh độc đáo của Spencer và chuyện tập trung vào một “đề tài” trong nhiều bố cục giúp cô đánh giá được sự tiến bộ của cô với vai trò của một nhiếp ảnh gia. Để cho chắc ăn hơn, cô ném vào đó nhiều biệt ngữ về những chuyện đứng im - cử động của nghề nhiếp ảnh và ảnh hưởng của những bố cục không cân đối và tốc độ ánh sáng đến kết quả sau cùng của tấm ảnh. Bà của cô rời khỏi phòng ngủ của Corey với vẻ hơi bàng hoàng và rất bối rối, và đã không đề cập đến đề tài này nữa.

Những người còn lại trong gia đình chắc chắn là nghi ngờ tình cảm thật của Corey, nhưng họ đều rất tử tế không trêu chọc cô về chuyện đó. Đối tượng của sự quan tâm không mệt mỏi của cô có vẻ hoàn toàn thoải mái xung quanh cô, như thể anh không hình dung được rằng cô sống vì những chuyến viếng thăm của anh, và anh viếng thăm thường xuyên, mặc dù chủ yếu là làm những việc vặt vãnh cho bà của anh. Lý do anh đến nhà đối với Corey không quan trọng; điều quan trọng là anh rất hiếm khi vội vã rời khỏi.

Nếu cô biết trước là anh sẽ đến, cô mất hàng giờ trong phòng của cô điên cuồng làm tóc, thay đổi quần áo của cô, và cố quyết định để chọn ra một đề tài hay cho cuộc đàm thoại khi cô có cơ hội để nói chuyện với anh. Nhưng bất kể cô trông ra sao, hoặc những chủ đề gì cô chọn, Spencer chưa thất bại trong việc đối xử với cô một cách nhã nhặn lịch thiệp phát triển thành loại tình cảm anh em vào lúc cô mười lăm tuổi. Anh luôn gọi cô là “nữ công tước” và trêu chọc cô về sự xinh đẹp của cô. Anh chiêm ngưỡng những tấm hình mới nhất của cô, nói đùa với cô và trò chuyện với cô về trường đại học của cô. Đôi khi anh thậm chí ở lại dùng bữa tối.

Mẹ của Corey nói bà nghĩ anh đến nhà và ở lại lâu vì anh chưa bao giờ có được một gia đình thực sự, và vì vậy anh thích được ở chung với họ. Bố của Corey nghĩ Spencer thích nói chuyện với ông về chuyện kinh doanh dầu hỏa. Ông của Corey khẳng định với vẻ chắc chắn tương đương rằng khu vườn của ông và nhà kính là sự quan tâm của Spencer. Bà của Corey thì rất cứng rắn với ý kiến cho rằng anh biết giá trị của cách nấu ăn và ăn uống bổ dưỡng, là điểm mạnh của bà.

Corey giữ chặt hi vọng rằng anh thích gặp và nói chuyện với cô, và Diana đủ trẻ con và đủ trung thành để hoàn toàn đồng ý với Corey.

5. Chương 04

Chương 4

Không biết vì sao, Corey đã kiềm chế và giữ được vẻ bề ngoài giả tạo là cô chỉ muốn có một tình bằng hữu lý tưởng thuần khiết với anh cho đến khi cô mười sáu tuổi. Cho đến lúc đó cô đã kiểm soát bản thân mình hết sức chặt chẽ, một phần vì cô quá sợ sẽ làm cho anh hoảng sợ với sự nhiệt tình của cô và mất anh hoàn toàn, và một phần là vì cô chưa tìm được cơ hội an toàn để bày tỏ cho anh thấy rằng cô đủ lớn và sẵn sàng ột mối quan hệ lãng mạn với anh.

Số phận trao cho cô cơ hội đó một tuần trước Giáng Sinh. Spencer đã đến nhà và mang theo một đồng quà Giáng sinh từ bà của anh ởi một thành viên trong gia đình Foster, nhưng anh có một món quà đặc biệt cho Corey. Anh ở lại dùng bữa tối rồi chơi hai ván cờ với ông của cô. Corey đợi cho đến sau đó, khi cả gia đình đã đi trên lầu, sau đó cô khẳng khái đòi anh chờ trong khi cô mở món quà mà anh tặng cô. Hai tay của cô run rẩy không kèm chế được khi cô mở miếng giấy mỏng bên trong cái hộp lớn và lấy ra một cuốn sách lớn rất đẹp có những tấm ảnh của năm nhiếp ảnh gia hàng đầu trên thế giới. “Nó thật là đẹp, Spencer !” cô thở, “cảm ơn anh rất nhiều ! Em sẽ luôn quý trọng nó.”

Cô biết anh đang trên đường đi tới một buổi tiệc Nô-en được tổ chức bởi một số bạn bè của anh, nhưng khi cô tiễn anh đi qua tiền sảnh trong đôi giày cao gót mới của cô, váy kẻ ô vuông dài, áo lụa trắng, và áo khoác nhung màu rượu vang, cô chưa bao giờ cảm thấy tự tin và trưởng thành hơn. Bởi vì cô biết là tối nay

anh sẽ đến, cô đã búi tóc lên thành một búi, với vài lọn xõa ngay tai cô, bởi vì phong cách này làm cô trông có vẻ già dặn hơn, và vì Diana và cô đồng ý rằng nó làm đôi mắt xanh của cô nhìn to hơn.

“Giáng Sinh An Lành, Corey,” anh nói ở tiền sảnh khi anh xoay người định rời khỏi. Corey hành động theo sự bốc đồng chỉ vì nếu cô nghĩ về nó, cô sẽ không bao giờ dám cả gan làm. Căn nhà đã được trang trí ủa Nô-en với những cành cây thông và cây nhựa ruồi - và treo từ chùm đèn pha lê bên trên tiền sảnh là một bó tầm gửi khổng lồ buộc dây ru bằng đỏ và vàng. “Spencer,” cô thốt ra, “anh không biết là sẽ không may mắn cho bạn bè của anh nếu anh không làm theo truyền thống của ngày lễ Nô-en khi anh ở trong nhà của họ sao ?”

Anh quay lại, tay của anh đã ở trên tay cầm của cửa trước. “Vậy sao ?”

Corey từ từ gạt đầu, ngón tay của cô bóp lại sau lưng cô với điệu bộ bồn chồn chờ đợi.

“Anh đang vi phạm truyền thống gì vậy ?”

Để trả lời, cô ngửa đầu của cô ra và nhìn một cách có ý nghĩa với bó tầm gửi ở trên đầu, “Cái đó,” cô nói, cố gắng giữ giọng của cô đều đều. Anh nhìn lên cây tầm gửi, sau đó nhìn xuống cô, và vẻ mặt của anh nghi ngờ và do dự làm Corey đột ngột mất hết sự bình tĩnh của cô.

“Dĩ nhiên,” cô vội vàng bịa ra, “truyền thống không đòi hỏi anh phải hôn em. Anh có thể hôn bất cứ ai sống trong nhà.” Cố biến nó thành một lời đùa, cô tiếp tục. “Anh có thể hôn một người hầu. Hay Conchita. Hay con mèo của em. Con chó của em.”

Anh cười rồi nhấc bàn tay của anh ra khỏi nắm cửa, nhưng thay vì chồm người về phía trước và hôn má của cô, điều mà cô đã hy vọng là anh sẽ làm, anh do dự, nhìn cô. “Em chắc là em đủ lớn để cho anh làm điều này chứ ?”

Corey lạc lối trong đôi mắt thành màu hung đen ấy, bị thôi miên bởi điều gì đó lóe lên từ sâu thẳm của đôi mắt ấy. Vâng, cô lặng lẽ nói với anh, gạt đầu ra hiệu cho anh hôn cô . Em biết em đủ lớn. Em đã mãi chờ đợi. Cô biết câu trả lời ở trong mắt cô, và cô biết anh nhìn thấy chúng, và vì vậy cô hơi mỉm cười, và với bàn tay vẫn còn nắm lại sau lưng, Corey nhẹ nhàng và cố tình nói, “Không.” nó là một phần của bản năng tán tỉnh rất có hiệu quả, và theo bản năng anh nhận ra và không cưỡng lại được.

Với tiếng cười khàn khàn, làm giật mình, anh nắm lấy cằm cô giữa ngón tay cái và ngón trỏ của anh, ngẩng đầu cô ra, và lướt môi của anh từ từ ngang qua môi cô ... chỉ một lần. Nụ hôn chỉ xảy ra trong chốc lát, nhưng mất một lúc lâu anh mới rời tay khỏi cằm cô và thậm chí lâu hơn trước khi Corey mở mắt ra. “Giáng Sinh An Lành, Nữ công tước,” anh dịu dàng chúc.

Corey cảm thấy một luồng không khí lạnh giá khi anh mở cửa. Khi nó đóng đàng sau anh, cô tự động vươn ra phía trước và tắt đèn ở tiền sảnh; sau đó cô đứng ở đó trong bóng tối, quay cuồng với sự dịu dàng mà cô đã nghe thấy trong giọng nói của anh sau nụ hôn. Trong hai năm, cô đã mơ tưởng về Spencer Addison, nhưng ngay cả trong mơ, cô đã chưa bao giờ tưởng tượng được giọng nói của anh có thể kích động và dịu dàng như nụ hôn.

6. Chương 05 Part 1

Chương 5

Hạnh Phúc của cô bị tàn lụi khi Spencer nói anh dự định ở lại trường vào kỳ nghỉ xuân, để học bài cho kỳ thi tốt nghiệp, và anh không có ý định trở lại Houston cho đến sau khi anh tốt nghiệp vào tháng Sáu.

Corey, người đã không quan tâm nhiều đến chuyện hẹn hò, quyết định sử dụng khoảng thời gian từ tháng giêng đến tháng sáu để mở rộng thêm kiến thức hẹn hò của cô bằng cách thường xuyên ra ngoài với nhiều chàng trai. Spencer lớn hơn cô gần sáu tuổi, và hiểu chuyện đời hơn cô gấp trăm lần, và cô đang bắt đầu

lo lắng việc thiếu kinh nghiệm hẹn hò của cô cuối cùng sẽ làm cho anh thấy xấu hổ hay ngăn cản anh phát triển một mối quan hệ sâu đậm hơn với cô.

Cô rất nổi tiếng ở trường và có rất nhiều chàng trai khao khát được đưa cô đi chơi, nhưng Doug Hayward nhanh chóng trở thành người mà cô ưa thích và là người luôn thấp thòm cô, cũng là người bạn tâm tình của cô.

Doug đang học lớp 12 tại trường trung học của cô, là đội trưởng của đội tranh luận, và tiền vệ trong đội bóng của trường, nhưng từ góc độ của Corey thì điểm thu hút nhất của anh là anh quá tuyệt vọng khi phải lòng một ai đó ở rất xa. Kết quả là cô có thể nói chuyện với anh về Spencer và có được những hiểu biết về đàn ông từ một chàng trai lớn tuổi, giống Spencer, thông minh, chơi thể thao và là người cũng xem cô giống như một cô em gái hơn là bạn gái thực sự.

Doug là người tư vấn cho cô về những gì mà “những người đàn ông lớn tuổi hơn” ưa thích ở bạn gái của họ và là người giúp cô nghĩ ra những ý tưởng để giành được sự chú ý của Spencer rồi đi vào trái tim anh. Một vài ý tưởng của Doug rất hữu ích, vài cái không thực tế, và một số rất buồn cười.

Vào tháng năm, ngay sau sinh nhật thứ mười bảy của Corey, họ có một cuộc thảo luận dài về kỹ thuật hôn – một đề tài mà Corey cảm thấy thiếu nhiều kinh nghiệm – nhưng khi Doug khẩn thiết cố gắng chứng minh một vài kỹ thuật mà họ đã thảo luận, họ kết thúc với việc nhăn nhó vì cười. Khi anh bảo cô choàng tay qua gáy anh, Corey làm một khuôn mặt hài hước, dọa dẫm và thay vào đó đưa tay lên cổ họng anh. Khi anh cố gắng hôn nhẹ tai cô, cô cười khúc khích và cười quá nhiều đến nỗi cô va mạnh vào mũi của anh.

Họ vẫn còn cười khi anh đưa cô đến trước cửa nhà cô đêm đó. “Làm ơn giúp anh một chuyện,” Doug nói đùa, “nếu em kể cho Addison nghe về những gì chúng ta đã làm tối nay, thì đừng nhắc đến tên của anh. Anh không muốn cánh tay phải của anh bị gãy bởi một tên hậu vệ ghen tuông trước khi anh có thể chơi bóng cho trường đại học.”

Họ đã thảo luận khả năng làm cho Spencer ghen như là một cách để buộc anh chú ý đến Corey, nhưng những phương pháp mà Doug nghĩ ra có vẻ cũ rích và lộ liễu đối với Corey, và kết quả thì không chắc chắn lắm. “Em không thể thấy Spencer trở nên ghen tuông với bất cứ chuyện gì liên quan đến em,” cô nói với tiếng thở dài, “đừng nói chi đến chuyện anh ấy sẽ dùng vũ lực vì ghen tuông.”

“Đừng cá cược cuộc đời của mình với chuyện ghen tuông. Không có gì giống như việc biết cô gái của mình đã từng hôn một người nào khác, điều đó sẽ làm ột chàng trai biết lý lẽ đánh mất lý trí của anh ta. Tin anh đi,” anh nói thêm khi anh rời khỏi, “Anh biết điều đó từ kinh nghiệm của chính anh.”

Corey nhìn anh đi xuống vỉa hè mà anh đậu xe trên đường lái xe vào nhà, trí tưởng tượng của cô đang đi quá xa khi những lời nói của anh cứ vang mãi trong tâm trí cô và một ý tưởng được hình thành.

Cô vẫn còn đứng trên mái hiên một lúc lâu sau khi ánh đèn sau xe của anh đã mất hút. Cuối cùng khi cô đi vào trong, cô đã quyết định và đang thực hiện từng chi tiết nhỏ của cái kế hoạch đó.

Khi Spencer về nhà vào tháng Sáu, cô nói với Diana đề nghị mẹ của họ mời Spencer đến nhà dùng bữa tối vào cuối tuần. Bà Foster nhanh chóng chấp thuận. “Spencer có vẻ vui mừng,” bà công bố với gia đình sau khi bà gác điện thoại trong nhà bếp.

“Chàng trai đó coi trọng lợi ích của việc nấu ăn bổ dưỡng ở nhà,” Rose nói.

“Cậu ta thích những những cuộc đàm thoại giữa một người cha và cậu con trai mà cậu ta và tôi thường thảo luận về chuyện kinh doanh và kiếm tiền,” ông Foster khẳng định. “Tôi cũng rất nhớ chúng.”

“Tôi nên kết thúc dự án trong phân xưởng,” Henry mơ màng nói to. “Spencer có con mắt tinh tế về nghề mộc. Lẽ ra cậu ta nên chọn nghề nghiệp có liên quan đến kiến trúc thay vì tài chính. Cậu ta thích thú với bất cứ thứ gì có liên quan đến việc xây dựng.”

Corey và Diana nhìn nhau với nụ cười thông đồng. Họ không quan tâm đến lý do Spence đến đây, miễn là anh đến và ở lại sau bữa tối để cho Corey có thể đưa anh ra ngoài và thực thi kế hoạch của cô. Sự đóng góp của Diana sẽ là thuyết phục tất cả những người khác đi xem phim một khi họ dùng xong bữa tối và có chút thời gian hỏi thăm anh. Diana đã chọn một bộ phim mà Corey đã xem để không một ai sẽ thấy kỳ lạ khi Corey quyết định ở lại nhà.

Cuối cùng, vào lúc Spencer rung chuông cửa, thần kinh Corey căng ra, nhưng cô đã cố tỏ vẻ bình thường khi cô mỉm cười vào mắt anh và mang lại cho anh cái ôm chào đón. Cô ngồi đối diện với anh trong bữa ăn tối, bí mật quan sát những thay đổi trong suốt nửa năm qua trên khuôn mặt yêu dấu của anh, trong khi anh nói về việc học cao học vào mùa thu. Đối với Corey mái tóc hung của anh có vẻ sẫm màu hơn, và khuôn mặt của anh có vẻ cứng rắn hơn, nhưng nụ cười biếng nhác, làm tim ngừng đập của anh vẫn không thay đổi chút nào. Mỗi lần những lời dí dỏm của cô làm anh cười toe toét, tim Corey tan chảy, nhưng khi cô cười đáp lại anh, vẻ mặt của cô như đang trêu chọc, chứ không phải tôn sùng. Theo con số mà cô đếm được, cô đã bốn mươi sáu lần đi chơi với các chàng trai từ khi anh chia tay cô tại tiền sảnh vào Lễ giáng sinh, và mặc dù đa số đều là đi chơi với Doug, khoá học nhanh sáu tháng về việc hẹn hò, tán tỉnh và đàn ông nói chung đã giúp cho cô rất nhiều.

Cô đang tràn đầy hy vọng khi Diana đẩy mọi người trong gia đình vào xe và Spencer nhặt lên cái áo khoác thể thao của anh, rõ ràng là cũng có ý định rời khỏi. “Anh có thể ở lại một lát không ?” Corey hỏi, cô hy vọng là vẻ ngoài của cô tỏ ra hơi bối rối. “Em - em cần vài lời khuyên.”

Anh gật đầu, trán của anh nhíu lại với vẻ quan tâm. “Em cần lời khuyên gì, nữ công tước ?”

“Em không muốn nói về nó ở đây. Đi ra bên ngoài nào. Đêm nay thật đẹp, và em sẽ không phải lo lắng về chuyện quản gia của gia đình nghe lỏm được câu chuyện của chúng ta.”

Anh đi bên cạnh cô, cái áo khoác thể thao vắt qua vai của anh bằng ngón tay cái, và Corey ước gì cô có thể cảm thấy được một phần mười sự thoải mái như vẻ ngoài của anh. Đêm thật yên tĩnh, không có hơi ẩm khủng khiếp làm ủa hè ở Houston trở thành một nhà tắm hơi. “Em muốn ngồi ở đâu?” anh hỏi khi cô băng qua hai cái bàn có dù và tiến về phía hồ bơi ở phía sau bãi cỏ.

“Ở đây.” Corey ra dấu đến cái ghế dài cạnh hồ bơi, đợi cho đến khi anh ngồi xuống, sau đó cô liêu lĩnh ngồi xuống cạnh anh. Hơi ngửa đầu ra, cô nhìn chăm chăm lên vòm cây đang trở bóng tối đen đến những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời không trăng trong khi cô chống chọi một cách tuyệt vọng để khôi phục lại sự can đảm đang chạy trốn. Cô buộc mình chỉ nghĩ đến nụ hôn hôm Giáng Sinh của anh và sự dịu dàng trong mắt anh và giọng nói của anh sau đó. Anh đã có cảm giác đặc biệt với cô đêm đó. Cô vẫn còn chắc chắn là anh có. Bây giờ cô chỉ cần làm cho anh nhớ lại và lại cảm thấy cảm giác đó. Bằng cách nào đó.

“Corey, em đưa anh ra đây để hỏi anh chuyện gì thế ?”

“Nó hơi khó giải thích,” cô nói với tiếng cười bối rối nghẹn lại trong họng cô. “Em không thể hỏi mẹ em vì bà sẽ bực bội,” cô bổ sung, cố tình loại bỏ những gì cô biết sẽ là đường thoát thân duy nhất của anh với cuộc thảo luận này. “Và em không muốn nói về nó với Diana. Chị ấy đang rất phấn khởi về chuyện bắt đầu học đại học vào mùa thu.”

Cô liếc trộm anh và thấy anh nhìn cô với đôi mắt nheo lại. Hít một hơi thở để củng cố tinh thần, cô đánh liều nói. “Spencer, anh có nhớ khi anh hôn em vào Lễ giáng sinh không ?”

Câu trả lời của anh dường như mất cả đời người mới thốt ra được. “Nhớ.”

“Lúc đó, anh có thể đã biết là em không có nhiều kinh nghiệm... anh có nhận ra - chú ý - đến chuyện đó không ?” Câu hỏi cuối cùng không nằm trong màn diễn tập của cô, và vì vậy cô đợi, muốn anh phủ nhận là anh không nhận thấy. “Có,” anh nói thẳng thừng.

Vô lý, Corey ngỡ ngàng. “Tốt, em đã có được nhiều kinh nghiệm hơn kể từ đó! Rất nhiều hơn lần đó !” cô thông báo cho anh biết một cách ngạo mạn.

“Chúc mừng em,” anh nói cụt lủn. “Bây giờ đi vào điểm chính đi.”

Giọng nói của anh rất sắc và nồn nóng làm đầu của Corey quay sang. Trong suốt thời gian cô ở cùng anh, không lần nào, anh không bao giờ nói chuyện với cô như thế. “Thôi bỏ qua đi,” cô nói một cách lo lắng chà lòng bàn tay lên đầu gối của cô. “Em sẽ hỏi người khác vậy,” cô bổ sung, đột ngột từ bỏ toàn bộ kế hoạch và bắt đầu đứng lên.

“Corey,” anh cúi kính, “Em có thai à ?”

Corey thét lên trong tiếng cười hoảng sợ và ngồi xuống trở lại chỗ ngồi của cô, nhìn anh chăm chăm. “Từ nụ hôn à ?” cô cười, đảo tròn mắt. “Anh đã làm gì, không học môn sức khỏe và vệ sinh vào năm lớp sáu à ?”

Lần thứ hai trong một khoảng thời gian ngắn, cô nhìn thấy Spencer Addison thể hiện một cảm xúc chán nản chưa từng có. “Anh đoán là em không có thai,” anh nói một cách gượng gạo, bắn cho cô nụ cười thâm nảo.

Hoàn toàn vui sướng khi làm cho anh mất thăng bằng, Corey tiếp tục trêu chọc anh, cố gắng mà không thành công để đè nén tiếng cười run run của cô. “Các cầu thủ bóng đá không học môn sinh vật ở SMU à? Nghe này, nếu đó là lý do tại sao anh phải tiếp tục học sau khi tốt nghiệp, thì hãy tiết kiệm tiền học phí và nói chuyện với Teddy Morris ở Long Valley, Texas. Bố của anh ấy là bác sĩ, và khi Teddy chỉ mới tám tuổi, anh ấy đã kể cho bọn em nghe mọi chuyện cần biết ngay trên sân chơi gần mấy cái xích đu.” Vai của Spencer đang cười ngặt nghẽo khi Corey kết thúc. “Dĩ nhiên, anh ấy đã sử dụng một cặp rùa làm công cụ dạy học. Chúng bây giờ có thể đã là bạn đời của nhau.”

Với dấu vết của nụ cười vẫn còn giật giật ở góc miệng, anh di chuyển người để cho vai anh tựa ra phía sau cái ghế dài và chân trái của anh gấp lại ở đầu gối, thoải mái đặt cạnh hông Corey. Chân phải của anh, năm ngoái đã bị thương hai lần trong những trận đấu, đang duỗi thẳng ra bên cạnh ghế, gót chân của anh tựa trên nền đá. “OK,” anh nói nhẹ nhàng, khoanh tay trên ngực và nhướn chân mày, “Nói đi.”

“Đầu gối phải của anh làm cho anh lo lắng à ?”

“Vấn đề của em làm anh lo lắng.”

“Anh còn chưa biết là chuyện gì mà.”

“Đó là chuyện làm cho anh lo lắng.”

Nói đùa như vậy là cách nói chuyện trêu chọc quen thuộc, và anh trông rất thoải mái và cường tráng - như thể anh có thể mang toàn bộ những vấn đề của cả thế giới trên đôi vai to lớn của anh - Corey có một ý nghĩ điên rồ chỉ muốn nằm co tròn bên cạnh anh và quên chuyện hôn hít. Mặt khác, nếu cô thực hiện kế hoạch của cô và thành công, cuối cùng cô có thể nằm dài bên cạnh anh và được hôn. Giải pháp thay thế được ưa thích hơn gấp bội, cô quyết định khi cô ngừng lại kiểm tra nhanh diện mạo trong đầu để chắc chắn rằng cô trông càng hấp dẫn càng tốt. Một bộ quần áo bó sát người và cắt ngắn khác sẽ thích hợp hơn là cái quần soóc trắng và cái áo không tay mà cô đang mặc, nhưng ít nhất thì chúng cũng khoe được làn da rám nắng của cô.

“Corey,” anh nói bằng giọng điệu thẳng thắn, “vấn đề của em?”

Corey hít một hơi thở dài, cứng cổ. “Nó là về chuyện hôn nhau ... ” cô bắt đầu một cách ngập ngừng.

“Anh đã biết được khúc đó rồi. Em muốn biết chuyện gì?”

“Làm thế nào anh có thể nói đó là lúc phải dừng lại ?”

“Làm thế nào em ... ?” anh lặp lại không thể tin ; sau đó anh trấn tĩnh lại và nói một cách dứt khoát, lịch sự, “khi em đang quá thích nó, là đến lúc phải dừng lại.”

“Đó là lúc anh dừng lại à ?” Corey phản công.

Anh tỏ vẻ ngượng ngùng với câu trả lời của anh; sau đó anh trông rất bức bối. “Cuộc thảo luận này không phải là về anh.”

“OK,” Corey nói như đồng ý, thay vì tận hưởng sự lúng túng của anh, “thì nói về một người khác vậy. Chúng ta hãy tạm gọi anh ta là Doug Johnson !”

“Đừng giả vờ nữa,” Spencer nói hơi trêu chọc. “Thực tế là em đang hẹn hò với một người tên Johnson và anh ta đang đòi hỏi những gì em muốn cho. Nếu em muốn một lời khuyên, anh sẽ cho em : bảo anh ta đi nghiên cứu đi !”

Bởi vì cô không chắc là Spencer sẽ sử dụng chiến thuật gì để né tránh cái bẫy của cô, Corey đã chuẩn bị nhiều phương án khác nhau, tất cả đều nhằm mục đích dẫn dắt anh về hướng cô muốn. Cô thử phương án

đầu tiên. “Sẽ không giúp được gì, thực ra là em đang cặp bồ với nhiều người khác nhau, nhưng mọi thứ có vẻ đi quá nhanh sau khi nọ hôn bắt đầu.”

“Em đang hỏi anh chuyện gì ?” anh nói một cách thận trọng.

“Em muốn biết khi nào thì mọi thứ vượt ngoài tầm kiểm soát, và em thích có vài sự hướng dẫn cụ thể.”

“Tốt, em sẽ không có chúng từ anh.”

“Được thôi,” Corey nói, chịu thua, nhưng vờ vĩnh để cứu vớt sĩ diện của cô. “Nhưng nếu cuối cùng em bị nhốt lại ở trong nhà vì là một người mẹ chưa kết hôn bởi vì anh đã không nói cho em biết những gì em cần biết, thì lỗi của anh cũng nhiều như của em !”

Cô làm một cử động như đứng lên, nhưng anh chụp lấy cổ tay cô và kéo cô ngồi xuống lại. “Ồ, em không được đi ! Em không được kết thúc cuộc thảo luận này với một lời nhận xét như thế.”

Lúc này, Corey nghĩ cô đã thất bại, nhưng bây giờ cô nhận ra rằng chiến thắng thật sự đang ở trong tầm tay cô. Anh đang lúng túng. Do dự. Lùi khỏi vị trí ban đầu của anh. Corey chuẩn bị tiến lên, nhưng một cách rất thận trọng.

“Chính xác – những gì - em cần biết ?” anh hỏi, nhìn cực kỳ không thoải mái.

“Em mong anh sẽ nói cho em biết làm thế nào để biết khi nào thì một nọ hôn sắp sửa vượt ngoài tầm tay. Phải có vài manh mối chứ.”

Sự do dự của anh bị đánh bại, Spencer ngả đầu ra và nhắm mắt lại. “Có vài manh mối,” anh thì thầm, “và anh nghĩ em đã biết hết chúng là gì.”

Corey mở to mắt và một cách ngây thơ nói, “nếu em biết chúng là gì, thì tại sao em lại hỏi anh về chúng chứ ?”

“Corey, thật không thể làm được khi anh ngồi ở đây và trực tiếp tường thuật cho em các giai đoạn của một nọ hôn.”

Corey mở cửa bẫy và chuẩn bị dồn anh vào đó. “Anh có thể làm thử không ?”

“Dĩ nhiên là không rồi! Nhưng anh có thể cho em một lời khuyên tốt : em đang hẹn hò với đám người bắt hươu nếu họ đòi em cho hơn những gì em muốn đưa.”

“Ồ, em đoán là em đã không nói rõ ràng. Những gì em đang cố nói là em nghĩ rằng có thể em đang làm cho đám con trai hiểu lầm.” Trong đầu, cô thấy mình đứng bên cạnh cánh mở đang cửa và làm một cử chỉ mời anh bước vào. “Em nghĩ vấn đề có thể là cách em hôn họ.”

Spence đi thẳng vào bẫy của cô. “Em hôn như thế nào?” anh yêu cầu, sau đó anh trông có vẻ tức giận với sai lầm của anh. “Bỏ qua đi,” anh nói, đột ngột chồm người về phía trước.

Corey đặt bàn tay cô lên vai anh và nhẹ nhàng buộc anh trở lại. “Này, đừng quá kích động chứ,” cô nói với giọng điệu xoa dịu. “Thư giãn đi.”

Dưới lòng bàn tay của cô vai anh vẫn còn cứng đờ, như thể anh muốn chạy đi, và cô thấy hình ảnh của anh trên sân bóng, chỉ là đêm nay anh đã bắt được một quả bóng mà anh không mong đợi và không muốn, và bây giờ anh không thể tìm được bất cứ một người nào khác để chuyển nó qua.

7. Chương 05 Part 2

Ý nghĩ đó làm cho cô mỉm cười trong khi đôi mắt anh nheo lại ; nó làm cô cảm thấy như thể cô, không phải anh, đang là người dẫn dắt cuộc chơi. Nó mang lại cho cô sự tự tin. Nó làm cô hạnh phúc đến ngớ ngẩn. “Spencer,” cô nói. “Chỉ cần mang bóng chạy xuống sân. Nó rất là đơn giản. Thật đấy.”

Khả năng cô có thể tìm thấy sự hài hước trong tình thế khó khăn của anh chỉ làm cho anh càng gắt hơn. “Anh không thể tin là em nghiêm túc muốn anh làm chuyện này !”

Hấp háy mắt, Corey trao cho anh ánh mắt ngây thơ. “Em có thể hỏi ai khác cơ chứ ? Em nghĩ là em có thể yêu cầu Doug chỉ cho em thấy những gì em đã làm mà - ?”

“Hãy làm cho xong đi,” anh cắt ngang ngay.

Đầu gối của anh vẫn còn ở ngay bên hông cô, khiến cô không thể di chuyển đến gần anh được. “Anh có thể di chuyển đầu gối của anh không ?”

Không nói một lời, anh di chuyển chân trái của anh tránh ra mà không thay đổi vị trí của thân trên. Corey nhích tới gần hơn, quay qua để cô có thể nhìn anh.

“Bây giờ thì làm gì ?” anh yêu cầu, cánh tay của anh khoanh lại một cách ngoan cố trên ngực anh.

Corey đã chuẩn bị sẵn trong đầu câu trả lời đối với tình huống này. “Bây giờ anh giả vờ anh là Doug - và em sẽ là em.”

“Anh không muốn là Johnson,” anh nói, có vẻ cay đắng về mọi chuyện.

“Vậy thì làm bất cứ người nào mà anh thích, nhưng phải hợp tác tốt, OK ?”

“Được thôi,” anh xén bớt. “Bây giờ anh đang hợp tác tốt đây.”

Corey chờ anh di chuyển, với lấy cô, hay làm một chuyện gì đó. “Anh có thể bắt đầu bất cứ khi nào anh đã sẵn sàng,” cô nói khi anh không nhúc nhích.

Anh trông có vẻ đầy phần nộ. “Tại sao anh phải là người bắt đầu chứ ?”

Corey nhìn vẻ ngoài ngoan cố của anh và cảm thấy một sự thôi thúc phá ra cười không thể kiểm soát được. Cô đã bắt đầu đêm nay với hi vọng sẽ thực hiện được giấc mơ mà cô đã ấp ủ suốt đời - phải được anh hôn – nụ hôn thật sự - từ anh. Cô đã quá muốn có được nụ hôn đó, cho nên triển vọng thành công đã làm cho cô lo lắng và không thể bình tĩnh. Bây giờ với kết quả chắc chắn là cô sắp được hôn, thì Spencer lại là người không thoải mái và mất thăng bằng, Và điều đó làm cho cô thấy thích thú và rất bình tĩnh. “Anh phải là người bắt đầu,” cô thông báo với anh, “vì đó là cách mọi chuyện bắt đầu.” Khi anh dường như vẫn không thể di chuyển, cô nhìn anh với vẻ quan tâm vờ vĩnh. “Anh có biết làm thế nào để bắt đầu không?”

“Anh nghĩ là anh biết,” anh kéo dài giọng.

“Vì nếu anh không chắc, em có thể cho anh vài gợi ý. Hầu hết bọn con trai ...”

Corey dừng lại khi anh nhận ra sự gợi ý diên rồ của cô, tổng đi sự khó chịu của anh với nhiệm vụ phải thực hiện và làm cho ánh mắt của anh ánh lên vẻ thích thú.

“Hầu hết bọn con trai làm gì ?” anh hỏi với nụ cười đến tận mang tai khi anh vươn ra phía trước và kéo cô sát vào ngực anh. “Có phải Johnson bắt đầu như thế này không ?” Anh cúi đầu xuống và Corey chuẩn bị tinh thần ột nụ hôn dữ dội sẽ làm cho cô mềm nhũn. Những gì cô có được là một nụ hôn vụng về chóng vánh thoáng qua giữa môi và cô lắc đầu phản đối.

“Không à ?” anh nói đùa. Anh kéo cô sát hơn, ôm chầm cô và thăm thì vào tai cô. “Thế này thì sao?”

Anh đang bông đùa, Corey nhận ra, và cô đột ngột sợ rằng tất cả những gì mà cô có được chỉ là nụ hôn như thế này. Cô nhất quyết không để cho tất cả kế hoạch cẩn thận của cô đi theo hướng này, nhưng cô không nhận được cười khi anh vội thể hiện sự tưởng tượng đáng thương của anh mô tả cảnh Doug Johnson đã đối xử với cô. “Anh chắc chắn kỹ thuật này là cách anh ta thực sự ưa thích” anh nói, bắt đầu hôn cô và thay vì vậy lại cố tình va mạnh vào mũi cô.

“Anh bị trượt rồi hả ?” Anh chuyển qua phía bên kia và lại va mạnh vào mũi cô. “Anh lại bị trượt nữa hả ?”

Cười khanh khách, Corey tựa trán của cô vào lồng ngực rắn chắc của anh và gật đầu.

Anh nắm cằm cô, xoay khuôn mặt cô ra, và chà mũi anh bên cổ cô như một con chó con bông đùa. “Bảo cho anh biết khi anh đang làm cho em mất hết lý trí bởi đam mê,” anh mời gọi, và Corey cười lớn hơn. “Anh có tuyệt không ?” anh hỏi, chà mũi phía bên kia cổ cô. “Anh có tuyệt không ?”

Mắt của cô bơi trong sự vui vẻ, Corey nhướn mắt nhìn anh và gật đầu mạnh mẽ. “Anh hoàn toàn tuyệt vời - ” cô nói, “nhưng chỉ là anh không phải là - Doug.”

Anh cười toe toét với cô, chia sẻ lời đùa, và trong khoảnh khắc kéo dài họ ngồi sát vào nhau trong sự im lặng, với hai tay anh nắm lại lỏng lẻo sau lưng cô và mắt anh mỉm cười vào mắt cô, Corey cảm thấy hoàn toàn mãn nguyện. Đầy sức sống. Bình yên. Anh cũng vậy - cô biết điều đó với mỗi nhịp đập của trái tim cô. Cô biết nó chắc chắn như cô biết anh lại sắp sửa hôn cô và lời đùa đã kết thúc.

Cô nhìn chăm chăm vào mắt anh, anh nâng cằm cô lên và từ từ hạ thấp đầu anh. “Đã đến lúc,” anh nói khẽ, khi miệng anh hạ thấp xuống, ” ột phương pháp khoa học hơn của vấn đề.”

Khi môi của anh chạm nhẹ vào môi cô, toàn bộ cơ thể của Corey cứng đờ với cú sốc của sự tiếp xúc. Anh rõ ràng nhận thấy phản ứng của cô, vì anh di chuyển miệng anh và chạm vào má cô, hôn chỗ đó khi anh tiếp tục trong tiếng rì rào qua cổ họng, “để giúp cho chúng ta thu được dữ liệu đáng tin cậy” môi anh trượt từ từ đến quai hàm cô. “...cả hai bên đều phải ...” môi của anh để lại một đường ấm áp đến tai cô. “... cộng tác trong ...” anh hơi nâng môi lên, tay của anh đặt quanh gáy cô, nghiêng khuôn mặt cô vào vị trí tốt hơn. “... thử nghiệm ...”

Miệng anh chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn từ từ, khẳng khái gia tăng sức ép một cách đều đặn, buộc môi của Corey tách ra cho anh khiến cho sự khuấy động bên trong cô tăng lên và bắt đầu chạm vào, hoà quyện với sức ép mãnh liệt đó. Với tiếng rên rỉ của sự thỏa mãn và đòi hỏi, Corey trượt tay cô lên ngực anh và tròn vền dâng hiến cho nụ hôn đó, để cho anh tách môi cô ra, nhường chỗ cho sự thăm dò của lưỡi anh, sau đó chào đón nó mà không cần đắn đo suy nghĩ.

Ngón tay anh lùa vào mái tóc sau gáy cô, làm lỏng những cây kẹp trên tóc cô, và đột ngột mái tóc vàng đổ xuống như một tấm màn che mặt, và mọi thứ không kiểm soát được. Cô đang hôn lại anh, ngã vào cánh tay của anh trong khi lưỡi của anh dần sâu trong miệng cô, đòi hỏi đến nín thở, vuốt ve và mơn trớn.

Bàn tay anh trượt lên vú cô, ôm lấy chúng một cách chiếm hữu, và Corey ép sát miệng cô vào anh, những móng tay của cô bám chặt vào cánh tay anh, cơ thể cô áp sát vào nơi đang căng phồng lên của anh trong khi cánh tay anh ôm chặt hông cô, ép cô sát hơn vào anh, ôm cô khi anh lăn tròn xuống bên cạnh cô.

Những năm tháng yêu đương và khát khao bù lại cho sự thiếu kinh nghiệm, và Corey đáp trả bằng những nụ hôn không ngừng, nóng bỏng, tay của cô trượt trên những bắp cơ tại lưng và vai anh, môi cô tách ra nhường bộ rồi liêu lĩnh chế ngự người đàn ông có những ngón tay dài đang vuốt ve ngực cô, dày vò cô, trêu chọc cô với cùng sự hứa hẹn những khoái cảm mà miệng cô đang mang đến cho anh. Thời gian không tồn tại với cô, hoàn toàn bị phá huỷ bởi sự khao khát dữ dội và đôi môi gợi cảm đó đang nuốt lấy cô cô một cách đói khát với sự thúc ép càng lúc càng tăng ... và một cái đầu gối đang đẩy nhẹ hai chân cô ra trong khi tay của anh ... dừng lại.

Anh kéo miệng của anh khỏi miệng cô và đột ngột tách cô ra, làm Corey cảm thấy hoàn toàn mất phương hướng, và khi cô thấy được vẻ khó chịu trên khuôn mặt của anh, cô sợ đến không dám thở.

Chân mày anh chau lại với nhau thành cái cau mày khó chịu nghi ngờ khi anh nhìn chăm chăm xuống cơ thể họ, sau đó anh dường như nhận thấy tay anh vẫn còn ở trên ngực cô và anh thụt tay lại, nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay của mình như thể nó ít nhiều làm cho anh khó chịu. Ánh mắt như lên án của anh rời khỏi bàn tay anh đến khuôn mặt cô, và vẻ mặt của anh từ từ thay đổi từ sự tức giận đến ngạc nhiên hoàn toàn.

Bắt đầu hiểu ra, và Corey bật ra hơi thở vui sướng. Anh đã mất kiểm soát và anh không thích nó. Anh không bao giờ tưởng tượng ra là cô có thể làm được điều này với anh, nhưng cô đã làm nó. Cô đã làm điều đó với anh. Đây tự hào, thỏa mãn và đắm chìm trong thế giới tình yêu, Corey mơ màng mỉm cười với anh, tay của cô vẫn còn đặt trên ngực anh. “Em đã làm như thế nào hả ?”

“Tùy thuộc vào việc em đang cố làm chuyện gì,” anh nói cụt lủn.

Cô tựa người vào khuỷu tay cô, quá hạnh phúc vì cô đã có thể làm cho anh muốn cô đến nỗi không điều gì mà anh nói có thể làm mất đi sự vui sướng của cô. “Bây giờ khi anh đã làm thử,” cô trêu chọc, “anh có muốn nói cho em biết tại điểm nào mọi thứ vượt ra ngoài tầm kiểm soát không?”

“Không,” anh nói, và ngồi bật dậy.

Corey ngồi dậy bên cạnh anh, vô cùng thích thú với tình huống này, nụ cười của cô hết sức thơ ngây. “Nhưng lẽ ra anh phải nhận thấy và nói cho em biết nếu mọi chuyện vượt ra ngoài tầm kiểm soát vì chuyện gì đó mà em đã làm. Anh có cần làm thử lần nữa không?”

“Không có chuyện làm thử nào nữa cả.” Anh đứng lên khi nói câu đó. “Bố của em sẽ lấy súng sẵn ra nếu ông ấy biết chuyện gì đã xảy ra ở đây đêm nay, và ông ấy có lý do chính đáng để làm điều đó.”

“Không có chuyện gì xảy ra mà.”

“Nếu ý kiến của em về chuyện này là ‘không có gì’, thì đó là lý do tại sao các chàng trai trong đời của em đang muốn để cho sự việc đi quá xa.”

Cô đi bên cạnh anh cố gắng trông có vẻ lo lắng trong khi cô cảm thấy muốn cười với vẻ thích thú. “Vậy anh muốn nói là, mọi chuyện giữa chúng ta đã đi quá xa à?”

“Chúng ta đã không đi quá xa. Chúng ta có thể đi quá xa.”

8. Chương 06

Chương 6

Anh rời khỏi, và Corey đã không gặp lại anh cho đến Lễ tạ ơn sau đó. Cuối cùng khi anh đến nhà cô, Corey có cảm giác là cô không thể nào ở một mình cùng anh nếu cuộc sống của cô tùy thuộc vào đó, và cô tự nhủ là nếu nụ hôn đó không hề tác động đến anh, thì anh sẽ không tỏ ra quá đề phòng như vậy.

Diana có chiều hướng đồng ý với lý lẽ đó, và Corey lại thuyết phục được chị ấy giúp cho cô hoàn thành giấc mơ của cô, giấc mơ cô mà cô đã ấp ủ hàng mấy năm trời. Cô muốn nó trở thành sự thật một cách dữ dội, một cách trọn vẹn, mà cô không thể tin nổi số phận sẽ ngăn cản giấc mơ đó thành sự thật. Để hoàn thành mục tiêu của cô, cô cẩn thận đợi đến lúc Spence có vẻ hơi phân tâm và hơi buồn bã vào những phút cuối trong chuyến viếng thăm. Một khi cô chắc chắn là anh tất nhiên phải nhận thấy, Corey để anh lại một mình trong phòng khách với Diana, sau đó cô núp ở một chỗ gần đó để theo dõi mọi chuyện. “Corey thật là đáng thương,” Diana nói - như họ đã tập trước.

“Có chuyện gì vậy?” Spence vội hỏi, và tim của Diana bay bổng với vẻ lo lắng trong giọng nói của anh.

“Nó đã trông chờ buổi khiêu vũ đêm Nôen ở trường suốt cả học kỳ. Nó làm việc trong ủy ban trang trí và mọi thứ. Nó đã lo sửa soạn áo để mặc hết mấy tháng trời.”

“Vấn đề là gì?”

“Vấn đề là Doug Johnson sẽ đưa nó đi - anh ta ở trong đội bóng của Baylor – nhưng sáng nay anh ta gọi điện thoại đến để nói với nó rằng gia đình của anh ta đã quyết định đi Bermuda vào Lễ giáng sinh, và họ thậm chí cũng không cần nhắc đến chuyện cho phép anh ta ở lại đây. Em cảm thấy thật tội nghiệp cho Corey.”

“Dù sao thì tốt hơn hết là cô ấy không nên hẹn hò với một vận động viên. Em biết họ ra sao và họ nghĩ là họ có quyền với bất kỳ cô gái nào mà họ ban cho vinh dự có được một ít thời gian của họ.”

“Anh cũng là một vận động viên đấy,” Diana vừa nói vừa cười.

“Và đó là tại sao anh có ý kiến về những gì anh biết.”

“Điểm chính là, nó không thể đi. Buổi khiêu vũ là một sự kiện trọng đại, đặc biệt là đối với các sinh viên sắp sửa tốt nghiệp.”

“Tại sao cô ấy không yêu cầu người nào khác đưa cô ấy đi?” anh đề nghị, nghe có vẻ như không hiểu tại sao Diana đang nói vấn đề này với anh.

“Corey có nhiều bạn bè, nhưng họ đều đã có bạn đi cùng rồi.”

Đối với Corey nó có vẻ như nhiều tiếng đồng hồ trôi qua trước khi anh nói, “em đang đề nghị anh đưa cô ấy đi hả ?”

“Chuyện đó hoàn toàn tùy thuộc vào anh.” Diana đứng dậy và đi ra khỏi phòng, và khi cô đi ngang qua Corey trong phòng ăn, họ ngấm ngấm trao đổi với nhau cái nhìn “Yay”. Corey đi được nửa đường vào phòng khách trước khi cô nhớ lại là không nên có nụ cười trên mặt cô và thay nó bằng vẻ mặt thiếu náo hơn, nhưng Spencer không chú ý ; anh đang mặc áo khoác để ra về.

“Mẹ anh sẽ về nhà vào Lễ giáng sinh,” anh nói.

“Điều đó thật tuyệt.”

“Anh đang mong được gặp lại bà ấy,” anh thừa nhận, nhìn hơi bối rối bởi sự ủy mị của anh. “Điểm chính là,” anh đột ngột nói tiếp, “anh đã không gặp bà trong ba năm. Diana giải thích rằng em không có bạn đi cùng vào buổi dạ vũ đêm Nô-en. Anh sẽ ở Houston, cho nên nếu em không phiền khi có một người lớn tuổi đưa em đến buổi khiêu vũ của em, và em không thể tìm được người nào khác, thì anh sẽ đưa em đi.”

Corey cảm thấy choáng váng vì sự vui sướng và nhẹ nhõm, nhưng cô đủ khôn ngoan để kềm chế không để lộ ra và liếc nhìn làm cho anh thấy ngọt ngào. “Anh thật là tốt khi đưa ra lời đề nghị đó.”

“Anh đang trên đường quay về Dallas. Em có thể nói cho anh biết khi anh về nhà vào tuần lễ Nô-en nếu em muốn anh đưa em đi.”

“Ồ, em muốn,” Corey vội nói. “Em có thể nói với anh ngay bây giờ. Buổi khiêu vũ là vào ngày hai mươi mốt. Anh có thể đến đón em vào lúc bảy giờ không ?”

“Được. Không thành vấn đề. Và nếu em nhận được lời đề nghị nào khác hơn, thì nói cho anh biết.” Anh xoay lại ngay tức khắc trước nhà khi anh kéo dây kéo áo khoác của anh, và Corey liếc nhìn nói, với vẻ rất người lớn, “Anh là một người rất đáng yêu, Spence .”

Để trả lời, anh day day nhẹ cảm của cô như thể cô là một đứa bé sáu tuổi và rời khỏi.

9. Chương 07

Chương 7

Vào lúc bảy giờ tối ngày 21 tháng 12, khi Corey đi xuống dưới lầu trong chiếc áo lụa màu xanh hoàng gia và đôi giày cao gót màu xanh phù hợp, cô không hề cảm thấy hay có vẻ ngoài của một đứa trẻ. Cô là một người phụ nữ, mắt của cô sáng ngời với tình yêu và những điều sắp diễn ra; cô là Cô Bé Lọ Lem đang đi đến buổi tiệc của cô, đang chờ vị hoàng tử trong mơ ở cửa sổ phòng khách.

Hoàng tử của cô đã trễ hẹn.

Khi anh đã không đến lúc bảy giờ bốn mươi lăm Corey gọi đến nhà anh. Cô biết là ngày mai bà của anh mới trở về nhà từ Scottsdale và bà đã cho phép các người hầu được nghỉ một thời gian trước Lễ Giáng Sinh, vì vậy khi không có ai trả lời điện thoại ở nhà Bradley, Corey tin chắc đó là vì Spence đang trên đường đến chỗ cô.

Khi anh vẫn không đến vào lúc tám giờ mười lăm, ba cô nhẹ nhàng đề nghị rằng ông nên đến đó để xem chuyện gì đang giữ chân Spence hoặc xem thử có điều gì không ổn ở đằng đó. Trong tâm trạng khổ sở vì hồi hộp và lo sợ điều chẳng lành, Corey chờ ba cô trở về, chắc chắn rằng chỉ có cái chết hoặc bị thương mới khiến cho Spence không thực hiện đúng lời hứa của anh.

Hai mươi phút sau, ông Foster trở về. Corey liếc nhìn đôi mắt tức giận của ông và vẻ mặt do dự, và cô biết tin đó rất xấu. Còn tệ hơn cả xấu ; đó là cái tin kinh hoàng đủ sức phá huỷ cô : ba cô đã nói chuyện với người tài xế của gia đình, anh ta sống ở căn hộ bên trên nhà để xe, và người tài xế đã nói với ông là phút cuối Spencer đã quyết định không về nhà vào kỳ nghỉ. Theo lời của người tài xế, thì mẹ của Spencer, người được trông chờ sẽ về nhà vào Lễ giáng sinh, đã quyết định đi Pari thay vì về nhà, và kết quả là bà của Spencer đã quyết định kéo dài kỳ nghỉ của bà ở Scottsdale cho đến đầu năm.

Corey lắng nghe mà không thể tin và hết sức đau khổ với những lời nói được cha cô lặp lại, nuốt nước mắt vào trong. Không thể chịu đựng sự thương hại lẫn sự phẫn nộ rất chính đáng của gia đình cô, cô đi lên lầu về phòng và cởi chiếc áo xinh đẹp mà cô đã cẩn thận lựa chọn để có thể làm cho anh sững sờ và tạo được ấn tượng với anh. Tuần lễ tiếp theo, cô nhảy dựng lên mỗi lần chuông điện thoại reo, tin rằng anh sẽ gọi để giải thích và xin lỗi.

Vào ngày đầu năm, khi anh đã không có bất cứ một hành động nào, Corey lặng lẽ lấy chiếc áo xanh ra khỏi tủ và cẩn thận xếp vào trong hộp, sau đó cô tháo bỏ từng bức hình của anh trên tất cả các bức tường, những tấm gương, và bản tin trong phòng cô.

Sau đó, cô đi xuống dưới lầu và yêu cầu gia đình cô không được đề cập với Spencer chuyện cô đã chờ anh hay chuyện cô đã bị thất vọng khi anh đã không xuất hiện. Vẫn còn tức giận với sự đau khổ mà Corey đã chịu, ông Foster sôi nổi tranh cãi rằng Spencer thoát khỏi chuyện đó quá nhẹ nhàng và anh ta xứng đáng bị đánh bằng roi ngựa, ít nhất bằng lời nói nếu không dùng đến vũ lực ! Corey bình tĩnh trả lời là cô không muốn Spencer thoải mái khi biết cô đã đợi, trông mong và lo lắng. “Hãy để cho anh ấy nghĩ rằng con đã đến dự buổi khiêu vũ với một người khác,” cô kiên quyết nói.

Khi ông Foster vẫn không chấp nhận ý kiến đó, với tư cách là cha của Corey, ông có quyền “có một vài lời với chàng trai đó”, mẹ của Corey đã đặt bàn tay bà lên cánh tay ông và nói, “Sĩ diện của Corey quan trọng hơn, và đó là điều mà nó giữ lại được trong cái kế hoạch thất bại của nó.”

Diana, người đã rất tức giận với Spencer giống cha cô, tuy nhiên cô đứng về phe Corey. “Con cũng thích đá anh ta vài cái đấy ba, nhưng đó là quyền của Corey. Chúng ta không nên nói bất cứ điều gì làm cho anh ta nghĩ là anh ta quan trọng đối với nó.”

Ngày hôm sau, Corey tặng chiếc áo xinh đẹp ột cửa hàng bán đồ từ thiện.

Cô đốt tất cả những tấm ảnh đã bị tháo xuống.

Những cuốn album hình mà cô đã giữ ở dưới gầm giường quá lớn và quá đẹp để bị đốt cháy, vì vậy cô xếp chúng vào một cái thùng lớn cùng với những khung ảnh mà cô đã chụp anh. Cô lôi chúng lên gác xếp, định một ngày nào đó sẽ tháo bỏ những tấm ảnh và dùng những cuốn albums và khung hình đó cho những bức ảnh đáng giá hơn ảnh của Spencer Addison.

Đêm đó khi cô đi ngủ, Corey đã không khóc, cô cũng không cho phép mình mơ tưởng về Spencer Addison nữa. Ngày hôm đó, cô không chỉ thu dọn hình ảnh của anh ; cô còn xóa đi vết tích cuối cùng của thời thiếu nữ với tất cả những giấc mơ đẹp không có thực.

Sau đó, số phận chỉ cho cô hai cơ hội để gặp lại Spencer, nhưng cô không muốn nói chuyện với anh, đó là đám tang của bà anh vào mùa xuân năm đó và đám cưới của anh với một cô gái ở New York vào mùa hè đó. Corey tham dự tang lễ với gia đình cô, nhưng khi họ đến nói chuyện với Spencer, cô cố tình tránh né nhờ đám đông những người đến chia buồn. Với đôi mắt nhìn chăm chăm vào những bông hoa vương vãi trên quan tài, Corey phúng viếng người đàn bà lớn tuổi trong lặng lẽ, với lời cầu nguyện, trong khi những giọt nước mắt đau khổ rơi xuống mà cô mà không hề biết. Và sau đó cô rời khỏi.

Cô cũng không dự lễ cưới của Spencer với gia đình cô, mặc dù nó diễn ra ở Houston, nơi ông bà ngoại của cô dâu sống, cô cũng không tham dự tiệc chiêu đãi. Cô trải qua đêm hôn của anh với việc làm đúng chuyện mà cô biết anh sẽ làm đêm đó : cô lên giường với Doug Hayward.

Thật không may là chàng trai mà cô đã chọn để dâng hiến sự trong trắng thích hợp làm người bạn tâm sự hơn là một người tình, và cuối cùng cô đã khóc lóc thảm thiết trong vòng tay vụng về của anh.

Theo thời gian, cô hoàn toàn quên hẳn Spencer. Có nhiều thứ khác tốt hơn, để tập trung vào, để mong đợi và chúc mừng.

Vì một lý do là gia đình Foster trở nên rất nổi tiếng. Sự thích thú của cả nhà trong việc làm vườn, nấu ăn và tự làm mọi việc mà có vẻ giống vui chơi nhiều hơn đã trở thành một thời thượng, nổi tiếng nhờ Marge Crumbaker, người tiếp tục nhắc đến việc đó trong các cột báo của cô.

Trong suốt năm thứ học nhất ở trường đại học của Corey, một biên tập viên tại tạp chí Better Home and Gardens đã nhìn thấy một trong những cột báo đó, và sau khi đi đến nhà và tham dự buổi tiệc ngày Bốn tháng Bảy, người biên tập quyết định viết một bài báo đặc biệt thật dài cho cái cô ta gọi là “Giải Trí - Phong cách Foster.”

Khi tạp chí được phát hành, có những hình ảnh chụp các bàn tiệc với những món đồ sứ vẽ bằng tay của Bà và những miếng vải lót chén đĩa được làm thủ công, với những bông hoa xinh đẹp được mẹ Corey trang trí từ hoa hái trong vườn và nhà kính nhỏ của họ. Trong bài báo còn có vài hình ảnh chụp những bữa ăn ưa thích của gia đình, được chụp rất tuyệt và được mô tả chi tiết, với công thức nấu và hướng dẫn trồng thảo mộc, trái cây, và rau quả dùng cho bữa ăn gia đình. Nhưng phần đáng nhớ nhất của bài báo là cuối bài, khi mẹ Corey cố gắng mô tả những cảm nghĩ của bà về những gì mà bà và gia đình bà đã làm và lý do họ làm điều đó : “tôi nghĩ điều thực sự thú vị khi tổ chức một buổi tiệc, hoặc chuẩn bị một bữa ăn, hoặc lập kế hoạch cho khu vườn, hoặc trang trí một căn phòng, là được làm điều đó với những người mà bạn yêu thương. Cái cách đó mang lại một cảm giác hài lòng khi làm việc hết sức mình, không cần quan tâm đến việc kết quả sẽ như thế nào.”

Tạp chí đã gọi câu nói cuối cùng của bà là, “Lý tưởng Foster,” và cụm từ đó gắn liền với gia đình. Sau đó, các tạp chí khác liên lạc với gia đình Foster đề nghị gia đình cung cấp cho họ những bài báo và hình ảnh, mà họ sẵn sàng trả tiền. Mẹ và ông bà của Corey chỉ có thể tạo ra những sản phẩm, vì vậy Diana viết bài và Corey chụp ảnh.

Lúc mới đầu, nó chỉ là sở thích của gia đình.

Năm tháng sau Robert Foster chết vì một cơn đột quỵ khi thị trường chứng khoán xuống dốc vào năm 1987. Khi luật sư của ông và kế toán đưa cho gia đình chi tiết tình hình tài chính trầm trọng của ông, họ hiểu tại sao suốt năm ngoái ông đã quá căng thẳng và lo lắng, và tại sao ông đã muốn dấu họ. Sau đó sở thích của gia đình trở thành chuyện kinh doanh như là một cách để cho họ vượt qua cú sốc. Cột báo của Marge Crumbaker đã làm cho Mary Foster trở thành một nữ chủ nhân nổi danh, nhưng sau cái chết của Robert, chuyện đó không còn có ý nghĩa đối với một người nào, đặc biệt là với gia đình đang đau buồn của ông.

Cuối cùng, Elyse Lanier, vợ của lãnh đạo một doanh nghiệp ở Houston, là người đã giúp họ tìm ra con đường giữ lại được cuộc sống như trước đây. Một vài tuần sau cái chết của Robert, bà gọi điện thoại cho Mary và hỏi Mary là bà có muốn phụ trách khâu thức ăn và trang trí cho buổi khiêu vũ của Hội Phong Lan. Khi Mary đồng ý, Elyse sử dụng ảnh hưởng của bà để buộc những người còn lại của ủy ban tổ chức vũ hội đồng ý.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử vũ hội mà một người được giao quá nhiều nhiệm vụ. Về phía Elyse, đó là một hành động của tình bằng hữu và sự hỗ trợ, mà Mary không bao giờ quên. Nhiều năm sau đó, khi chồng của Elyse được bầu làm thị trưởng Houston, Mary cuối cùng tìm được cách bày tỏ lòng biết ơn của bà. Bà đã làm điều đó dưới dạng một cái rổ cắm trại ngoài trời lớn, cỡ một chiếc xe nhỏ, quần đầy những dây ru băng khổng lồ màu đỏ, trắng, và xanh khi nó được chuyển đến nhà Laniers.

Trong đó là những chiếc đĩa vẽ bằng tay, ly đựng rượu, tách cà phê, chân đèn, vòng quần khăn, lọ muối và tiêu, cùng với những cái khăn ăn làm bằng tay và những miếng vải lót chén đĩa. Đầy đủ đồ dùng ột buổi cắm trại 24 người. Mỗi món đều được làm bằng tay. Trên mỗi món là chữ viết tắt tên của Laniers với màu đỏ, trắng và xanh.

Mặc dù sự nổi tiếng ngay lập tức của nhà Foster với cương vị là “người cung cấp thực phẩm ưng ý” của xã hội Houston sau buổi dạ vũ của Hội Phong Lan, họ vẫn không có đủ tiền để giữ lại căn nhà hoặc lối sống trước giờ chỉ bằng công việc cung cấp thực phẩm, và công việc khó khăn này nhanh chóng trở thành một gánh nặng đối với mẹ và ông bà của Corey.

Cuối cùng, Diana là người quyết định gia đình nên lợi dụng danh tiếng mà họ có được qua nhiều tạp chí nhà cửa và giải trí, thay vì cố tiếp tục công việc cung cấp thức ăn mà họ thật sự không có đủ trang thiết bị. Cô là con gái của một doanh nhân, và mặc dù Robert Foster phải chịu chung số phận với nhiều người Texas giàu có khác trong những thập niên bảy mươi và tám mươi, Diana rõ ràng là đã thừa hưởng được khả năng kinh doanh của ông.

Cô phác thảo một kế hoạch kinh doanh, tập hợp lại những bài báo và công thức nấu ăn đã được công bố theo thời gian, và đặt chúng vào cùng với bộ sưu tập hình ảnh đồ sộ mà Corey đã chụp cho các dự án của gia đình.

“Nếu chúng ta làm việc này,” cô công bố với Corey khi cô chuẩn bị rời khỏi để đi gặp chủ ngân hàng, một người bạn của cha cô, “chúng ta phải làm cho hoành tráng và với sự hậu thuẫn về tài chính dồi dào. Nếu không chúng ta sẽ thất bại, không phải vì thiếu khả năng, mà là vì thiếu kinh phí để giữ cho chúng ta phát triển tốt trong hai năm đầu tiên.”

Không biết bằng cách nào, cô có được nguồn tài chính mà họ cần.

Ấn bản đầu tiên của Tạp chí Cuộc Sống Tươi Đẹp của Foster được xuất bản một năm sau đó, và mặc dù vẫn còn một số khó khăn, thậm chí tồi tệ, những thất bại trên con đường kinh doanh này, tờ tạp chí đã được công chúng đón nhận. Doanh nghiệp Foster bắt đầu xuất bản những cuốn sách nấu ăn và sau đó là những quyển sách trên bàn – cà phê, mà từ đó tài nhiếp ảnh của Corey được ca ngợi và thậm chí còn kiếm thêm nhiều thu nhập hơn cho gia đình.

Tất cả những chuyện đó đã dẫn đến Newport, Corey nhớ nhó nhĩ. Sau hơn một thập niên và hàng tá máy quay phim, cô đã đi hết một vòng tròn : cô sẽ mang theo máy ảnh và lại đi gặp Spencer Addison.

Corey thoát ra khỏi giấc mơ, nhìn lướt qua đồng hồ của cô, và vội mở cánh cửa xe. Khi cô bước lên những bậc tam cấp dẫn vào nhà, cô đột ngột nhận ra là viễn cảnh gặp lại Spencer không còn làm cho cô khó chịu. Trong hơn nửa tiếng đồng hồ, cô đã ngồi trong xe, lật lại những kỷ niệm cũ và khủng khiếp mà cô đã chôn trên gác xép cùng tất cả những tấm ảnh của anh và những albums hình. Bây giờ khi cô đem ra những kỷ niệm và xem xét chúng như một người trưởng thành, chúng không còn đau đớn nữa.

Cô đã từng là một thiếu nữ mơ mộng đã phải lòng “một người lớn tuổi hơn”. Anh ta đã không sốt sắng, và cuối cùng, trở nên tàn nhẫn, không tiếp nhận sự yêu mến của cô. Đơn giản chỉ có vậy.

Cô không còn là một thiếu nữ nữa, cô đã gần hai mươi chín tuổi, với một nhóm bạn đông đảo, một danh sách dài những thành tích ở sau lưng cô, và một cuộc sống thú vị trước mắt cô.

Anh là một người xa lạ. Một người xa lạ có một cuộc hôn nhân đã chấm dứt năm năm sau khi nó bắt đầu và là người đã ở lại ở bờ biển phía đông, nơi anh đã phát triển một mối quan hệ dễ chịu với những người thân còn lại của anh – người chị khác mẹ và cô cháu gái, người sắp sửa kết hôn.

Bây giờ khi cô đã xem xét lại toàn bộ mọi việc, cô khó có thể tin nổi là cô đã phản ứng gay gắt khi nghĩ đến việc gặp lại anh. Triển vọng chụp ảnh ột đám cưới và được đăng chúng trong Cuộc Sống Tươi Đẹp đầy thử thách và thú vị đối với công việc của cô và cô là một người chuyên nghiệp. Thực ra, tình cảm của cô dành cho anh hoàn toàn không liên quan đến công việc, và sự say mê của cô đối với anh là một sự ngu ngốc khi ngấm lại, rồi cô quyết định cô nên gởi cái thùng trên gác xép đến Newport, cùng với những vật dụng khác sẽ được gởi đi trước. Những hình ảnh đó đối với cô không còn có ý nghĩa gì, nhưng chúng đã ghi lại thời thiếu niên của anh, và có thể anh sẽ thích có chúng.

Gia đình của cô đang ngồi ở cái bàn trong nhà bếp với những danh sách được trải rộng khắp bàn. “Chào, các vị,” Corey nói với nụ cười toe toét khi cô ngồi vào ghế. “Ai sẽ đi Newport với con?”

Câu trả lời của cô khiến ẹ cô, bà cô, ông cô, và Diana cười nhẹ nhõm.

“Tất cả mọi người đều đi trừ tôi,” Henry Britton nói, nhìn lướt qua cây gậy ông phải chống để đi. “Những cô gái nhà này luôn được tận hưởng mọi niềm vui !”

10. Chương 08

Máy bay của Corey đến trễ hai tiếng đồng hồ, và gần sáu giờ thì chiếc tắc - xi mới quẹo vào một con đường yên tĩnh với những căn nhà nhà lộng lẫy được xây dựng vào đầu thế kỷ khi Vanderbilts và Goulds ở lại Newport vào những mùa hè. Căn nhà của Spence nằm cuối con đường, và một trong những căn nhà đường bộ nhất.

Được xây như một chữ U rộng đối mặt với đường phố, là một kiệt tác kiến trúc và thủ công cao ba tầng tinh tế với những cột trắng cao vọt ở mặt trước và nối cả hai cánh. Mặc cho Corey cảm thấy như thế nào về Spencer Addison, cô yêu thích ngôi nhà của anh ngay khi vừa nhìn thấy. Một cái hàng rào cao bằng sắt bao quanh bãi cỏ sang trọng, và đường lái xe vào nhà được bảo vệ bởi hai cánh cổng lộng lẫy tự động mở sau khi tài xế tắc xi nói tên của cô qua hệ thống liên lạc nội bộ.

Người quản gia mở cửa trước, và cô đi theo ông ta qua tiền sảnh hình bát giác dài khoảng sáu mươi feet (khoảng 20 mét) theo chiều ngang với những cột cẩm thạch màu xanh nhạt tô điểm cho phòng triển lãm tranh ở bên trên. Đây là một kiểu nhà tròn có ý định chào đón một người phụ nữ lộng lẫy trong áo dạ hội và áo choàng lông, Corey nghĩ một cách chế giễu, chứ không phải là một người phụ nữ hiện đại trong bộ đồ kinh doanh tối màu và chắc chắn không phải là một nữ nhiếp ảnh với cái áo sơ mi lụa màu ngọc lam và cái quần trắng vải gabardine với cái áo khoác phù hợp trên cánh tay cô. Nếu nữ trang là tấm vé để vào cửa, cô sẽ không bao giờ được vào nơi này bằng cửa trước, ngay cả với vòng đeo tay bằng vàng rộng ở cổ tay cô hoặc đôi bông tai vàng và ngọc lam ở tai cô. Nơi này chắc chắn và rất đẹp, nhưng nơi này gọi lên đá rubies và ngọc lục bảo. “Ông có thể nói cho tôi biết nơi tôi sẽ tìm được nhóm người của tạp chí Cuộc Sống Tươi Đẹp không ?” cô hỏi người quản gia khi họ đến gần cầu thang chính.

“Tôi tin là họ đang ở bãi cỏ phía sau, cô Foster. Nếu cô muốn, tôi có thể đưa cô đến gặp họ ngay bây giờ và sẽ cho người mang vali của cô đến phòng của cô ở trên lầu.” Corey quá lo lắng muốn biết mọi chuyện đang tiến triển ra sao ở bên ngoài hơn là hành lý của cô, vì vậy cô chấp nhận lời đề nghị của người quản gia và nói gót theo ông.

Trái ngược với tiền sảnh yên lặng và thanh bình, gần như tất cả những căn phòng khác mà cô đi ngang qua đều sôi động, với đồ gỗ được sắp xếp lại và những món đồ trang trí cho đám cưới đã được treo lên.

Rõ ràng đồ thủ công của mẹ của cô đang được để trong phòng ăn, trên cái bàn dài bốn mươi foot (khoảng 12 thước) đã được bày ra với những chén đĩa mỏng xinh đẹp và những chiếc ly thủy tinh trên những miếng vải bằng đăng ten làm bằng tay, nhưng “Dấu Ấn Foster” không thể nhầm lẫn được là những món đồ trang trí đặc biệt sẽ được đặt trên bàn vào sáng ngày đám cưới ổi cặp thực khách. Tất cả những vật trang trí sẽ được làm từ cùng một loại hoa, nhưng mỗi sự sắp xếp sẽ rất độc đáo, và những người phụ nữ ngồi ở bàn tại nơi chúng đã trang hoàng suốt bữa tối sẽ được mang chúng về nhà, như một món quà tượng trưng – Bà Foster đã nói trong cột báo hàng tháng của tạp chí Cuộc Sống Tươi Đẹp – là thiện ý của nữ chủ nhân đối với quan khách.

Tác giả của cột báo đó đang đứng trên bãi cỏ sau nhà, không để ý đến sự rộng lớn của mặt nước xanh tuyệt vời hay màu hồng và vàng của ánh hoàng hôn ở cuối chân trời khi bà điều khiển bốn trong số sáu người giúp việc mà chị của Spencer đã cung cấp. Bà của Corey đang đứng bên cạnh, cái kính xua đi hai người phụ tá của bà hiển nhiên là với ý định muốn sắp xếp lại những sợi dây đã bị cong ở bên trong và xung quanh cái khung vòm hoa uốn cong mà cô dâu sẽ đi qua bên dưới vào ngày cưới.

Corey tới gần sau lưng họ và ôm chặt cả hai. “Mọi chuyện thế nào rồi ?”

“Giống như con đã mong đợi,” Mẹ Corey nói, hôn lên má của cô.

“Hết sức lộn xộn !” bà của cô nói thẳng thừng. Tuổi già đã không làm bà thay đổi nhiều ngoại trừ việc đem lại cho bà sự thẳng thừng làm cho người khác lúng túng mà bác sĩ của bà đã nói là thường xảy ra đối với người lớn tuổi. Nếu một điều gì đó là thật, bà sẽ nói thẳng ra, mặc dù không bao giờ có ác ý trong đó. “Angela - mẹ của cô dâu - đang cản trở mọi thứ và làm vướng chân.”

“Cô dâu thế nào rồi ?” Corey hỏi, tránh hỏi thăm về Spencer.

“Ồ, cô ta là một cô gái đáng yêu,” Bà ngoại nói. “Cũng xinh đẹp nữa. Tên của cô ta là Joy. Cô ta là một kẻ còn ngu ngốc hơn cả một hộp đá,” bà bổ sung khi bà bước đi để chỉnh một người giúp việc của bà.

Khó thở với tiếng cười bối rối, Corey nhìn qua vai cô, sau đó trao đổi tia nhìn thấu hiểu với mẹ cô, người nói có vẻ hơi lo lắng, “Mẹ biết là rất quan trọng khi sử dụng một sự kiện có thật như thế này cho tạp chí của chúng ta, nhưng chúng đang làm cho Bà mệt mỏi trong những ngày này. Bà không thích làm việc trong bất cứ một tình huống cấp bách nào nữa.”

“Con biết,” Corey nói, “nhưng bà luôn khẳng định muốn là một phần của nó.” Cô nhìn quanh những hoạt động bận rộn đang diễn ra trên mặt đất, nhìn vào cái vòm lâu đài mới được dựng lên đang được quấn nhiều dây leo hoa hồng, nhìn vào các bàn tiệc bên dưới một cái lều trắng to gần mặt nước, và cô mỉm cười với sự biến đổi đang diễn ra ở nơi này. “Nó sẽ rất tráng lệ.”

“Nói điều đó ẹ của cô dâu trước khi bà ta làm cho tất cả chúng ta phát điên lên. Tội nghiệp Spence. Nếu cậu ta không bóp cổ Angela trước khi chuyện này hoàn tất, nó sẽ là một phép màu. Khi bà ta không lo lắng, thì bà ta than phiền, và lúc nào bà ta cũng day nghiêng ngay gót cậu ta giống như một con chó săn quá hiếu động. Bà ta là người muốn đám cưới của Joy được diễn ra ở đây, và bà ta là người muốn chúng ta ở đây, và chính Spence là người đang thanh toán các hoá đơn. Diana đã nói đúng về chuyện đó. Spence không bao giờ phàn nàn và Angela không bao giờ ngưng.”

“Con muốn biết tại sao anh ta lại trả tiền cho đám cưới khi chồng của Angela là một nhà quý tộc Đức với họ hàng ở khắp nơi trong sổ đăng ký xã hội.”

Bà Foster ngừng lại để nhặt một mảnh giấy kẹp dài nằm trên đám cỏ gần chân của bà. “Theo những gì Joy nói ẹ biết - và đứa nhỏ đó là một đứa nói huyền thuyên - ông Reichardt có gốc gác quý tộc nhưng không có nhiều tiền. Ít ra thì cũng không giàu có bằng Spence, và khi con nghĩ về điều đó, Angela và Joy thật sự là người thân duy nhất của cậu ấy. Ý mẹ là, bố của cậu ấy đã tái hôn khi Spence vẫn còn là một đứa bé và không bao giờ muốn có bất cứ liên hệ gì với cậu ấy, và khi mẹ cậu ấy còn sống, bà đã quá bận tự hưởng thụ đến nỗi chưa từng quan tâm đến cậu ấy. Công bằng mà nói với ông Reichardt, Joy không phải là con gái của ông ấy. Bố của Joy là người chồng thứ nhì của Angela. Hay đó là người chồng thứ ba của bà ta ? Dù sao đi nữa, theo Joy, Spence là người đang thanh toán các hoá đơn vì chị của cậu ấy nghĩ là được kết hôn trong phong cách xa hoa phù hợp với con ghê của một quý tộc Đức là một việc rất quan trọng đối với Joy.”

Corey cười khúc khích với đề tài những người giàu có và kết hôn nhiều lần. “Còn chú rể thì thế nào?”

“Richard à ? Mẹ thật sự không biết. Mẹ còn chưa gặp cậu ta, và Joy không nói gì về cậu ta. Cô ta dành hầu hết thời gian với con trai người cung cấp thực phẩm, tên là Will. Mẹ cho là họ đã biết nhau từ lâu, và có vẻ hai đứa nó thích ở bên nhau. À này, con gặp Spence chưa ?”

Corey lắc đầu khi cô đưa tay vuốt tóc ra khỏi trán. “Con chắc chắn là sớm muộn gì thì tụi con cũng phải chạm mặt nhau.”

Bà Foster gật đầu về phía ba người đang đi đến gần họ. “Đó là ông bà Reichardt và Joy. Bữa ăn tối sẽ bắt đầu trong hai tiếng đồng hồ, và mẹ đề nghị con chào rồi cáo lỗi để đi thu dọn hành lý. Hai tiếng đồng hồ tới sẽ là khoảng thời gian hòa bình và yên tĩnh cuối cùng mà con có được cho đến khi con rời khỏi cái viện tâm thần này trong ba ngày tới.”

“Nghe giống như là một ý tưởng hay. Dù sao thì con phải gọi vài cuộc điện thoại trước bữa ăn tối.”

“À này,” bà nói thêm, “Bà và mẹ ăn trong cái phòng nhỏ gần bếp, không phải là phòng ăn gia đình.”

Corey nghe chuyện đó với cái nhản mặt rất khó chịu. “Mẹ đang nói với con rằng Spencer đang đối xử với chúng ta như những người hầu à ?”

“Không, không, không,” bà Foster vừa nói vừa cười. “Mọi người thích ăn trong nhà bếp. Tin mẹ đi, ăn trong bếp còn vui vẻ hơn nhiều nếu phải nghe ông bà Reichardt và hai cặp khác là bạn bè của họ cũng đang ở đây dự đám cưới. Joy thường ăn trong nhà bếp với mọi người. Cô ta cũng thích ăn ở đó hơn.”

Bà Foster đã ví Angela như một con chó săn, nhưng Corey nghĩ đó là một sự so sánh không chính xác lắm sau khi gặp ba người họ. Với thân hình gọn gàng, tóc màu vàng trắng và mắt nâu, Angela có vẻ sang trọng của kẻ ngoại lai - và như một con chó săn Nga sợ sệt. Chồng của bà ta, Peter, là một con chó Doberman cụt tai - béo mướt, có vẻ trưởng giả khó gần, và đồng bóng. Joy như... Joy như một chú chó cốc dễ thương, với mái tóc gọn sóng, màu nâu nhạt, và đôi mắt nâu hiền lành, tò mò. Ngay khi màn giới thiệu kết thúc, chó săn và chó Doberman hòa nhau đã kích người mẹ đáng thương của Corey và kéo bà đi để chỉ cho bà thấy vài điểm mà họ không thích trong cách trang trí phòng khách, để Corey một mình với Joy.

“Cháu sẽ đưa cô lên phòng của cô,” cô gái mười tám tuổi tình nguyện khi Corey bắt đầu hướng về căn nhà.

“Nếu cháu còn chuyện khác cần làm, tôi có thể hỏi người quản gia nó ở đâu.”

“Ồ, cháu không thấy phiền đâu,” Joy nói, đi theo bên trái Corey và đi theo cô vào nhà. “Cháu đã trông mong được gặp cô. Cô có một gia đình thật dễ thương.”

“Cảm ơn cháu,” Corey trả lời, hơi giật mình bởi ngay tức khắc cô cảm thấy là có gì đó mà cô gái hoàn toàn chân thật này quan tâm đến việc tìm hiểu Corey hơn là nói về mình hoặc về đám cưới của cô ta.

Hiên nhà được lát đá với cánh cửa Pháp bao quanh phía sau và bên phải căn nhà, cả hai đều có tầm nhìn rất đẹp ra mặt nước. Corey bắt đầu đi qua hiên nhà hướng về phía cánh cửa phía sau, nhưng Joy quẹo phải. “Đi lối này, nó sẽ nhanh hơn,” cô bảo Corey. “Chúng ta sẽ đi ngang qua phòng sách của cậu Spence và tránh ...”

Corey đứng khựng lại, dự định nhất quyết không đi vào nhà bằng lối đó, nhưng đã quá trễ. Spencer Addison đang đi ngang qua hiên nhà, hướng về những nấc thang dẫn đến bãi cỏ, và dù là cô không nhìn thấy mặt anh, Corey nhận ra những sải chân dài, nhanh nhẹn đó.

Anh nhìn thấy cô và đột ngột dừng lại, một nụ cười chào đón quét qua khuôn mặt rám nắng của anh khi anh dứt tay vào túi và chờ cô và Joy đến gần anh. Có một thời nụ cười đặc biệt của anh đã làm trái tim cô chao đảo, nhưng bây giờ cô chỉ nhận thấy một cảm giác choáng váng và cảm giác đó nhanh chóng qua đi. Ở tuổi ba mươi bốn, mặc quần xám và áo trắng với tay áo cuộn lại trên cánh tay, anh vẫn nhìn hoàn toàn hấp dẫn, đẹp trai và quyến rũ như khi anh hai mươi ba tuổi.

Nụ cười của anh càng nồng nhiệt hơn khi cô đi đến gần, và khi anh nói, giọng nam trung của anh trầm hơn, thân thiết hơn là cô nhớ. “Chào, Corey,” anh nói khi anh lấy tay ra khỏi túi và làm một cử động để ôm cô.

Corey đáp lại với một nụ cười phù hợp để chào hỏi một người quen đã không gặp trong nhiều năm - nụ cười thân thiện, trầm tĩnh, nhưng không quá cá nhân. “Chào, Spence,” cô trả lời và cố tình chỉ đưa ra một tay ép anh phải chấp nhận cái bắt tay. Không ôm.

Anh hiểu và chấp nhận, nhưng cái bắt tay của anh lâu hơn cần thiết, và vì vậy cô chấm dứt nó.

“Tôi thấy là em đã gặp Joy rồi,” anh nói, chuyển cuộc đàm thoại để bao gồm cả cháu gái anh. Anh nói thêm với cô cháu gái lời quả trách nhẹ, “Cậu cứ nghĩ là cháu sẽ nói cho cậu hay khi Corey đến.”

“Tôi chỉ mới đến cách đây vài phút,” Corey nói. Có một thời, ý nghĩ anh muốn gặp cô hay khao khát để gặp cô, như hàm ý của những lời vừa rồi của anh, cũng sẽ làm cho tâm hồn cô bay bổng. Bây giờ, cô đã già dặn, khôn ngoan và cô nghĩ cô đang xử lý cuộc gặp gỡ đầu tiên này tốt hơn anh và nhớ rằng Spencer luôn duyên dáng và quyến rũ gợi tình. Cô nhìn lướt qua đồng hồ và sau đó nói với vẻ hối tiếc. “Xin lỗi anh nhé, tôi phải gọi vài cuộc điện thoại trước bữa ăn tối.” Không để cho Spencer có cơ hội làm người tình nguyện, cô hướng lời đề nghị của cô đến Joy, “Sẽ không phiền nếu cháu chỉ cho tôi phòng của tôi bây giờ chứ?”

“Ồ, chắc rồi,” Joy nói một cách vui vẻ, bước bên cạnh cô. “Cháu biết chính xác nó nằm ở đâu.”

Với cái gật đầu lịch sự hướng về Spence, Corey bỏ lại anh đứng một mình trên hiên nhà. Anh quay lại và nhìn cô đi khỏi; cô biết anh nhìn cô vì cô có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của anh trong cánh cửa kính của phòng sách, nhưng việc đó không ảnh hưởng gì đến cô. Cô hoàn toàn tự chủ và tự hào về điều đó. Cô không thể phủ nhận là tâm trí cô cảm thấy ngạc nhiên choáng váng ngay từ cái nhìn đầu tiên của anh, hoặc tim cô đập nhanh hơn khi anh mỉm cười vào mắt cô và nắm tay cô trong tay anh, nhưng cô cho tất cả những phản ứng đó là hiện tượng tự nhiên, một loại kích động hoàn toàn dễ hiểu khi hưởng ứng với những tác nhân kích thích cũ, đã lãng quên. Cách đây đã lâu, anh đã tác động đến cô theo cách đó và mặc dù cảm

xúc của cô không còn nữa, cơ thể của cô đang phản ứng lại giống như một chó Pavlov hưởng ứng với âm thanh của tiếng chuông.

Joy đưa cô qua tiền sảnh và đi lên một cái cầu thang rộng với những lan can bằng sắt rèn những đường cuộn thật đẹp. Cầu thang kết thúc tại phòng tranh rộng bao quanh ba mặt tiền sảnh. Những hành lang dài phân nhánh từ phòng triển lãm tranh rất đều nhau, và Joy đi xuống hành lang đầu tiên, sau đó tiếp tục đi cho đến khi họ đến trước hai cánh cửa gấp đôi ở cuối hành lang. Khi Joy với lấy tay cầm bằng đồng của cánh cửa, cô tiết lộ với nụ cười, “Mẹ cháu và cha dưỡng muốn bạn của họ ở phòng này, nhưng cậu Spence đã nói là nó ”dành riêng” cho cô.” Joy mở tung cánh cửa và bước sang một bên để từ cái nhìn đầu tiên Corey đã có thể nhìn bao quát cả căn phòng, sau đó Joy nhìn cô, chờ đợi phản ứng của cô.

Corey không nói nên lời.

“Nó được gọi là phòng nữ công tước,” Joy giải thích.

Điếng người trong im lặng, Corey từ từ đi vào căn phòng rộng lớn nhìn như thể nó thuộc về cung điện mùa hè của Nicholas và Alexandra (* vị vua cuối cùng của nước Nga). Cả căn phòng được trang trí với màu xanh nhạt và vàng. Ở phía trên cái giường là một vương miện màu vàng được chạm khắc lồng lẩy giữ những tấm bằng lụa xanh phủ xuống mỗi góc giường, cuối cùng xòe ra một cách duyên dáng trên nền thảm xanh nhạt. Cái mền dày làm bằng vải xa tanh xanh và tấm ván đầu giường có những khung cuốn mạ vàng.

“Nó được gọi như thế vì chủ nhân trước đây có một cô con gái đã trở thành nữ công tước Claymore khi cô ta kết hôn. Đây là căn phòng mà cô ta đã sử dụng bất cứ khi nào cô ta quay về nhà từ nước Anh, và nó được gọi là phòng nữ công tước kể từ lúc đó.”

Corey thấy khó tập trung vào câu chuyện Joy đang kể khi cô nhìn quanh. Những tấm màn ở cửa sổ đều là lụa xanh với những dây cột có đính viền vàng, và trong góc là một bàn thư ký kiểu Pháp với những tấm bảng được chạm khắc trên những cánh cửa và một cái ghế kiểu cách ở ngay trước đó cũng được bọc nệm màu xanh.

“Khi cậu của cháu mua căn nhà này cách đây vài năm, cậu ấy đã sửa lại cả ngôi nhà và tất cả đồ gỗ trong tất cả các căn phòng dành cho khách đều được sửa lại, để tất cả đồ gỗ đều giống như vẻ ngoài của chúng cách đây một trăm năm, khi ngôi nhà được xây cất.”

Corey thoát ra khỏi tình trạng mê mụ, và hướng về Joy. “Nó – thật đẹp. Tôi chỉ nhìn thấy những căn phòng như thế này trong những tấm ảnh về các cung điện ở châu Âu.”

Joy gật đầu, và nói thêm với nụ cười đến tận mang tai, “Cậu Spence đã nói cậu ấy thường hay gọi cô là nữ công tước khi cô bằng tuổi cháu. Cháu đoán đó là lý do tại sao cậu ấy lại muốn cô ở căn phòng này.”

Thông báo đó rõ ràng đã làm cho thái độ Corey của đối với Spence dịu đi. Anh đã không thể tha thứ vì đã không quan tâm đến tình cảm của cô khi còn trẻ, nhưng rõ ràng là anh đã chín chắn hơn theo năm tháng. Rồi nó lại đánh vào cô rằng cô đang khen ngợi anh quá nhiều chỉ với một hành động rất nhỏ không hề làm phiền đến anh.

“Bữa ăn tối bắt đầu từ tám giờ. Cháu sẽ gặp cô lúc đó vậy,” Joy nói thêm khi cô rời khỏi.

11. Chương 09 Part 1

Câu mày không quyết định được, Corey do dự trước tấm gương trong phòng cô và quan sát diện mạo của cô. Bộ áo liền quần màu đen bằng len mà cô đã quyết định mặc có hai quai đen hẹp trên vai gắn với cái áo lót bằng hai cái móc áo màu vàng, cổ áo trũng xuống, và lưng hở sâu. Nó ôm sát cơ thể cô như một đôi

găng tay mềm mại, dừng lại rất kiểu cách ngay đầu gối cô, nhưng cô không chắc là nó có quá sang trọng cho bữa ăn tối cạnh nhà bếp hay không, hay có lẽ quá bình thường trong ngôi nhà này. Mặc dù chắc chắn là nó sẽ làm cho Spencer bị ấn tượng ... Spence !

Giận dữ với bản thân vì đã nghĩ đến phản ứng của anh, cô xỏ chân vào đôi xăng đan đế bằng, kẹp lên tai một đôi bông tai hình tròn bằng vàng, và bóp chiếc lắc tay bằng vàng rộng mà cô đã đeo lúc sớm vào cổ tay. Cô bước đến cửa, sau đó lùi bước về phía tấm gương để kiểm tra lại khuôn mặt và tóc. Tối nay cô thả tóc xuống, xõa qua vai cô; cô không còn phải lo lắng là Spencer Addison có thể nghĩ cô còn quá trẻ đối với anh. Cô quyết định là cô cần thêm một chút son môi, và vội tô chút son lên môi. Cô nhìn lướt qua đồng hồ và không thể tin nổi là đã muộn đến thế. Đã là tám giờ mười lăm phút. Cô đã chuẩn bị lâu hơn gấp hai lần nếu so với thời gian cô chuẩn bị cho buổi dạ vũ của Hội Phong Lan vừa qua ở Houston. Hết sức bực bội, cô quay lưng lại với tấm gương và sầm sầm đi ra cửa.

Căn phòng nhỏ cạnh nhà bếp không phải là một khu vực tối như Corey nghĩ, mà là một cái hốc tường ẩm áp ở phía sau nhà bếp có một cái bàn hình bán nguyệt lớn có các cửa sổ cao nhìn ra bãi cỏ âm u bao quanh. Corey nghe giọng nói của mẹ cô khi cô đi vòng qua góc tường, và cô mỉm cười với âm thanh đó khi cô đi vào phòng.

Và nhìn thấy Spence.

Anh đang ngồi ở cuối bàn, cánh tay trái của anh duỗi dài trên mặt bàn, cười toe toét với mẹ Corey đang ngồi kế bên tay trái anh. Bà Corey thì ngồi cạnh mẹ Corey, đối mặt với cửa bếp, và Joy đang ngồi cạnh bà. Bàn ăn được chuẩn bị cho năm người. Bốn người đã ở đó. Anh ở lại để ăn tối cùng họ.

Nụ cười của Corey khựng lại, bước chân của cô loạng choạng, nhưng cô trấn tĩnh lại ngay khi bà cô nhìn thấy cô và thông báo sự xuất hiện của cô với những người khác. “Corey đến rồi. Này, cháu đã đến muộn đấy, cháu yêu. Chao ôi, tối nay trông cháu dễ thương quá ! Đó có phải là bộ đồ mới không?”

Corey cảm thấy như muốn chui xuống sàn. Việc ám chỉ cô đã đặc biệt chưng diện cho dịp này, điều mà chắc chắn là cô đã làm, và cô kinh hoàng khi chắc chắn rằng Spencer đã nhận thấy.

Spencer Addison chắc chắn đã nhìn thấy cô trông ra sao.

Lúc này, điều khiến anh chú ý nhất là cả cơ thể cô cứng đờ khi cô nhìn thấy anh ngồi ở ngay bàn. Spence nhận ra cô đã không mong anh sẽ ở đó. Và cô không muốn anh ở đó. Nhận thức này làm cho anh bối rối và đau đớn.

Anh nhìn cô di chuyển về phía cái bàn với vẻ duyên dáng thoải mái giống như lúc cô còn là một thiếu nữ, và anh mỉm cười với cô. Để đáp lại, cô mỉm cười qua anh, và đột nhiên anh cảm thấy sự thôi thúc phải đứng dậy rời khỏi bàn, cản đường cô và nói, Mẹ kiếp, Corey, nhìn anh này ! Anh vẫn khó có thể tin nổi cô gái trẻ điềm tĩnh, đĩnh đạc này có vẻ không nhớ anh cũng chính là Corey Foster mà anh đã biết.

Có một điểm ở cô không hề thay đổi, Spencer lưu ý - cô vẫn thấp sáng cả căn phòng mỗi khi cô đi vào phòng. Khoảng thời gian ngắn ngủi kể từ khi cô ngồi xuống đối diện với anh và bắt đầu nói chuyện với những người khác, toàn bộ bầu không khí ở bàn dường như sáng bừng lên. Ít ra thì đêm nay những điều đó cũng giống những buổi tối cách đây đã lâu. Ngoại trừ, vào những ngày đó, Corey đã rất vui mừng khi gặp anh.

Hình ảnh những ngày đó nhảy múa trong tâm trí của anh ... những hồi ức về một cô nhóc đáng yêu với cái máy ảnh quanh cổ xuất hiện tại trận đấu quần vợt của anh. “Em đã chụp được một tấm ảnh rất đẹp khi anh giao quả bóng đầu tiên, Spence.” Và anh đã nói đó là một cú giao bóng rất tồi. “Em biết”, cô đã đồng ý với nụ cười dễ lấy của cô, “nhưng tấm ảnh em chụp được thì đúng là tuyệt.”

Anh nhớ những khi anh bắt ngờ đến nhà cô. Cô đã rất vui khi gặp anh, nụ cười sáng ngời như ánh nắng mặt trời. “Chào, Spence ! Em đã không biết là anh sẽ đến.”

Và rồi, một hôm nọ, khi cô khoảng mười lăm tuổi, anh nhìn quanh quất và thấy cô đi về phía anh qua bãi cỏ sau nhà, mái tóc màu mật ong tung bay quanh vai cô, lấp lánh dưới ánh mặt trời, đôi mắt cô rạng rỡ trong xanh như bầu trời hè. Một cô gái đáng quý - sắc sảo và lạnh lợi, đôi chân dài và khuôn mặt tươi cười. Cô đã là cô gái đáng quý của anh kể từ ngày hôm đó - luôn thay đổi, không ngừng, rực rỡ.

Thậm chí cho đến bây giờ, anh có thể nhìn thấy cô đứng dưới cây tầm gửi, tay của cô nắm lại ở sau lưng. Cô mới mười sáu tuổi và nhìn rất chín chắn.

Anh không biết là sẽ không may mắn cho bạn bè của anh nếu anh không làm theo truyền thống của ngày lễ Nô-en khi anh ở trong nhà của họ sao ... ”

Anh đã do dự. “Em chắc là em đủ lớn để làm chuyện này chứ ?”

Tất nhiên, anh biết là cô phải lòng anh, và anh biết là với thời gian cô sẽ trưởng thành, sẽ vượt qua điều đó, và đến một lúc nào đó sẽ không còn yêu thích anh nữa. Đó là điều tự nhiên, không thể tránh được rằng các chàng trai ở lứa tuổi của cô sẽ thay anh trong trái tim cô. Chuyện đó phải nên xảy ra.

Anh đã trông đợi điều đó xảy ra, và dẫu vậy, anh vẫn cảm thấy hơi khó chịu khi chuyện đó xảy ra. Còn hơn là hơi khó chịu. Anh thậm chí không nhìn thấy sự thay đổi đáng kể cho đến cái đêm cô yêu cầu anh làm người partner để thí nghiệm chuyện hôn nhau. Chứa ơi, anh đã cảm thấy mình giống một kẻ bệnh hoạn với những gì anh đã làm với cô đêm đó, và thậm chí những gì anh đã muốn làm với cô còn tệ hơn - với một cô gái mười bảy tuổi !

Cô gái đáng quý của anh.

Anh đã quên mất buổi khiêu vũ đêm Nô-en của cô, và chuyện đó đã cắt đứt bất cứ chút tình cảm nào mà cô dành cho anh còn sót lại. Cô đã đi với một người khác, một người thay thế vào phút chót, là những gì đúng ra là của anh. Theo lời của bà anh, cô đã đi với ai đó cùng trang lứa với cô và “là một người bạn thích hợp ột cô gái thơ ngây” hơn Spence. Đúng lúc đó Corey đã quá chú tâm với cuộc sống riêng của cô đến nỗi thậm chí cô đã không màng nói một lời với anh tại đám tang của bà anh vài tháng sau đó. Diana đã bào chữa cho cô bằng cách nói Corey có một cuộc hẹn vào buổi chiều. Cô cũng đã không màng đến tham dự đám cưới của anh, mặc dù cô có thể đưa bạn trai đến cùng ...

Cuộc đàm thoại xoay tròn quanh anh ở bàn khi món ăn kế tiếp được dọn ra, và thỉnh thoảng anh có tham gia, nhưng chỉ với một nửa sự chú ý của anh. Anh thích nhìn Corey khi cô không nhìn anh, và vì cô không bao giờ liếc nhìn về phía anh hơn một lát, anh có rất nhiều cơ hội. Anh đã thực sự bị bất ngờ khi món tráng miệng được phục vụ ; anh đã ăn mà không biết mùi vị thức ăn, và chắc chắn anh không muốn ăn bất cứ món tráng miệng nào.

Anh không thể có những gì anh muốn : chỉ đêm nay, chỉ bữa ăn này, anh muốn nó diễn ra như lần cuối cùng anh ăn tối cùng gia đình cô. Đó là cái đêm Diana yêu cầu anh tình nguyện đưa Corey đến tham dự buổi khiêu vũ ở trường của cô. Lúc đó, cô đã có một người đàn ông mới trong đời của cô - một gã Doug nào đó - và nhiều người khác nữa.

Spence đã bị loại bỏ và thành người ít quan trọng nhất trong đời cô, nhưng ít nhất cô vẫn có thể ban cho anh một nụ cười. Ngay lúc này việc cô tỏ ra anh hoàn toàn không hiện hữu trong chính căn nhà chết tiệt của anh, tại cái bàn chết tiệt của anh còn tệ hơn là bức bối ; nó thật sự làm cho anh thất vọng. Và anh biết chính xác lý do tại sao nó lại như vậy. Anh đã trông đợi nhiều hơn những gì anh muốn thừa nhận là anh muốn gặp lại cô, để lại được có gia đình hạnh phúc của cô xung quanh anh. Khi anh nhìn thấy cô băng qua bãi cỏ sau nhà lúc chiều, với mái tóc rực nắng của cô tung bay trong gió nhẹ, anh đã nghĩ ... anh đã nghĩ nhiều chuyện ngu ngốc, những chuyện không thể xảy ra.

“Cậu Spence ?” Giọng nói lúng túng của Joy cắt ngang suy nghĩ của anh, và Spence nhìn cô. “Cái ly của cậu bị gì à ?”

“Cái gì của cậu ?”

“Cái ly nước của cậu đấy. Cậu đã và đang nhìn chăm chăm vào nó và xoay nó trong tay cậu.”

Spence ngồi thẳng lên trong ghế của anh và sẵn sàng đối diện với hiện thực và quên đi quá khứ. “Cậu xin lỗi. Tâm trí của cậu đang chú tâm vào chuyện khác. Tất cả mọi người đang nói về chuyện gì ?”

“Hầu hết là về chuyện đám cưới, nhưng tất cả đã chán đề tài đó rồi. Dù sao chẳng nữa, tất cả mọi thứ đã được lo xong.”

Theo bản năng Corey cảm thấy Spence sắp sửa tham gia vào cuộc đàm thoại, và vì cô thấy thoải mái hơn khi không phải nói chuyện với anh, cô cố giữ mọi người tập trung vào Joy. “Chúng tôi không thấy chán với chuyện đám cưới chút nào,” Corey vội nói. “và mặc dù cháu nghĩ là mọi thứ đã lo xong, vào phút cuối luôn có những chi tiết mà mọi người quên. Đôi khi chúng vô cùng quan trọng.”

“Như chuyện gì?” Joy hỏi.

Corey suy nghĩ nát óc tìm ra một chuyện gì đó để thảo luận mà chưa được nói đến. “Ồ... cháu có nhớ chuyện xin giấy đăng ký kết hôn không?”

“Không, nhưng thẩm phán sẽ đem nó đến khi ông ấy tham dự lễ cưới.”

“Tôi không nghĩ cháu có thể làm vậy,” Corey nói, tự hỏi liệu Angela, với ý muốn làm cho đám cưới trở thành một cuộc ăn chơi xa xỉ, đã quên đi những chi tiết thực tế, ít phô trương hơn. “Tôi đã từng làm phù dâu trong nhiều đám cưới, và cháu luôn phải xin giấy phép trước, sau đó phải chờ một vài ngày, ồ - và xét nghiệm máu nữa.”

Joy rùng mình khi cô vừa đề cập đến máu. “Cháu sẽ bị ngất khi nhìn thấy cây kim, vì vậy cháu không cần phải làm chuyện đó. Vị thẩm phán điều hành đám cưới là bạn của cậu Spence, và ông ta có quyền quyết định. Ông ta đã nói cháu không cần phải làm chuyện đó.”

“Được, nhưng còn chuyện giấy phép và khoảng thời gian chờ đợi thì sao?”

Lần đầu tiên Spence nói trong mười lăm phút, và mặc dù Corey đã chuẩn bị sẵn sàng khi nghe giọng nói trầm ấm của anh, nó vẫn làm được những điều khác lạ trong trái tim cô. Kỷ niệm, cô đang nghe anh nói, chứ không phải tưởng tượng. “Đều đã xong,” anh nói. “Không có thời gian chờ đợi ở Rhode Island.”

“Tôi hiểu rồi,” Corey nói, quay mặt khỏi anh ngay sau khi anh nói xong. Thay vì cố gắng nghĩ về một đề tài khác, cô làm việc mà những người khác đang làm và bắt đầu ăn món tráng miệng của cô. Thật không may, Joy không quan tâm đến miếng bánh pho mát của cô; cô quan tâm đến Corey và Spence. “Thật là buồn cười,” cô nói, nhìn từ Spence đến Corey và trở lại Spence, “vậy mà cháu cứ nghĩ hai người từng là những người bạn thân chứ.”

Spence đã rất bức mình vì Corey đối xử với anh như thể anh không tồn tại làm cho anh đột ngột quyết định làm rõ sự hiện diện của anh, và cảm giác của anh ọi người biết. “Cậu cũng đã nghĩ vậy,” anh nói dứt khoát. Anh đập thẳng quả bóng đàm thoại vào sân của Corey, và với sự thoải mái thích thú, anh nhận ra ba vị “khán giả” tất cả đều hướng về cô để xem cách cô đánh trả lại nó.

Corey ngẩng đầu và nhìn về ngoài thách thức của anh. Trong đầu, cô tưởng tượng ra cảnh cô chồm ngang qua bàn và lật úp đĩa anh vào lòng anh, nhưng tất cả những gì mà cô làm là mỉm cười và nhún vai. “Chúng tôi là bạn thân.”

“Nhưng hai người dường như không có bất cứ chuyện gì để nói với nhau,” Joy nói, nhìn có vẻ bối rối và hơi thất vọng. Các khán giả nhìn Spence ở bên phải, sau đó nhìn Corey ở bên trái họ, nhưng Corey đã khôn khéo cắn một miếng bánh pho mát, ép buộc một cách có hiệu quả là Spence phải đối phó với vấn đề. “Đó là chuyện xa xưa,” anh nói thẳng thừng.

“Vâng, nhưng cậu Spence, chỉ cách đây hai ngày cậu đã bức bối vì Corey dời chuyến bay của cô ấy lại một ngày. Cháu đã bắt đầu nghĩ là có lẽ đã có - như là, một mối quan hệ - giữa hai người khi hai người còn trẻ.”

12. Chương 09 Part 2

Bây giờ, khi anh không muốn sự chú ý của Corey, anh lại tóm được nó. Thực ra, tất cả mọi người chú ý đến anh. Corey nhướn chân mày của cô và trao cho anh cái nhìn thích thú trầm tĩnh ám chỉ là anh xứng đáng phải chịu bất cứ sự bối rối nào với những mâu thuẫn trong câu chuyện mà anh đã khêu lên. Ba khán giả

khác hồi hộp theo dõi. “Cậu không khó chịu vì cô ấy dời lại chuyến bay của cô ấy,” Spence nói. “Cậu khó chịu vì cậu nghĩ cô ấy đã hủy chuyến đi của cô ấy.” Họ tiếp tục nhìn anh cho đến khi anh nói dối. “Corey là một nhiếp ảnh gia giỏi, và cô là một phần của ‘thỏa thuận’ giữa mẹ cháu với tạp chí để đăng tải đám cưới của cháu. Đó là một hợp đồng hợp pháp, ràng buộc. Dĩ nhiên là, cậu đã mong đợi Corey sẽ thực hiện cam kết của cô ấy.”

Miệng của Corey há hốc với cái câu đạo đức giả đó, và mẹ cô đã cảm thấy Corey muốn ném miếng bánh pho mát vào mặt Spence, vội vã cứu nguy. “Corey luôn thực hiện cam kết của nó,” bà bảo Joy với vẻ kiên quyết hoà nhã. “Nó luôn xem trọng chuyện đó.”

“Thực ra,” Corey thêm vào, ngăn chặn những câu hỏi thăm dò khác cô có cảm giác nhất định sẽ có từ Joy, “Spence là bạn của cả gia đình, không phải đặc biệt là bạn tôi.”

Corey hài lòng với lời giải thích đó, và Joy trông có vẻ hài lòng, nhưng tiếc thay bà của Corey thì không. “Bà không nghĩ là hoàn toàn đúng như vậy, Corey.”

“Đúng đấy, Bà ạ,” Corey nói với giọng cảnh báo, “Đúng vậy.”

“Được, có lẽ là vậy, cháu yêu, nhưng cháu là người duy nhất trong nhà dán giấy tường trong phòng ngủ của cháu bằng ảnh của cậu ấy.”

Corey muốn giết bà, nhưng lúc này tất cả những gì mà cô có thể làm là tranh luận. “Cháu không có dán giấy tường trong phòng của cháu bằng ảnh của anh ấy.”

“Căn phòng đó như là nơi thờ Spencer vậy,” người phụ nữ lớn tuổi tranh cãi. “Nếu cháu thấp nền trong đó, mọi người cũng đã cầu nguyện. Trời đất, thậm chí dưới gầm giường của cháu đầy albums ảnh của cậu ấy.”

“Vậy thì có chuyện gì đã xảy ra vậy ?” Joy hỏi.

“Không có chuyện gì xảy ra cả,” Corey nói, ném một cái nhìn chế ngự đến bà cô .

“Ý cô là, một ngày nào đó cô chỉ - chỉ dừng lại không quan tâm đến cậu Spence nữa và lấy xuống những tấm hình của cậu à ? Chỉ là vậy ?”

Corey tặng lại cho cô một nụ cười rạng rỡ và gật đầu. “Chỉ như vậy.”

“Cháu không biết là nó có thể xảy ra như thế” Joy nói một cách ủ rũ. “Một người có thể chỉ ngưng quan tâm - một cách vô cớ ư ?” Lần đầu tiên kể từ khi Joy bắt đầu hỏi, Corey có cảm giác Joy không đơn thuần chỉ là tò mò, cô ấy bị bối rối.

Bà của Corey rõ ràng cũng nhận thấy điều đó và cho rằng sự lo lắng của Joy chỉ là sự căng thẳng của cô dâu. Vỗ nhẹ bàn tay bóp chặt của Joy, bà trấn an : “Corey có lý do rất chính đáng, cháu yêu. Một lý do mà cháu sẽ không bao giờ có, bà dám chắc đấy.”

“Cô ấy có lý do à ?”

“Đúng. Spence đã làm tan nát trái tim nó.”

Trong đầu, Corey gơ hai tay lên và đầu hàng chuyện không thể tránh được. Ngay lập tức bịt miệng bà bằng một cái khăn ăn và kéo bà ra khỏi bàn bằng mất cá chân của bà, Corey không biết cách nào khác để ngăn những gì sắp đến. Giằng xé giữa sự đau khổ và vui đùa, cô chờ nhân phẩm của cô bị đem tể trên bàn thờ sự thật, vì lợi ích của một cô dâu tương lai bị căng thẳng. Bởi vì cô không thể ngăn nó lại, và vì cô biết Spence cũng sẽ phải trải qua vài giây khó chịu, cô ngã người ra, khoanh tay, và quyết định tận hưởng vẻ khó chịu của anh. Anh trông hoàn toàn bị sốc, Corey nhận thấy với vẻ thích thú, tách cà phê của anh khựng lại ở giữa đường đến miệng anh.

“Cháu đã làm gì ?” anh giận dữ hỏi, và thậm chí còn nhìn Corey như thể anh mong cô sẽ cứu viện cho anh bằng cách phủ nhận. Câu trả lời của cô là nhún chân mày và gửi cho anh cái nhún vai không thương xót.

“Cậu đã làm tan nát trái tim nó,” bà của Corey khẳng định.

“Và chính xác là cháu đã làm như thế nào ?” anh yêu cầu.

Bà nhìn anh với ánh mắt hết sức chỉ trích vì đã không thú nhận việc làm sai trái của anh và thay vào đó bà trả đũa bằng cách nhảm câu trả lời của bà đến đứa cháu gái của anh. “Vào năm cuối ở trường trung học của Corey, cậu của cháu được đề nghị đưa nó đến buổi khiêu vũ đêm Nô-en. Bà chưa từng bao giờ thấy Corey kích động đến thế. Nó và Diana - Chị của Corey - đi mua sắm trong nhiều tuần để mua một chiếc áo chỉ để làm cho cậu ấy sững sờ, và cuối cùng thì họ cũng tìm được nó. Khi cái ngày quan trọng đến, Corey dành hầu hết thời gian ở trong phòng của nó để trang điểm. Sau đó, ngay trước khi Spence phải đến, nó đi xuống dưới lầu. Trời ơi, nhìn nó xinh làm sao trong chiếc áo đó ! Nó trông quá xinh đẹp và trưởng thành làm cho ông của nó và bà muốn rơi nước mắt. Dĩ nhiên là cả nhà đã chụp hình, nhưng vẫn để lại vài tấm phim để Corey chụp chung với Spence.”

Bà ngừng lại uống một ngụm nước, để cho sự hồi hộp dâng lên, và Corey có một ý nghĩ thoáng qua là bà của cô trước đây rất có tài trong những tình huống đầy kịch tính. Joy đáng thương đang nhổm người trên ghế của cô ấy, cau mày với cậu của cô với bất kỳ hành động nào mà anh đã làm để phá hỏng một đêm như vậy. Spence đang cau mày với bà của Corey, và mẹ của Corey đang cau mày với cái đĩa của bà. Corey đang bắt đầu cảm thấy thích thú.

“Sau đó có chuyện gì vậy?” Joy năn nỉ.

Bà của Corey cẩn thận đặt chiếc ly của bà về chỗ cũ, sau đó bà nâng ánh mắt buồn bã đến Joy. “Cậu của cháu đã thất hẹn với nó.”

Joy nhìn như không thể tin, như buộc tội Spence đến nỗi Corey hầu như cảm thấy thương hại anh. “Cậu Spence,” cô thở, “Cậu đã không làm vậy chứ !”

“Cậu ấy đã làm vậy,” bà của Corey thẳng thừng xác nhận. Spence mở miệng định giải thích, nhưng bà còn chưa xong với anh. “Tim tôi tan nát khi nhìn thấy cách Corey canh chờ cậu ấy ở cửa sổ. Nó không thể tin là cậu ấy đã không đến.”

“Và vì vậy cô đã không đến buổi khiêu vũ được hả ?” Joy hỏi Corey, để lộ sự thông cảm mà chỉ có những người phụ nữ mới có khả năng cảm nhận trong những tình huống đặc biệt đó.

“Không, cô ấy đã không bị lỡ” Spence nói.

“Ồ, có, nó đã không đi được.”

“Cháu nghĩ bà đã nhầm lẫn về chuyện đó và vài chuyện khác,” Spence nói, quai hàm của anh siết lại với vẻ khó chịu khi bị kết tội như thể một tên côn đồ khốn khiếp hơn những gì anh thật sự đáng bị. “Cháu đã thất hẹn với Corey đêm đó,” anh nói, nhắm sự biện hộ của anh chủ yếu đến với đứa cháu gái đang mở to mắt của anh. “Cậu quên là cậu lẽ ra phải đưa Corey đến buổi khiêu vũ, và cậu đã đi Aspen vào kỳ nghỉ thay vì về nhà ở Houston. Bây giờ rõ ràng là cậu đã không nên để cho bà của cậu xin lỗi giùm cậu, nhưng bà đã rất bực bội và rất cố chấp. Cậu có lỗi trong hai chuyện đó, nhưng phần còn lại của câu chuyện mà cháu vừa nghe” - anh do dự, tìm kiếm một cách nói tôn trọng để nói rằng bà của Corey đã hoàn toàn sai - “không phải là những gì mà cậu nhớ. Corey đã có bạn đi khiêu vũ, và cô ấy đã có sẵn chiếc áo của cô ấy, nhưng bạn của cô ấy phải hủy bỏ vào phút chót. Các chàng trai khác mà cô ấy biết, những người có thể đưa cô ấy đi thì đã có bạn đi cùng, vì vậy Diana đề nghị cậu đi với Corey, và cậu đã đồng ý. Cậu không phải là người tình nguyện, cậu là người được chọn, và lý do duy nhất Corey muốn đi với cậu là vì không còn người nào khác rảnh - ngoại trừ lựa chọn cuối cùng của cô ấy, là ai đó mà cô ấy đã gọi vào phút cuối để thay thế cậu. Cậu,” anh kết thúc một cách thẳng thừng, “là lựa chọn áp chót của cô ấy.”

Nói xong, anh tặng cho bà của Corey một nụ cười hoà giải và nói, “Trí nhớ của cháu cũng không phải là chính xác nhất, nhưng cháu nhớ rất rõ những chuyện đó vì cháu có cảm giác rất nặng nề khi cháu nhận ra cháu đã quên buổi khiêu vũ. Cháu đã cảm thấy nhẹ nhõm phần nào khi cháu được bảo rằng Corey đi với một người khác.”

“Cậu đã không nhớ rõ,” Bà thông báo cho anh biết một cách tự mãn, “nếu cậu có mặt ở đó, như tôi, khi nó đi lên lầu trong chiếc áo xanh xinh đẹp - chiếc áo nó đã mua phải là màu xanh đậm vì đó là màu cậu thích - và cởi nó ra. Tôi không hiểu chuyện gì đã làm cho cậu nghĩ rằng cậu không phải là sự lựa chọn đầu tiên của nó, nhưng tôi biết nếu cậu nghe được tiếng nó khóc thầm trong đêm, như tôi đêm đó, cậu cũng sẽ không bao giờ quên được âm thanh đó. Nó đã quá đau khổ. Thật đáng thương !”

Mặc dù có vài chuyện anh nghe không thể hiểu, khi Spence nhìn chăm chăm vào người phụ nữ lớn tuổi, theo bản năng anh biết là bà đang nói thật. Cháu gái của anh cũng biết vậy. Đây xấu hổ, anh nhìn những khuôn mặt như lên án của họ trong khi tâm trí anh hành hạ anh với hình ảnh cô gái đáng quý của anh đi xuống cầu thang trong chiếc áo xanh đậm của cô và chờ anh ở cửa sổ. Anh nghĩ đến chuyện Corey khóc thầm trong đêm trong phòng ngủ dán đầy ảnh của anh, và anh có cảm giác khó chịu. Anh không hiểu tại sao cô lại bịa ra câu chuyện về chuyện cần người thay thế vào buổi khiêu vũ, nhưng khi anh nhìn bà Foster, người đang tránh ánh mắt của anh, một chuyện rất hiển nhiên : mọi người ai cũng biết tình cảm của Corey đối với anh lúc đó, ngoại trừ anh.

Anh nhìn Corey, nhưng cô chống hai khuỷu tay của cô trên bàn và dùng hai tay che khuôn mặt của cô lại, và anh không thể nhìn thấy mặt của cô. Hàm của anh siết chặt với vẻ kinh tởm bản thân, anh nhìn chăm chăm vào ly nước của anh, nghĩ về những lời khoác lác anh đã nói lúc này về việc thực hiện lời hứa. Chẳng có gì lạ khi cô không thể chịu đựng nổi khi nhìn thấy anh !

Ngang qua bàn, Corey nhìn phản ứng ngạc nhiên của Spence xuyên qua những ngón tay cô, rồi nụ cười hài lòng trên khuôn mặt bà cô, và toàn bộ cảnh tượng này vượt xa những tình huống xấu nhất mà cô có thể tưởng tượng đến nỗi cô không kiểm soát được và cười khúc khích.

“Corey,” Spence nói, ngược lên nhìn vào khuôn mặt đang bị che lại của cô, chuẩn bị để nghe bất cứ những lời xỉ vả nào mà cô muốn nói với anh. “Tôi đã không biết. Tôi đã không nhận ra ... ” anh bắt đầu một cách vụng về, và anh hoảng hốt, vai của cô bắt đầu rung rung. Cô đang khóc !

“Corey, xin đừng ... !” anh nói một cách tuyệt vọng, sợ đưa tay ra với lấy cô và làm ọi chuyện trở nên tệ hơn.

Vai của cô rung mạnh hơn.

“Tôi xin lỗi,” anh nói với vẻ đau khổ. “Tôi không biết phải nói gì khác ... ”

Hai tay cô rơi xuống, và Spence nhìn chăm chăm không thể tin vào đôi mắt xanh đang cười nhìn anh với sự thông cảm thích thú, không có sự thù địch. “Nếu tôi là anh,” cô khuyên trong tiếng cười, “tôi sẽ rời khỏi đây ngay lúc này và nói lời chúc ngủ ngon. Nếu Bà còn chưa tin là anh đã cảm thấy mình đủ có lỗi, chuyện này có thể làm cho việc đó thực sự còn tệ hơn.” Sự biến đổi của cô từ một người xa lạ trở thành đồng minh vui vẻ của anh quá đột ngột, thật không đáng, và quá quen thuộc một cách sâu sắc làm Spence cảm thấy một cảm giác hoàn toàn nhẹ nhõm tràn qua anh.

Anh trượt ra khỏi bàn, nháy mắt với bà của Corey, và chìa tay ra cho Corey. “Trong trường hợp đó, anh thà là quì gối ở bên ngoài, và không cho bà có cơ hội để chứng kiến tận mắt.”

“Tôi thật sự nên để cho anh làm chuyện đó,” Corey nói với nụ cười dễ lấy mà anh luôn thích, “nhưng đã quá trễ. Tôi đã tha thứ và quên toàn bộ mọi chuyện. Thực ra, tôi đã gửi các albums ảnh cũ đến đây chung với thiết bị và vật dụng của tôi. Tôi đã định đưa chúng cho anh. Vì vậy, như anh có thể thấy, không cần phải ra ngoài hoặc quì gối.”

Spence đặt bàn tay của anh dưới khuỷu tay của cô. “Anh nhất định làm,” anh nói nhỏ nhẹ một cách không thể cãi lại.

Joy trượt người ra khỏi bàn theo sau Corey. “Cháu nghĩ cháu nên ở chung một lát với mẹ và Peter và khách của họ.”

Bà Foster đợi cho đến khi cả ba người họ đều xa ngoài tầm nghe. “Mẹ,” bà nói với tiếng thở dài, “Con không thể tin là mẹ đã làm chuyện đó.”

“Mẹ chỉ nói những gì là sự thật, con yêu.”

“Đôi khi sự thật làm ọi người đau khổ.”

“Sự thật là sự thật,” người đàn bà lớn tuổi nói một cách tự mãn khi bà rời khỏi bàn. “Và sự thật là Spencer xứng đáng bị một trận đòn với những gì cậu ta đã làm vào đêm đó, và Corey xứng đáng nhận được một lời xin lỗi. Mẹ hoàn thành cả hai chuyện đó tối nay, và tốt hơn là chúng nên làm rõ chuyện đó.”

“Nếu mẹ đang hy vọng rằng chúng sẽ yêu nhau vì mẹ đã dọn đường, thì mẹ đã sai. Corey là mẫu người ‘bị một lần thì sợ đến già’. Mẹ cũng đã nói vậy cả trăm lần về nó.”

“Thì, chuyện đó cũng là sự thật.”

“Mẹ có nghĩ,” bà Foster nói, tâm trí của bà rời khỏi Corey và Spence và trở về vấn đề cơ bản, “mẹ có thể chỉ nghĩ về sự thật, và không nên thường xuyên nói thẳng ra như vậy được không?”

“Mẹ không nghĩ vậy.”

Bà Foster bước sang một để ẹ bà có thể đi trước bà xuống hành lang. “Tại sao lại không?”

“Mẹ đã bảy mươi mốt tuổi. Mẹ không nghĩ là mẹ nên phí thời gian của mẹ vào những lời vô nghĩa. Hơn nữa, ở tuổi của mẹ, mẹ được phép làm những chuyện lập dị.”

13. Chương 10

Mười

Tiếng cười và những giọng nói lớn tiếng vọng ra từ phòng ăn, nơi bữa tiệc tối của Angela đang sôi nổi, nhưng bên ngoài đêm thật êm đềm và yên tĩnh khi họ đi dạo qua bãi cỏ bên hông nhà đi về phía hồ nước. Corey hết sức ngạc nhiên với cảm giác hoàn toàn thoải mái và bình yên mà cô cảm thấy khi đi dạo bên cạnh Spence. Cô không thể nhớ lúc nào ở bên cạnh anh mà cô có cảm giác nào khác ngoài sự kích động, sự lo nghĩ căng thẳng, và cô vô cùng yêu thích cái cảm giác mới mẻ này.

Cô không còn bắt cứ chuyện gì để giấu hay hối tiếc – bài diễn văn của bà cô ở bữa ăn tối đã để lộ sự si mê trước đây của cô, lộ trần nó hoàn toàn ọi người biết, và khi bà nói bà còn truyền đạt cho Corey biết những chuyện đó hoàn toàn là - một sự si mê ngọt ngào của một thiếu nữ đối với một nạn nhân vô tình, không phải là sự si mê đáng xấu hổ, hay sự ám ảnh điên cuồng với con quái vật ích kỷ mà cô đã sợ là vậy. Khuôn mặt rám nắng của Spence đã thực sự nhột nhạt trong khi anh lắng nghe những lời mô tả hùng hồn của bà cô về những gì Corey đã “chịu thiệt hại” do anh.

Trước khi cô đến Newport, Corey đã buộc chính mình phải xem toàn bộ sự thất bại khủng khiếp với vẻ thờ ơ bình thản, nhưng nó vẫn làm cô đau đớn. Tối nay, cuối cùng cô đã tự cười với câu chuyện thật ấn tượng của bà cô, rồi cười với “tên côn đồ” và đã cố cứu nguy để anh không cảm thấy tội lỗi hơn những gì anh thực sự làm. Sự thú nhận, cô quyết định, chắc chắn là tốt cho tâm hồn, dù là sự thú nhận bị bà cô ép buộc thoát ra. Cuối cùng cô đã kết thúc những ràng buộc mà cô từng có với Spence; những gì còn lại chỉ là hồi tưởng, và sự tự do mang lại cho cô cảm giác thanh thản tuyệt vời.

Anh dừng lại bên dưới một cái cây to gần hồ nước, và Corey dựa vai của cô vào đó, nhìn từ mặt trăng hình lưỡi liềm đến những ánh sáng lấp lóe từ những căn nhà ở đằng xa, đợi anh nói bất cứ điều gì mà anh muốn đem cô ra đây để nói. Khi anh dường như không biết mở đầu như thế nào, cô thấy sự do dự không hề có trong tính cách của anh làm cho cô hơi cảm động và rất buồn cười.

Spence nhìn chằm chằm vào nét mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp của cô, cố đoán tâm trạng của cô lúc này. “Em đang nghĩ gì vậy?” cuối cùng anh hỏi.

“Em đang nghĩ rằng trước đây em chưa bao giờ biết anh lúng túng không nói nên lời.”

“Anh không biết bắt đầu từ đâu.”

Cô khoanh tay trên ngực, nhướn cặp chân mày, và nghiêng đầu về phía hồ nước với một lời đề nghị nhẹ nhàng, trêu chọc. “Có cần giúp không?”

“Anh không nghĩ vậy,” anh nói một cách đề phòng. Cô cười khanh khách, và âm thanh của nó làm anh cười, và đột nhiên mọi thứ giống như cái cách mà họ luôn có với nhau, chỉ là dễ chịu hơn, mạnh mẽ hơn đối với anh vì anh đang bắt đầu hiểu được giá trị của nó. Anh hài lòng đến xấu hổ là cô đã dán hình anh khắp nơi

trong phòng của cô và vui mừng một cách muộn màng rằng ngay từ đầu rõ ràng là cô đã muốn anh đưa cô đến buổi khiêu vũ đêm Nô-en của cô.

Thay vì bắt đầu với buổi khiêu vũ, anh bắt đầu với những tấm ảnh. “Em thật sự treo ảnh của anh khắp phòng của em à ?” anh trêu chọc, giọng nói dịu dàng để cô không nghĩ là anh đang hả hê.

“Ở khắp nơi,” cô thừa nhận, mỉm cười với hồi ức đó ; sau đó cô nhìn anh và nói, “anh chắc chắn đã biết là em đã phải lòng anh khủng khiếp khi em cứ lẻo đẻo theo sau anh để chụp hình của anh.”

“Anh biết chứ. Chỉ là anh đã nghĩ nó đã chấm dứt khi em mười bảy tuổi.”

“Thật ư ? Tại sao ?”

“Tại sao à ?” anh thốt ra, hơi chết lặng là cô không biết. “Anh nghĩ anh coi nó như là một gợi ý khi em yêu cầu anh giúp em thực hành kỹ thuật hôn để em có thể áp dụng chúng với một chàng trai có tên ... ” anh lục tìm trí nhớ của anh để tìm cái tên. “Doug !”

Corey gật đầu. “Doug Johnson.”

“Đúng. Johnson. Thực ra, Diana nói cho anh biết Johnson đã định sẽ đưa em đến buổi khiêu vũ đêm Nô-en rồi phải hủy bỏ ở phút chót, điều đó khiến anh tình nguyện làm người hộ tống em. Đương nhiên là anh nghĩ lúc đó em đã phải lòng anh ta, chứ không còn là anh nữa. Làm sao anh có thể nghĩ rằng em quan tâm đến anh sau những chuyện đó chứ ?” Anh chờ cô nhìn thấy logic trong suy nghĩ của anh, và khi cô chỉ nhìn anh trong im lặng thích thú, anh hỏi, “Sao ?”

“Không có Doug Johnson nào cả.”

“Ý em là gì khi nói ‘không có Doug Johnson nào cả’ ?”

“Em đã muốn anh hôn em, vì vậy em đã bịa ra Doug Johnson và sử dụng anh ta như một cái cớ. Em muốn anh đưa em đến buổi dạ vũ đêm Nô-en, vì vậy em lại sử dụng tên của Doug. Lý do duy nhất mà em hẹn hò với các chàng trai là để em biết phải làm gì khi có được cuộc hẹn với anh, khi anh hỏi em.” cô trao cho anh nụ cười, và Spence cảm thấy thôi thúc điên rồ muốn cúi xuống và hôn nó ra khỏi môi cô - sự thôi thúc gần như thành thúc ép khi cô lắc đầu nhớ lại sự si mê của cô và khẽ thêm vào, “Là anh. Luôn là anh. Từ cái đêm em gặp anh tại bữa tiệc ở nhà em cho đến một tuần sau buổi khiêu vũ, khi anh đã không gọi để xin lỗi hoặc giải thích, chỉ có anh.”

“Corey, có lý do khác làm cho anh quên buổi khiêu vũ và đã đến Aspen. Anh đã trông mong mẹ anh đến Houston vào Lễ giáng sinh, và anh đã mong nó hơn là anh cho bất kỳ ai biết. Anh đã biện hộ cho sự vắng mặt và thiếu quan tâm của bà ấy trong suốt cuộc đời anh, và mặc dù bây giờ nó nghe có vẻ vô lý, anh đã thật sự nghĩ rằng nếu bà ấy hiểu anh khi anh là một người trưởng thành, thì sau đó anh và bà ấy có thể có một mối quan hệ nào đó. Khi bà ấy gọi điện thoại vào phút chót báo là bà quyết định đi Pari thay vì về nhà, anh không còn lời biện hộ nào cho bà ấy nữa. Anh uống đến say mèm với vài người bạn, không một ai có một ‘gia đình bình thường’, và tất cả đã quyết định đi Aspen, nơi một người trong bọn anh có một căn nhà, và quên Lễ Nô-en.”

“Em hiểu,” Corey nói. “Anh đã nói với em là anh đã trông mong chuyến viếng thăm của mẹ anh, nhưng em cũng đã đoán là bà quan trọng với anh hơn những gì anh muốn người khác biết. Anh là người mà em thích, nhớ không. Không có gì về anh mà em không biết hay không thử tìm hiểu.”

Khoái chí và xúc động, Spence chống lòng bàn tay của anh trên thân cây, ao ước được cúi xuống và hôn cô, nhưng có một chuyện nữa anh cần nói. “Lẽ ra anh phải gọi cho em để giải thích, hoặc ít ra là xin lỗi, nhưng anh đã để cho bà anh thuyết phục rằng anh đã gây ra quá nhiều thiệt hại và anh nên tránh xa cuộc sống của em. Bà đã bảo với anh là em đã đến buổi khiêu vũ với một người khác - bà tin điều đó - và anh không phải là người bạn đồng hành thích hợp với một cô thiếu nữ ngây thơ - bà cũng tin điều đó. Anh đã cảm thấy mình hoàn toàn giống một kẻ bệnh hoạn với những gì anh đã làm với em bên bể bơi đêm đó, cho nên tràng đá kích của bà đã đánh vào nơi dễ bị tổn thương nhất của anh.”

Corey nhìn ánh mắt của anh dừng lại trên môi cô và chút ít sự thanh thản cô vừa tìm được đã bỏ rơi cô thậm chí trước cả khi anh nói với giọng khàn khàn, “Bây giờ thì chúng ta đã xong chuyện giải thích, chỉ còn có một chuyện để làm.”

“Là chuyện gì ?” Corey hỏi một cách thận trọng.

“Chúng ta phải hôn nhau để làm lành với nhau. Đó là truyền thống.”

Corey ấn người sát vào thân cây. “Tại sao thay vào đó chúng ta lại không chỉ bắt tay.”

Anh mỉm cười nghiêm nghị và lắc đầu. “Em có biết là sẽ không may mắn nếu không làm theo truyền thống của chủ nhà của em không?”

Sự ngọt ngào của những hồi ức đã bị quên lãng không là gì nếu so với những gì cô cảm thấy khi anh đặt lòng bàn tay của anh tựa vào má cô và thì thầm, “Một cô gái đáng yêu nói với anh vào một đêm Nô-en, cách đây đã lâu.” Anh cúi đầu và từ từ lướt một nụ hôn trên môi cô, và Corey cố tận hưởng giây phút này mà không tham gia, nhưng Spence còn chưa nói hết. “Nếu em không hôn trả lại anh,” anh vùi vỉnh, trượt môi anh trên má cô, “truyền thống không được thực hiện. Và điều đó có nghĩa là rất không may mắn.” Lưỡi của anh chậm chạp dò tìm đường đến tai cô, làm cho cô rùng mình từ sống lưng đến ngón chân, và Corey mỉm cười bất lực, đẩy nhẹ đầu cô ra phía sau khi anh để lại một đường ẩm áp xuống cổ cô. “Rất xui,” anh cảnh báo, dò lại đường của anh, rồi lại trêu chọc trên đường trở lại. Anh ôm khuôn mặt cô trong lòng bàn tay anh, ngón tay cái của anh từ từ vuốt ve má cô, và Corey bị thôi miên bởi sự xúc cảm mãnh liệt trong mắt anh. “Em có biết là,” anh nói khàn khàn, “Anh ghét Doug Johnson nhiều đến mức nào sau đêm đó không ?”

Corey cố mỉm cười và đột nhiên cảm thấy mắt mình cay xè.

“Em có biết là,” anh thì thầm khi môi anh hạ thấp xuống môi cô, “anh muốn làm chuyện này bao lâu rồi không ...”

Corey cảm thấy sự phòng thủ của cô sụp đổ và cố chặn đứng anh với vẻ hài hước. “Em không hoàn toàn chắc là em đủ lớn.”

Môi anh cong lên một nụ cười gợi tình, và cô nhìn chúng tạo thành từ “dẫu vậy,” anh nói, và ôm cô trong cánh tay anh, chiếm lấy môi cô trong một nụ hôn dữ dội và âu yếm như câu trả lời của anh.

Corey tự nhủ với bản thân là không có gì nguy hiểm trong một nụ hôn, không đầu hàng mà chỉ hợp tác một chút, khi cô trượt tay lên bộ ngực săn chắc của anh và nhường chỗ cho sự quyến rũ cổ chấp của lưỡi anh. Cô đã sai. Ngay khi cô đầu hàng, cánh tay của anh siết chặt và miệng anh mở ra trên miệng cô trong một nụ hôn mãnh liệt, đòi hỏi tấn công vào sự thanh bình cô vừa tìm được và khiến cho cô bám chặt vào bờ vai rộng lớn của anh để giữ thăng bằng trong khi thế giới bắt đầu quay cuồng. Lưỡi anh lùa vào miệng cô, và với một tiếng rên rỉ tuyệt vọng, Corey vòng tay ôm cổ anh và hôn trả lại anh.

Cô dựa vào anh và buột anh xoa dịu nụ hôn bằng cách khẽ đánh vào lưỡi anh bằng lưỡi cô và cảm nhận được hơi thở hỗn hển của anh khi anh kéo cô sát vào anh hơn, cánh tay anh choàng qua hông cô để ép cô sát vào cặp đùi cứng cáp của anh hơn. Cô chậm rãi hôn anh, trượt những ngón tay của cô trên quai hàm của anh và quanh gáy anh, và anh để cho cô làm chủ tốc độ, tay của anh chậm chậm vuốt ve sống lưng cô, miệng anh di chuyển liên tục trên miệng cô, làm theo sự hướng dẫn của cô. Và chỉ khi Corey bắt đầu cảm thấy hoàn toàn kiểm soát được nụ hôn, anh lại lấy mất sự kiểm soát của cô. Ngón tay anh lùa sâu vào tóc sau gáy cô, và anh ép môi anh vào môi cô, ấn lưng cô tựa vào thân cây cùng cơ thể anh, thả tay của anh ra và vùi vùi đưa lên ngực cô, sau đó từ từ ôm và vuốt ve chúng cho đến khi Corey nghĩ cô sẽ chết vì cực hình ngọt ngào này và càng khao khát hơn nữa.

Thời gian không tồn tại, được đo bằng hàng loạt những nụ hôn bất tận, choáng váng và sự vuốt ve âu yếm bắt đầu thật chậm rãi và dần đi đến đỉnh cao; sau đó họ rời nhau. Để cả hai lại có thể bắt đầu lại từ đầu.

Corey nghe tiếng mình rên rỉ khi anh dứt miệng anh ra khỏi cô lần cuối cùng. Anh vùi mặt anh trên cổ cô, sau đó anh thở dài, hỗn hển và siết chặt cánh tay anh quanh cô, ôm khuôn mặt cô tựa vào trái tim anh.

Cô giữ yên ở đó, mắt cô nhắm chặt chống lại khoảnh khắc lý trí cô quay trở lại và giận dữ với sự ngu dại, mất trí với những gì mà cô vừa mới làm với bản thân, nhưng đã quá muộn. Thực tế đang bắt đầu quay trở lại. Rõ ràng là cô mắc bệnh tâm thần ! Tâm trí cô bị Spencer Addison ám ảnh. Cô đã ném cả thời thiếu nữ vào anh, và bây giờ, tất cả những gì anh chỉ cần làm là nói điều gì đó ngọt ngào - và cô ngã vào cánh tay anh như một kẻ si tình. Trong đời, chưa bao giờ cô có cảm giác như đêm nay ngoại trừ một lần ...cách

đây đã lâu vào một đêm hè ở gần hồ bơi. Một giọt nước mắt ứa ra từ mắt cô và rơi xuống má cô. Cô không hề có ý nghĩa gì với anh, và cô không bao giờ có

“Corey,” anh nói với giọng thô nhám khi anh chạm môi lên tóc cô. “Em có phiền khi giải thích cho anh biết tại sao có vẻ như anh mất hết lý trí ngay khoảnh khắc anh chạm vào em không ?”

Trái tim cô nhảy lộn nhào, lý trí của cô rơi vào trạng thái im lặng choáng váng. Lần thứ hai trong tối nay, cô cảm thấy sự thôi thúc vô lý muốn cười và khóc cùng một lúc. “Rõ ràng là chúng ta đều điên cả,” cô nói, nhưng nói chung, cô cảm thấy khá hơn nhiều so với lúc này. Cô tách khỏi anh, và anh đặt cánh tay anh qua vai cô, đưa cô quay vào nhà.

Mãi mê chìm đắm trong suy nghĩ của mình, Corey không nhận thấy anh đang đưa cô đến phòng của cô cho đến khi họ quẹo xuống hành lang và cô nhìn thấy cánh cửa gấp đôi của Phòng Nữ công tước ở trước mặt cô. Cô bước đến trước chúng và nhìn lên anh. Những gì xảy ra trong nửa giờ qua giống một cuộc hẹn hò mà họ chưa bao giờ có, và cô cảm thấy sự thôi thúc bất kính để mỉm cười với anh và nói, “Cảm ơn anh vì một buổi tối thú vị.” Thay vào đó, cô nói, “vì chúng ta đã hôn chúc ngủ ngon rồi, em đoán không còn chuyện gì khác để làm hoặc nói.”

Anh cười toe toét với cô và chống tay lên khung cửa, thoải mái và tự tin. Hơi quá tự tin, cô nghĩ. “Chúng ta luôn có thể làm lại nó,” anh đề nghị.

“Em không nghĩ đó là một ý tưởng hay,” cô nói dối.

“Trong trường hợp đó, em có thể mời anh vào để uống một ly trước khi đi ngủ.”

“Em nghĩ ý kiến đó còn tệ hơn,” cô thông báo với anh.

“Đồ nói dối,” anh nói với nụ cười đến tận mang tai, sau đó anh cúi xuống và trao cho cô một nụ hôn nhanh và mở cửa ra. Corey bước vào phòng, đóng cửa lại, và đổ sập người vào cánh cửa, choáng váng bởi nửa giờ qua cô đã ở trong vòng tay anh. Ánh mắt cô chiếu trên cái đồng hồ trên bàn thư ký nhỏ. Đã gần nửa đêm. Họ đã ở bên ngoài hơn cả tiếng đồng hồ.

14. Chương 11

Mười một

Đứng trên bãi cỏ phía sau nhà, Corey quan sát Mike Macneil và Kristin Nordstrom dựng vài thiết bị của máy ảnh cho cảnh chụp ngoài trời của công việc đang làm, nhưng có rất ít công việc mà hai người họ có thể làm cho đến ngày mai, khi hoa trang trí đã được đặt đúng chỗ trên mái vòm của lễ cưới và những bàn tiệc ở bên dưới cái lều trắng đã được trang trí theo “Phong cách Foster”. Lúc này, có rất nhiều người làm vườn, thợ mộc, người phụ trách hoa, người cung cấp thực phẩm, và những người được sắp xếp để dọn dẹp sau khi bữa tối diễn tập trên sân nhà đêm nay kết thúc.

Đối với con mắt chuyên nghiệp của Corey, mọi thứ dường như đang diễn ra rất tốt đẹp. Cô nhìn thấy Joy đang nói chuyện rất vui vẻ với một nhân viên của đội cung cấp thức ăn, và bất cứ chuyện gì mà cô ấy đang nói với chàng trai trẻ làm cho cậu ta mỉm cười với cô ấy và toàn bộ đám người của cậu ấy cười ha hả. Người cung cấp thực phẩm là một công việc kinh doanh kiểu gia đình, Corey biết, và ngoài chuyện họ làm rất tốt, rõ ràng là họ cũng thích làm việc chung với nhau. Cô ấy nhìn thấy Corey và vẫy tay, và Corey vẫy lại, sau đó cô tiến về phía Mike và Kristin, người đã đến đây sáng nay bằng xe tải. “Mọi chuyện sao rồi, Mike ?”

“Mọi thứ nằm trong tầm kiểm soát. Không sao đâu.” Anh cao khoảng 1m62, quá trọng lượng cho phép khoảng 22kg, và trông như thể anh sắp sửa ngã nhào trên cái rương nặng nề mà anh đang kéo trên bãi cỏ. Corey không đại gì mà đề nghị giúp đỡ. “Anh có thích người phụ tá mới của anh không?”

Anh nhìn Kristin qua vai anh, cô đang khiêng một cái rương giống như vậy một cách dễ dàng. “Cô không thể tìm được một người nào đó ít cao và ít khỏe mạnh hơn à ?” anh hỏi một cách gượng gạo.

Vì Corey có quá nhiều việc để làm đủ cho cô bận rộn, cô theo dõi thêm vài phút và sau đó quay lại vào nhà.

Quay trở lại với Spencer.

Cô đã ngủ thiếp đi với cánh tay quanh gối, nghĩ về anh, và hôm nay, cô không thể nghĩ được bất cứ chuyện gì khác. Anh cũng đã không giúp được gì. Sáng nay, anh đi vào phòng điểm tâm nơi họ đã ăn tối qua, và trong tầm nhìn rõ ràng của mẹ và bà của Corey và đứa cháu gái ngạc nhiên của anh, anh vò rối tóc của Corey và ấn một nụ hôn lên má cô.

Vào lúc giữa trưa, cô gặp anh đang đi xuống hành lang đầy người gần phòng sách của anh với một mớ giấy tờ trong tay mà dường như anh đang chăm chú đọc. Không nhìn lên, anh gật đầu với một vài vị khách của gia đình và đi vòng qua ba người làm. Khi anh đi ngang qua Corey, tỏ vẻ như không nhìn thấy cô, anh quẹo gấp và đâm sầm vào cô, đẩy cô qua cánh cửa đang mở và đâm thẳng vào một cái phòng để đồ, đóng nó lại đằng sau họ. Trong khi cô vẫn còn đang lắp bắp, anh thả mớ giấy tờ ra, kéo cô vào vòng tay anh, và hôn cô một cách cuồng nhiệt - “Anh rất nhớ em,” anh nói ngay trước khi anh để cho cô đi. “Và đừng có kế hoạch nào vào bữa tối. Chúng ta sẽ ăn riêng tối nay trên ban công của em. Ban công của anh nhìn ra bãi cỏ sau nhà, có nghĩa là chúng ta có nhiều sự riêng tư như khi như chúng ta ở trong những hành lang vậy.”

Corey biết là cô nên phản đối, nhưng cô đã không muốn. Cô sắp sửa rời khỏi đây vào ngày chủ nhật, cô chỉ có duy nhất đêm nay và đêm mai để gặp anh. Thay vào đó cô nói “Chỉ như vậy nếu anh hứa cư xử cho đàng hoàng,”

“Được, anh sẽ - ” anh đồng ý một cách nghiêm túc, sau đó anh kéo cô trở lại vào vòng tay anh và hôn cô cho đến khi cô bám chặt vào anh, ” - chỉ như thế này.” Anh để cho cô đi với cái phát nhẹ quen thuộc vào hông cô. “Bây giờ ra khỏi đây ngay trước khi anh quyết định giữ em ở đây và chúng ta cuối cùng sẽ bị chết ngạt. Không có chút không khí nào trong cái phòng chết tiệt này.”

Trong khoảng thời gian họ hôn nhau có rất nhiều tiếng bước chân đi xuống hành lang và Corey lắc đầu. “Không, anh đi trước đi và đảm bảo là không có gì đáng ngại đã.”

“Corey,” anh nói, “anh không thể rời khỏi cái phòng này ngay bây giờ. Anh không ở trong tư thế để chào đón khách của gia đình, tin anh đi.”

Bối rối và hài lòng, cô áp tai lên cánh cửa, sau đó lên lút với lấy tay cầm cánh cửa khi có vẻ như không có gì đáng ngại. “Em nên nhốt anh ở đây,” cô nói với qua i.

“Thử đi và anh sẽ nện ầm ầm lên cửa và nói ọi người biết là em đã ăn cắp đồ.”

Corey đang cười với hồi ức đó khi cô nhìn thấy Joy đang đi chậm chạp và chán nản đi về phía những thân cây quanh bãi cỏ. Cô ấy trông rất khốn khổ đến nỗi Corey do dự rồi đuổi theo cô ấy. “Joy - có chuyện gì à ?” cô nói, tới gần sau lưng cô ấy.

“Cháu không muốn nói về nó,” cô ấy nói, vội vàng chùi những đầu ngón tay lên má trước khi cô quay lại và trao cho Corey nụ cười gượng gạo.

“Nếu cháu không muốn nói với cô là tại sao cháu đang khóc, vậy thì cháu sẽ nói với mẹ của cháu hoặc người nào khác chứ ? Cháu không nên buồn bã như thế này vào ngày trước lễ cưới. Richard sẽ đến đây tối nay. Cậu ta sẽ không muốn thấy cháu không được vui.”

“Richard rất lý lẽ, và anh ấy sẽ nói là cháu ngớ ngẩn. Và những người khác cũng sẽ nói vậy.” Cô nhún vai và bắt đầu từ từ đi vào nhà. “Chúng ta hãy nói về chuyện khác đi. Cho cháu biết thêm về cô và cậu Spence đi.” Cô do dự, và sau đó nói giọng điệu chán nản, “cô có nghĩ là cô đã thật sự yêu cậu ấy khi cô đã ở vào tuổi của cháu không ?”

Nếu câu hỏi đó được hỏi vì sự tò mò, Corey sẽ lảng tránh nó, nhưng cô có cảm giác Joy đang cần sự giúp đỡ của cô và bất cứ thứ gì khác hơn sự thật có thể ít nhiều sẽ làm tổn thương cô bé. “Cô muốn trả lời cháu một cách thành thật, nhưng đối với cô bây giờ thì không dễ chút nào khi đánh giá lại tình cảm mà cô dành

cho anh ấy mà không còn cảm giác tuyệt vọng và yêu đơn phương, và sau đó tự đánh mất bản thân vì điều đó.”

“Cô sẽ trốn đi với cậu chứ ?”

Câu hỏi quá bất ngờ đến nỗi Corey cười và gật đầu. “Giá mà anh ấy hỏi cô.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cậu không xuất thân từ một gia đình giàu có ?”

“Cô chỉ muốn anh ấy, không có gì khác quan trọng hơn.”

“Vậy là cô đã yêu cậu ấy?”

“Cô” Corey do dự, nhìn lại quá khứ. “Cô tin vào anh ấy. Cô ngưỡng mộ và tôn trọng anh ấy. Và cô đã làm vậy vì có lý do chính đáng, mặc dù thế. Cô đã không quan tâm đến chuyện anh ấy là người hùng của đội bóng ở trường đại học, hoặc loại xe mà anh ấy có. Cô muốn làm cho anh ấy hạnh phúc, và anh ấy luôn có vẻ thích ở bên cạnh cô, vì vậy cô thực sự tin là cô có thể làm được.” Với nụ cười tiếc nuối, cô thừa nhận, “Buổi tối khi nằm trên giường, cô từng tưởng tượng là cô sẽ có con với anh, và anh đang ngủ bên cạnh cô với cánh tay choàng qua người cô, và anh rất vui về đứa bé. Nó là một trong những hình ảnh tưởng tượng mà cô thích nhất, trong số hàng ngàn mơ tưởng khác. Nếu tất cả các những thứ đó là tình yêu, thì đúng, cô rất yêu anh ấy. Và cô sẽ nói cho cháu biết một bí mật,” Corey kết thúc một cách gượng gạo, “cô chưa bao giờ có cảm giác như vậy với bất cứ một người nào khác kể từ đó.”

“Đó có phải là lý do tại sao cô chưa bao giờ kết hôn à?”

“Theo cách đó mà nói thì đúng vậy. Về mặt này, cô không muốn đánh liều tình cảm như thế với bất kỳ ai nữa - cô đã hoàn toàn bị ám ảnh. Mặt khác, cô sẽ không bao giờ chấp nhận bất cứ thứ tình cảm nào nhạt nhẽo hơn nếu cô kết hôn với ai đó.” Họ đã đi đến nhà, và Corey không ngờ là Joy ôm chầm cô. “Cảm ơn cô,” cô bé nói một cách sôi nổi.

Corey nhìn cô bé đi bằng qua bãi cỏ tiến về phía những người cung cấp thực phẩm, sau đó cô bắt đầu đi chậm rãi về phía phòng ăn, nơi cô đang định dùng thời gian còn lại của buổi chiều để chụp hình, nhưng cô có cảm giác không thoải mái. Cô quyết định nói chuyện với Spence về Joy. Có điều gì đó không ổn.

15. Chương 12

Mười hai

Cô không gây ra tiếng động, Corey dời chỗ cây nến cổ trên bàn ăn. Từ đầu bàn, bên ngoài tầm ngắm mà cô đang làm, Spence nói, “đừng lo lắng về chuyện gây ra tiếng ồn. Làm chuyện mà em cần làm đi.”

Anh đã đem những công việc giấy tờ của anh đến đây để họ có thể ở gần nhau trong khi cô làm việc. Corey sợ phải thừa nhận với bản thân là cô thích được ở cùng với anh đến mức nào và cảm giác tuyệt vời biết bao khi được anh theo đuổi cô sau ngần ấy năm. “Em không muốn làm cho anh bị phân tâm.”

Một nụ cười lười biếng, kín đáo quét qua khuôn mặt đẹp trai của anh. “trong trường hợp đó, em sẽ phải thu xếp đồ đạc và rời khỏi Newport.”

Corey biết chính xác anh có ý gì, nhưng sự ngọt ngào của việc tán tỉnh anh, ngay cả khi ở thế chủ động, quá hấp dẫn đến nỗi không thể khước từ. “Hãy kiên nhẫn đi. Bọn em sẽ rời khỏi đây vào sáng chủ nhật, và ngôi nhà cũ xiêu vẹo đồ nát này sẽ lại thuộc về anh.”

“Đó không phải là ý của anh, và em biết điều đó,” anh điềm tĩnh nói, không chịu tham dự vào trò chơi của cô.

Chuyện đó làm cho cô ngạc nhiên. Đôi khi, cô chắc chắn là họ đang tận hưởng chuyện tán tỉnh lẽ ra đã phải làm từ lâu, nhưng khi cô điều chỉnh và cố chơi theo đúng luật, thì anh chấm dứt trò chơi và trở nên nghiêm túc với cô.

“Em có thể ở lại thêm vài ngày không ?”

Corey do dự, cố gắng để kháng cự lại sự cám dỗ. “Không, em không thể. Em có nhiều công việc phải hoàn thành trong sáu tháng tới.”

Cô đợi, nửa hy vọng, nửa lo sợ, rằng anh sẽ thuyết phục cô ở lại lâu hơn và cô sẽ đồng ý. Anh đã không làm. Rõ ràng anh đã không nghiêm túc. Không chịu thừa nhận rằng điều đó làm cho cô đau đớn, Corey chú tâm sang chủ đề an toàn hơn và nhìn lướt qua những giấy tờ đang trải ra trước mặt anh. “Anh đang làm việc gì thế ?”

“Anh đang xem xét lại ưu điểm và nhược điểm của một vụ làm ăn; xem xét lại tất cả những giải pháp thay thế, cân bằng phần rủi ro ảnh hưởng đến lợi nhuận; xem qua phần phân tích. Một quy trình thông thường để đưa ra một quyết định.”

“Nó không thông thường đối với em,” Corey thừa nhận, khom người xuống và quan sát sự kết hợp khi sắp xếp hoa với những ngọn nến và đồ gốm Trung Quốc. “Nếu em phải xem xét hết những thứ đó, thì em sẽ không bao giờ có thể đưa ra bất kỳ một quyết định nào.” Hải lòng, cô đi đến cái giá ba chân và chụp tấm ảnh, sau đó cô điều chỉnh góc chụp khác để bắt lấy tia nắng mặt trời đang nhảy múa trên những món đồ thủy tinh và bấm thêm hai tấm nữa.

Spence ngắm nhìn cô, thần phục kỹ năng kéo léo của cô một lát, sau đó chuyển sự chú ý đến những nét khác quyến rũ hơn của cô. Anh nghiên cứu đường cong của má cô, sự mềm mại quanh miệng cô, và nhìn ánh nắng nhảy múa trên tóc cô. Cô đã cột mái tóc dày gọn sóng thành kiểu đuôi gà với vài lọn tóc xỏa ngay tai, và nó làm cô lại trông như mười tám tuổi. Cô đang mặc một cái quần soóc và áo thun ngắn tay, và anh thích thú ung dung vuốt ve bằng mắt đôi chân thon dài và cặp vú đầy đặn của cô trong khi anh tưởng tượng cô sẽ cảm thấy như thế nào trong vòng tay anh trên giường tối nay.

Cô đã có thể đốt cháy anh bằng một nụ hôn, và đêm nay anh có ý định thổi ngọn lửa đó lên và để cho nó cháy bùng không kiểm soát được cho đến khi nó thiêu rụi cả hai. Và sau đó anh sẽ nhen lại ngọn lửa đó. Anh sẽ làm tình với cô cho đến khi cô nài xin anh dừng lại, và sau đó anh sẽ làm cho cô cầu xin anh bắt đầu lại.

Họ là của nhau, bây giờ thì anh biết chắc chắn như anh biết Corey không muốn tin anh với trái tim của cô nữa. Anh có thể thuyết phục cô trao cho anh cơ thể cô tối nay, nhưng anh cần thêm thời gian để thuyết phục cô trao cho anh trái tim của cô, và cô đang cố gắng không cho anh thời gian. Anh đã biết sự kiên định lạ lùng của cô một khi cô đã quyết định chuyện gì ; cô đã kiên định trong sự sùng bái anh cách đây nhiều năm, và bây giờ cô cũng cố hết sức để giữ tình cảm của cô tránh xa anh. Lần đầu tiên trong đời, Spence cảm thấy bất lực và lo sợ, vì ngoài chuyện trối Corey lại, anh không thể nghĩ ra được cách gì để cô cho anh thêm thời gian để chứng tỏ bản thân.

“Đừng nhìn em,” cô nói với nụ cười mỉm, mà không liếc nhìn về hướng của anh.

“Làm sao em biết là anh đang nhìn ?”

“Em có thể cảm giác được mắt của anh đang chiếu vào em.”

Anh nghe giọng nói của cô hơi run rẩy, và anh mỉm cười, sau đó anh quay lại cuộc thảo luận mà họ đã có về chuyện ra quyết định. “Em thích dùng phương pháp gì để đưa ra quyết định của em ?”

Corey nhìn qua vai cô. “Nghiêm túc hả ?”

“Anh rất nghiêm túc,” anh nói, giọng của anh nhấn mạnh đầy ý nghĩa.

Corey lờ đi. “Phần lớn, em làm theo bản năng và sự thôi thúc. Dường như ở nơi này em biết” - cô chạm vào trái tim cô - “quyết định nào là tốt nhất. Em học được điều đó theo kinh nghiệm.”

“Đó là cách liều lĩnh để xử lý những việc quan trọng.”

“Đó là cách duy nhất mà em có thể xử lý chúng. Sự thật là, nếu em sử dụng quá nhiều thời gian để cân đong giải pháp thay thế, cân nhắc nguy cơ với chiến thắng, em trở nên tê liệt với sự do dự, và cuối cùng em sẽ không thể đưa ra được quyết định nào. Phán quyết tốt nhất của em là khi em dựa vào sự thôi thúc và bản năng.”

“Đó có lẽ là một phần tự nhiên trong bản tính của một nhà nghệ thuật.”

Corey mỉm cười. “Có lẽ, nhưng cũng có thể là do ghen. Mẹ của em cũng giống em ở điểm này. Nếu anh cho em hoặc mẹ quá nhiều thời gian để suy nghĩ, hoặc cung cấp quá nhiều khả năng để lựa chọn, em và mẹ sẽ không hành động gì. Một lần bà đã kể cho em nghe rằng nếu cha dượng của em đã không hối thúc bà kết hôn trước khi bà có thể sắp xếp lại những trở ngại và thuận lợi, nếu bà đã không bị ép buộc phải làm theo bản năng thay vì logic, thì bà đã không kết hôn với ông.”

Trong đầu, Spence thu lại thông tin đang được tiết lộ về Corey để sau này có thể dùng đến.

“Đó có phải là lý do em vẫn chưa kết hôn - quá nhiều khả năng thất bại và quá nhiều thời gian để suy nghĩ về nó ?”

“Có thể,” Corey né tránh, và nhanh chóng xoay cuộc thảo luận về anh. “Đã xảy ra chuyện gì với hôn nhân của anh vậy ?”

“Không có gì xảy ra với nó,” anh nói bằng giọng chua chát, sau đó anh nhận ra rằng anh muốn cô hiểu. “Cha mẹ của Sheila đã chết một năm trước khi bà anh chết, và chẳng ai trong hai người có bất cứ một người thân nào khác. Khi anh và cô ấy nhận ra cả hai có chỉ có chung điểm đó và rất ít điểm chung khác, cả hai quyết định ly hôn trong khi vẫn còn có thể đối xử lịch sự với nhau.”

Corey mở hộp đựng mấy ảnh của cô và cẩn thận đặt cái máy vào trong hộp, sau đó cô xoay lại và tựa người vào bàn ăn, trán của cô nhíu lại thành cái cau mày. “Spence ...nói đến hôn nhân, em muốn nói chuyện về Joy với anh. Em không biết là cô bé có tin chắc là cô đang làm chuyện đúng đắn. Cô bé có người nào để tâm sự không ? Ý em là, bạn, phù dâu, hôn phu của cô bé chẳng hạn ?”

Cô phần nào mong anh bỏ qua vấn đề ; thay vào đó anh ngửa đầu ra và khoanh tay lại đằng sau cổ anh như thể đề tài này làm cơ bắp của anh căng thẳng. “Mẹ của nó chọn bạn bè, phù dâu, và hôn phu cho nó,” anh chua chát nói. “Joy không ngu ngốc, nó chỉ là chưa bao giờ được phép nghĩ ình. Angela đã quyết định cho nó rồi bắt nó phải chịu.”

“Hôn phu của cô bé là người như thế nào?”

“Theo ý kiến của anh, cậu ta là một kẻ hai mươi năm tuổi rất sĩ diện đang kết hôn với Joy vì nó là một người dễ bảo và sẽ ủng hộ cái quan điểm thối phồng bản thân của cậu ta. Anh cũng nghĩ cậu ta thích có sự kết nối qua hôn nhân với giới quý tộc Đức. Mặt khác, lần cuối cùng anh nhìn thấy hai người họ ở chung với nhau, Joy có vẻ rất thích cậu ta. ”

“Anh sẽ nói chuyện với cô bé chứ ?” Corey hỏi khi cô quay trở lại và hoàn tất việc thu dọn thiết bị của cô.

“Ừ,” anh nói, giọng nói của anh gần đến nỗi hơi thở của anh làm lay động tóc trên gáy cô, sau đó môi anh lướt qua da cô và Corey cảm thấy choáng váng đến mức báo động thậm chí chỉ với sự đụng chạm nhẹ nhàng đó. “Em không thấy phiền nếu có bữa ăn tối muộn chứ ? Mặc dù anh không quan tâm tới người nào trong đám người này, anh có trách nhiệm phải thực hiện nhiệm vụ của người chủ nhà tại buổi tiệc diễn tập tối nay.”

Anh đề nghị cô đi xuống dưới lầu cùng anh trong buổi tiệc diễn tập, nhưng cô từ chối. Corey biết là điên rồ khi ăn bữa tối với anh trong phòng của cô, nhưng cô tự nói với mình cô sẽ giữ ọi chuyện nằm trong tầm kiểm soát, và thậm chí họ không ăn ở trên giường, họ sẽ ăn ở trên ban công - “bữa ăn tối muộn cũng tốt. Nó sẽ cho em có cơ hội để chớp mắt.”

“Đó là một ý tưởng hay,” anh nói, và nhấn mạnh làm Corey quay lại và cố nhìn vào mặt anh. Anh trông hoàn toàn vô tội.

16. Chương 13

Mặt dù ban công của Corey đối mặt với hông bãi cỏ, một khung cửa sổ của cô có tầm nhìn hoàn hảo xuống bữa tiệc đang diễn ra dưới hiên nhà và có cơ hội thuận lợi để quan sát Spence mà không sợ bị anh bắt gặp. Chợt loé lên trong đầu cô ý nghĩ là cô chỉ mới ở cùng anh hai ngày và cô trở lại đúng nơi cô đã bắt đầu - chờ đợi được nhìn thấy anh. Thở dài, cô dựa vai vào khung cửa sổ, nhưng cô tiếp tục quan sát.

Anh là một người đàn ông có nhiều điểm trái ngược nhau, cô nghĩ một cách âu yếm - một người đàn ông cao to, mạnh mẽ với sự dẻo dai, cứng cáp hoàn toàn trái ngược với cái miệng quyến rũ và sức hấp dẫn của nụ cười bất ngờ. Trông như thể anh vẫn có thể mang bóng và xông qua hàng tiền vệ, nhưng anh lại có vẻ thanh lịch thoải mái của một người đàn ông được sinh ra là để điều khiển một lâu đài như thế này.

Tối nay, anh đang đóng vai trò một chủ nhà một cách dễ dàng, có vẻ như chăm chú lắng nghe những điều mà một nhóm đàn ông đang nói với anh, nhưng Corey thấy anh nhìn đồng hồ của anh lần thứ ba trong mười phút. Bữa ăn tối của anh đã được mang lên cách đây năm phút, và một cái bàn trên ban công đã được dọn sẵn với tách đĩa bằng sứ, muỗng nĩa bạc và những cái đĩa được đẩy lại. Cô liếc nhìn đồng hồ và nhìn cây kim chỉ phút tròn thành nhích qua. Bây giờ là mười giờ. Cô nhìn ra cửa sổ và nén cười khi Spence đột ngột đặt ly nước của anh xuống, gạt đầu gối gọn với những người đàn ông đang nói chuyện với anh, và cáo lui, những sải chân dài, nhanh nhẹn đưa anh thẳng đến cánh cửa dẫn lên nhà. Anh đã thực hiện xong nghĩa vụ xã hội của anh ; bây giờ anh đang vội.

Bởi vì anh muốn có bữa ăn tối với cô .

Và sau bữa tối, anh có ý định có Corey cho tráng miệng.

Một cách gương gao, Corey nhìn lướt qua cái bàn trên ban công, nơi một cây đèn bão đã tỏa ánh sáng dịu nhẹ của nó. Đó là một khung cảnh dễ quyến rũ hết sức hoàn hảo - một ban công kín đáo, ánh nến, sâm banh lạnh trong xô, tiếng nhạc ở xa, và một cái giường rất lớn, sang trọng với những tấm ra trải giường bằng xa tanh trong tầm với. Cô đã vô cùng thích thú vì anh đã chú ý đến từng chi tiết, nhưng cô sẽ không để cho anh làm tình với cô. Nếu cô làm tình với anh, thì khi anh hôn từ biệt và để cho cô ra đi cô sẽ vỡ tan ra thành từng mảnh và sẽ làm cho khoảng thời gian mười một năm qua chẳng có nghĩa lý gì nếu đem ra so sánh.

Corey rất chán chán về tất cả những chuyện đó. Những gì cô không hiểu là tại sao đột nhiên anh dường như cảm thấy cô quyến rũ không cưỡng lại nổi. Đêm qua, khi cô nằm thao thức, cố tìm lý do cho những biểu hiện đam mê của anh, cô đã quyết định đó là do cảm giác tội lỗi vì bức tranh mà bà cô đã vẽ lên về chuyện Corey đã chờ anh ở cửa sổ để đưa cô đến buổi khiêu vũ.

Lý thuyết đó đã bị vô hiệu với cái cách anh đã cư xử hôm nay - anh đang si mê theo đuổi cô một cách nghiêm túc, và anh đang sử dụng toàn bộ kho vũ khí gợi cảm tấn công cơ thể cô, từ giọng nói cho đến đôi tay anh. Thậm chí anh đã yêu cầu cô kéo dài chuyến đi của cô, mặc dù anh đã rút lui mà không hề nản nỉ cô. Thật là khó hiểu. Bên ngoài, trên bãi cỏ, có những phụ nữ hấp dẫn hơn Corey nhiều, và cô nhìn thấy nhiều người trong đó đã cố tán tỉnh anh. Spence đẹp trai, hấp dẫn, và giàu có. Có rất nhiều phụ nữ để cho anh lựa chọn. Đó là chính là lý do khiến cho anh chưa bao giờ quan tâm đến Corey, thậm chí khi cô đã gần 18 tuổi và sự chênh lệch của tuổi tác giữa họ đã không còn là một vấn đề quan trọng.

Bây giờ anh lại đột ngột quyết tâm theo đuổi cô, và cô biết phải có một lý do nào đó. Có thể là anh chỉ thích điều mới lạ khi thử quyến rũ một người bạn thời thơ ấu. Cô gạt ý nghĩ đó đi; nó hoàn toàn không hợp lý. Spence không thua kém một ai hay là một người đáng chán ; cô sẽ không yêu anh một cách vô vọng cho đến tận bây giờ nếu anh là người như thế.

Corey rời khỏi khung cửa sổ để anh không nhìn thấy cô đã ở đó và nghĩ là cô đã quan sát anh trên hiên nhà.

Khi không có câu trả lời cho tiếng gõ cửa của anh, Spence thử mở cửa và tự bước vào. Đi qua được nửa phòng thì anh thấy Corey ở ngoài ban công, đứng ở lan can trong chiếc áo lụa xanh dài, rực rỡ phủ từ cổ đến mắt cá chân ngoại trừ một chỗ khoét ở cổ. Cô đang đợi anh, anh nghĩ với nụ cười trong lòng. Sau bao

năm, cô gái đáng yêu của anh lại đang đợi anh. Số phận đã cho anh thêm cơ hội thứ hai mà anh không xứng đáng được nhận, và anh có ý định tóm lấy nó bằng bất cứ cách nào anh có thể làm được.

Bữa ăn tối với Corey là một trong những bữa ăn thú vị nhất mà anh có được trong nhiều năm. Cô tiếp anh bằng những câu chuyện hài hước về những sự kiện trong đời anh mà hầu như anh đã quên. Sau đó, họ nhấp rượu brandy và Corey lấy ra một trong những cuốn albums hình mà cô đã mang đến cho anh. Ánh sáng từ cây đèn bão không được tốt, nhưng Corey thuyết phục rằng ánh sáng không đủ là giúp, chứ không cản trở, để xem những bức ảnh đầu tay của cô. Spence để cho cô làm theo ý của cô bởi vì sâm banh và rượu brandy đang làm cho cô dễ chịu hơn, và anh muốn tối nay cô được thoải mái.

Với khuỷu tay trên bàn và cằm trên nắm tay của anh, anh chia sự chú ý của anh giữa khuôn mặt hớn hở của cô và bức ảnh cô đang chỉ cho anh. “Sao em lại giữ tấm hình đó?” anh hỏi, chỉ tấm ảnh một cô gái trong bộ quần áo cưỡi ngựa, uể oải trên mặt đất trong tư thế ngồi, tóc của cô che đi phân nửa khuôn mặt.

Corey trao cho anh nụ cười quyến rũ, nhưng anh có cảm giác là cô hơi lúng túng. “Thực ra, đó là một trong những tấm ảnh mà em thích nhất trong một thời gian. Em cho là anh đã không nhận ra cô ấy?”

“Không nhận ra được khi mái tóc che đi khuôn mặt của cô ấy.”

“Là Lisa Murphy. Anh đã đưa cô ấy đi chơi suốt mùa hè anh ở nhà vào năm học đại học thứ ba của anh.”

Bắt đầu hiểu ra và Spence nuốt tiếng cười. “Anh hiểu là em không thích cô ấy lắm?”

“Không thích sau khi cô ấy kéo em ra một chỗ và nói với em rằng em là một con sâu bệnh và em nên tránh xa anh ra. Ngày hôm đó tất cả chúng ta đang ở tại cuộc thi ngựa từ thiện. Thật ra, thậm chí em còn không biết là anh sẽ có mặt ở đó.”

Trang cuối cùng là một trong những bức ảnh của Spence và bà anh mà Corey đã chụp ở bữa tiệc tại nhà cô. Họ lặng lẽ nhìn nó một lát. “Bà rất đặc biệt,” Corey nói khẽ, chạm đầu ngón tay của cô vào má của người đàn bà lớn tuổi.

“Em cũng vậy,” anh lặng lẽ nói, khi anh đóng cuốn album. “Thậm chí là vào lúc đó.”

Theo bản năng Corey biết là phần của buổi tối mà cô khao khát và lo sợ sắp bắt đầu. Cô nắm lấy cách cư xử của một kẻ hèn nhát và cố chặn trước điều không thể tránh được bằng sự hài hước và thay đổi đề tài. “Em chắc là anh đã không nghĩ em ‘đặc biệt’ khi em treo tông teng trên cây để chụp hình anh,” cô nói đùa, đi đến lan can.

Anh bước đến gần phía sau cô và đặt hai tay anh lên vai cô. “Anh luôn nghĩ em rất đặc biệt, Corey.” Khi cô không trả lời, anh nói, “em có bất ngờ không nếu anh nói với em rằng anh có một tấm hình của em?”

“Có phải là một trong những tấm em thường nhét vào ví của anh khi anh không nhìn không?”

Một giây trước đây anh sắp sửa hôn cô, và thay vào đó anh kết thúc bộ mặt tươi cười của anh bằng cách vùi nó trên tóc cô. “Em đã thật sự làm vậy à?”

“Không, nhưng em có nghĩ đến.”

“Tấm hình của em mà anh có là từ trang bìa của Cuộc Sống Tươi Đẹp.”

“Em hy vọng anh tìm đủ chỗ cho nó ở một nơi nào đó,” cô nói đùa. “nó chỉ hơn một inch (khoảng 3cm).”

Anh lướt môi anh qua thái dương cô, giọng của anh thì thầm âu yếm. “Anh muốn có một tấm ảnh lớn hơn thể hiện cái cách em rực sáng dưới ánh trăng khi em ở trong vòng tay anh.”

Corey cố không để cho những gì anh đang nói hoặc làm ảnh hưởng đến cô, nhưng hơi ấm đã lan rộng khắp cơ thể cô, và khi anh trượt cánh tay anh quanh thắt lưng cô và kéo cô sát vào toàn bộ chiều dài của anh, cô cảm thấy cảm giác nhức nhối của sự khao khát bắt đầu hình thành. “Anh mất trí vì em,” anh thì thầm.

“Spence,” cô khẽ khàng khẩn khoản, “đừng làm điều này với em.” Nhưng đã quá muộn, anh đã xoay cô trong cánh tay của anh, và khi miệng anh mở ra trên miệng cô, đòi hỏi và ngẫu nhiên, Corey thả mình trong nụ hôn nóng bỏng, đầu hàng sự hỗn loạn nổi gót ngay sau khi bàn tay của người đàn ông vuốt ve ngực cô và

trượt xuống sống lưng cô, ép cô chạm vào vật cứng cứng của anh. Cuối cùng khi anh dứt miệng anh khỏi cô, Corey cảm thấy bị đốt cháy bởi nụ hôn và dính chặt với cơ thể của anh.

“Ồ lại thêm vài ngày đi,” anh thì thầm, cọ xát quai hàm của anh trên tóc cô.

Một vài ngày ... Cô xúng đáng có được vài ngày ngọt ngào để nhớ và giữ trong lòng. Rồi hối tiếc. “Em - em phải làm việc để kiếm sống – một kế hoạch - ”

Anh đẩy hai bàn tay anh qua bên tóc cô và xoay cô đối mặt với anh. “Đặt anh vào kế hoạch của em. Anh có việc cho em làm.”

Cô nghĩ là anh đang đùa về chuyện có việc để làm, và cô dựa trán cô vào ngực anh. Cô sẽ ở lại với anh. Cầu Chúa phù hộ cho cô, cô sẽ làm nó. “Những gì anh đang đề nghị không phải là công việc,” cô nói, giọng của cô run lên vì sợ hãi và tình yêu.

Spence cảm thấy cô đang dao động, và anh nắm lấy lợi thế anh đã đạt được trước khi cô có thể thay đổi suy nghĩ của cô. “Anh nghiêm túc đấy,” anh nói, sử dụng cách duy nhất mà cả ngày hôm nay anh có thể nghĩ ra để làm cho cô đồng ý ở lại. “Anh đã và đang tập hợp nhiều dữ liệu cho một cuốn sách viết về ngôi nhà này và vài căn khác đã được xây dựng cùng thời điểm đó. Anh cần những bức ảnh đi kèm với lời văn, và em có thể - ”

Cô đẩy anh ra quá đột ngột làm cho anh gần như mất thăng bằng. “Cho nên toàn bộ cảnh tượng quyến rũ này là vì chuyện đó à !” Cô vòng tay ôm ngay bụng cô và lùi lại, giọng của cô run lên với nước mắt và phần nộ. “Anh muốn đạt được điều gì đó !” Anh với lấy cô, nhưng cô hất tay ra và lùi lại. “Ra khỏi đây ngay.”

“Nghe anh nói này !” Spence bắt được cô ngay bên trong cánh cửa đã được mở ra. “Anh yêu em !”

“Nếu anh muốn em chụp hình nơi này, thì hãy gọi cho William Morris Agency ở New York và nói chuyện với người đại diện của em, nhưng trước tiên anh nên gửi một tấm séc khổng !”

“Corey, im miệng và nghe này. Anh đã bịa ra cả câu chuyện về cuốn sách. Anh yêu em.”

“Anh đang nói dối, đang lừa gạt - ra khỏi đây ngay !”

Cô đang hết sức cố gắng để không khóc, và anh biết cô sẽ ghét anh hơn nếu cô khóc òa trước mặt anh. Anh thả hai cánh tay ở hai bên hông, nhưng anh sẽ không chịu bỏ cuộc. “Sáng mai chúng ta sẽ nói về chuyện này.”

Đến lúc Spence đi về phòng anh, hành động sai lầm của anh đánh vào anh. Cho dù sáng mai anh có nói bất cứ chuyện gì với cô, cô sẽ không tin anh. Sau tất cả những gì đã xảy ra, anh không thể nào chứng minh cho cô thấy là anh đã không có động cơ cá nhân và đó là tất cả những gì anh muốn từ cô.

Giận dữ với sai lầm của anh, anh giật mạnh áo khoác ra khỏi người và cởi khuy áo sơ mi của anh trong khi anh để ý xem xét đến khả năng xấu nhất là : Corey không yêu anh. Anh biết chắc là cô có cảm giác gì đó với anh; nó bùng cháy ngay khoảnh khắc anh chạm vào cô, nhưng anh có thể nhầm lẫn “cái gì đó” với tình yêu. Anh đang đi tới tử rượu khi anh băng qua giường thì nhìn thấy một tờ giấy được dựng trên gối anh.

Đó là một bức thư viết vội của Joy, bảo với anh rằng cô đang chạy trốn với Will Marcillo, con trai của người cung cấp thực phẩm, và yêu cầu Spence báo ẹ cô biết vào sáng hôm sau. Phần còn lại của lá thư là một sự nỗ lực tuyệt vọng của đứa cháu gái để làm cho Spence hiểu tại sao cuộc đàm thoại giữa cô với Corey lúc sớm ngày hôm đó đã thuyết phục cô rằng cô phải cưới một người đàn ông mà cô yêu. Theo lời giải thích rời rạc của Joy, Corey đã thừa nhận với Joy rằng Corey chưa bao giờ yêu bất kỳ ai ngoài Spence và cô muốn có những đứa con của anh, nhưng cô sợ đánh lừa tình cảm của cô một lần nữa. Chuyện đó, theo Joy, giống như tình cảm của chính cô với Will, chỉ là Joy không còn sợ phải mạo hiểm nữa.

Spence đọc lại lá thư một lần nữa, sau đó anh đặt nó xuống bàn và nhìn chăm chăm vào giường của anh, tâm trí của anh quay cuồng với những gì mà Joy tiết lộ, ghép chúng với những gì anh đã khám phá được về Corey rồi dừng hẳn lại ở tình thế khó khăn không thể tưởng mà tối nay anh đã tự đặt mình vào khi nói dối cô về lý do anh muốn cô ở lại.

Theo bức thư ngắn của Joy, Corey yêu anh. Cô muốn có những đứa con của anh. Cô sợ phải mạo hiểm.

Theo những gì Corey nói, hoặc là cô làm theo sự bốc đồng và bản năng, nếu không thì cô mất can đảm và không hành động gì.

Spence đã vô tình tự đưa mình vào tình thế khó khăn không thể thay đổi đến nỗi không gì anh nói sẽ làm cho Corey tin là anh chỉ muốn cô. Lễ ra ngày mai một đám cưới sẽ diễn ra, nhưng không có cô dâu và không có chú rể. Anh không thể nói bất cứ điều gì để làm cho cô tin anh, nhưng có lẽ là anh còn có thể làm điều gì đó. Anh do dự trong chốc lát, và sau đó anh quyết định và nhắc điện thoại lên.

Thảm phán Lattimer vừa mới về đến nhà từ buổi tiệc diễn tập. Ông rất bất ngờ khi nhận được cuộc gọi của Spence. Ông càng bất ngờ hơn khi ông hiểu ra lý do.

17. Chương 14

Corey đã sắp xếp xong thiết bị để chụp hình cho lễ cưới trên bãi cỏ lúc bảy giờ sáng khi cô nhận được một tin nhắn từ Spence kêu cô đến phòng sách của anh ngay lập tức. Đoán chắc là anh đã nghĩ ra vài cách mới để đối gạt cô, cô phá hỏng kế hoạch của anh bằng cách mang Mike và Kristin theo.

Sự giận dữ làm bước chân cô sãi dài và nhanh khi cô băng qua bãi cỏ. Cô vẫn khó có thể tin nổi là anh đã làm những điều đó, chỉ muốn có một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp miễn phí cho cuốn sách chết tiệt của anh. Mặt khác, tiền thù lao của Corey rất cao, và cô đã sống giữa những người giàu có đủ lâu để biết sự keo kiệt đến không ngờ của một số người khi bắt đầu dùng tiền vào một thứ gì khác chứ không phải là cho bản thân họ. Keo kiệt cũng đủ tệ hại, nhưng lừa gạt và sử dụng mảnh khỏe là không thể tha thứ, và sử dụng cô như cái cách anh đã làm - để chạm vào cô và hôn cô - và sau đó nói với cô là anh yêu cô. Điều đó thật bẩn thỉu.

Ngay khi cô bước vào phòng sách của anh, Corey nhận ra cô không cần phải lo lắng đến việc trong đầu anh đang nghĩ đến bất cứ loại hẹn hò thân mật nào. Angela đang ngồi trong ghế mặc áo choàng ngủ và cầm một cái khăn tay; chồng bà ta đang đứng một cách cứng nhắc bên cạnh ghế của bà trong áo choàng của ông, đang ở trong tư thế sẵn sàng tấn công. Spence trông có vẻ bình thần với bất cứ màn kịch nào đang diễn ra ở đây. Với hông của anh tựa vào cạnh bàn làm việc và trọng lượng dồn trên chân đối diện, anh đang nhìn ra cửa sổ, biếng nhác xoay tròn cái chặn giấy trên bàn làm việc của anh.

Anh nhìn lên Corey khi cô bước vào với hai người phụ tá, nhưng thay vì vẻ oán giận hay tán tỉnh mà cô mong đợi sẽ nhìn thấy ở anh thì anh trông rất điềm tĩnh, như thể chuyện tồi qua không hề xảy ra. Anh gạt đầu về phía những cái ghế ở bàn làm việc để mời Corey, Mike, và Kristin ngồi xuống. Không thể chịu nổi sự hồi hộp, Corey nhìn từ anh đến Angela. “Có chuyện gì vậy?”

“Nó đã bỏ đi, đó là chuyện đấy !” Angela khóc. “Con ngu đó đã trốn đi với - thằng nhân viên dọn dẹp đó ! Lễ ra tôi không nên đặt tên nó là Joy (niềm vui), mà phải đặt tên nó là Disaster (thảm họa) !”

Corey từ từ hạ người xuống ghế, sự vui mừng cho Joy thay thế cho cú sốc khi cô nghe tin này và sau đó nhận ra sự khủng khiếp của việc bỏ trốn vào phút cuối của Joy là tai họa cho Corey và tờ tạp chí. Đã quá muộn để thay thế bằng một đám cưới khác cho số phát hành sắp tới, quá muộn. Ngay lúc này họ đã đi đến đường cùng rồi.

“Anh đã thông báo với gia đình của chú rể một tiếng đồng hồ trước đây,” Spence nói với cô. “Họ sẽ nói chuyện với những người khách của họ mà họ có thể liên lạc được. Những người khách không thể liên lạc được thì một người bà con của họ ở đây sẽ gặp và giải thích mọi chuyện.”

“Đây là một cơn ác mộng !” Angela rút qua kẽ răng.

“Nó cũng tạo ra vấn đề nghiêm trọng cho tạp chí của Corey. Họ đã đầu tư nhiều thời gian và tiền bạc vào chuyện này.” Anh ngừng lại để ọi người đều hiểu rõ trước khi tiếp tục. “Tôi có nhiều thời gian hơn bất cứ

người nào khác để xem xét đến giải pháp thay thế, và tôi nghĩ là tôi đã tìm ra được một giải pháp hợp lý. Tôi đề nghị chúng ta để cho Corey tiếp tục chụp hình lễ cưới.”

“Sẽ không có lễ cưới !” Angela thốt ra một cách chua chát.

“Những gì tôi đang đề nghị là Corey được phép chụp hình mọi thứ - ”

“Nếu không kể đến việc cô dâu và chú rể sẽ không có ở đó !” Angela bùng nổ.

“Corey có thể dùng người thay thế,” Spencer giải thích.

Corey hiểu chính xác những gì anh đang đề nghị, và cô vội vã nhảy vào để giải thích giúp anh, tâm trí cô đang chạy đua tìm ra những góc chụp để có được những tấm ảnh đẹp mà không cần phải có khuôn mặt của cô dâu và chú rể. “Bà Reichardt, chúng ta có thể chụp những tấm ảnh của một cặp khác mặc đồ như cô dâu và chú rể. Cái mà tôi cần là đám đông ở đằng sau nó ... không cần phải lớn lắm, nhưng - ”

“Dĩ nhiên là không rồi!” chị gái của anh nói.

“Tôi sẽ không cho phép !” Ông Reichardt thét lên.

Giọng của Spence bén như lưỡi dao mà Corey chưa bao giờ nghe trước đây. “Anh không phải là người trả tiền, tôi là người trả đấy.” Anh chuyển sự chú ý của anh quay lại chị gái anh và tiếp tục, “Angela, em hiểu chị có cảm giác như thế nào, nhưng chúng ta có trách nhiệm và đạo đức phải làm những gì chúng ta có thể làm để cho tạp chí của Corey không phải chịu thiệt hại vì sự bốc đồng của Joy.”

Corey lắng nghe anh trong im lặng sững sốt, cố gắng hiểu đầu óc của anh đang làm việc như thế nào. Tối qua, cô đã quyết định rằng anh quá keo kiệt đến nỗi anh tỏ ra yêu đương lãng mạn với cô với hy vọng có được một nhiếp ảnh gia miễn phí cho cuốn sách của anh. Sáng nay, anh đang thuyết giảng về nghĩa vụ và đạo đức và bỏ qua cơ hội để hủy bỏ mọi thứ liên quan đến đám cưới, tuy mất số tiền cọc nhưng vẫn tiết kiệm cho anh rất nhiều tiền.

“Nhưng chúng ta sẽ nói gì với khách của chúng ta ?” Angela yêu cầu. “Một vài khách cũng là bạn của cậu, đừng quên chuyện đó.”

“Chúng ta sẽ nói với họ là chúng ta rất vui mừng với quyết định của cô dâu, và xin lỗi là nó không thể ở đây ...nhưng chúng ta muốn họ tham dự bữa tiệc như thể đôi vợ chồng mới cưới có mặt.” Nói xong, anh nhìn Corey để có được sự chấp thuận của cô, và cô đưa cho anh sự đồng ý dưới dạng một nụ cười nhẹ nhõm, nhưng để cho công bằng với Angela cô nói thêm, “Nó thật khác thường.”

“Lễ cưới có quá nhiều khách,” Spence nói bằng giọng chua chát. “Có lẽ họ sẽ được thưởng thức một bữa tiệc mới lạ ột đám cưới bị hủy bỏ. Đó là chuyện mà họ chưa từng làm. Một kinh nghiệm mới, chị có thể nói, ột đồng người ưa nhận xét này nọ.”

Angela trông có vẻ sẵn sàng đánh anh. Bà đứng phắt dậy và lao ra khỏi phòng với Reichardt bên cạnh.

Spence đợi cho đến khi họ đã đi khỏi, sau đó anh nhanh nhẩu nói, “OK, hãy bàn về mọi chi tiết. Chúng ta cần có một cô dâu, một chú rể và một thẩm phán.”

Corey biết anh đang chờ cô nói, nhưng như cô nhìn người đàn ông mạnh mẽ, năng động sẵn sàng gánh trên vai giúp cô những khó khăn quá sức chịu đựng của cô, trái tim cô đang tái sắp xếp anh lại từ kẻ thù, đến đồng minh và bạn bè, và cô không thể làm gì để ngăn được việc đó. Anh nhìn thấy sự thay đổi phản chiếu trong ánh mắt cô và giọng nói của anh dịu dàng vuốt ve. “Anh sẽ tìm người thay thế vị thẩm phán.”

“Trong trường hợp đó, tất cả chúng ta cần tìm người thay thế cô dâu và chú rể.” Corey nhìn Kristin và Mike. “Hai người thì sao ?”

“Không đùa chứ,” Mike nói. “Tôi thì quá khổ năm mươi pao và Kristin thì cao hơn tôi sáu inch. Đoạn chú thích dưới bức ảnh của chúng tôi sẽ phải đọc là ”Bánh mì hấp Pillsbury kết hôn với Kẻ khổng lồ xanh.”

“Đừng nghĩ về thức ăn,” Kristin mắng, “và bắt đầu nghĩ về giải pháp.”

Im lặng kéo dài một lúc lâu trước khi Spence rút cuộc cũng nói với giọng đùa cợt quá khích, “Còn tôi thì sao, gan xắt lát à ?”

Corey lắc đầu. “Em không thể dùng anh làm chú rể.”

Ánh mắt đau đớn bất ngờ thoáng qua mắt anh. “Như anh nhớ thì em thường thấy anh khá ăn ảnh. Bây giờ anh già rồi, em lo rằng anh sẽ làm vỡ ống kính của em chẳng ?”

“Có lẽ anh sẽ làm cho nó tan chảy,” cô nói một cách gượng gạo, hình dung ra cơ thể cao lớn, vạm vỡ của anh trong bộ tuxedo đen tuyền với cái áo sơ mi trắng như tuyết tương phản với làn da rám nắng của anh.

“Vậy thì có vấn đề gì ?”

“Anh sẽ bận rộn với khách khứa, giải thích và cố giữ cho họ cười.” Cô ngừng lại để làm rõ quan điểm của cô. “Spence, em bắt buộc cần có nhiều khuôn mặt vui vẻ trong những tấm ảnh này. Sự thành công của những tấm ảnh phụ thuộc vào tâm trạng của đám đông nhiều hơn là kỹ thuật của em.”

“Anh có thể hoàn thành những việc đó mà vẫn làm được ‘chú rể’. Anh sẽ bảo nhân viên mở toàn bộ sáu quầy rượu trên bãi cỏ và cứ liên tục cung cấp đồ uống cho đến khi vị khách cuối cùng rời khỏi hay chúng ta hết rượu. Nếu cần, tắc-xi sẽ sắp hàng ở trước cổng trong trường hợp họ cần đến chúng.”

“Trong trường hợp đó,” Corey nói với tiếng thở dài nhẹ nhõm, “công việc thuộc về cô, Kristin, cô được làm cô dâu. Spence cao hơn cô vài inch.”

Spence mở miệng định phản đối, nhưng Kristin nói trước anh. “Tôi sẽ phải giảm hai mươi pao để chui lọt vào áo cưới của Joy, và nó vẫn chỉ dài đến đầu gối tôi.”

“Corey, chỉ có một giải pháp và nó quá hiển nhiên,” Spence nói thẳng thừng. “Em sẽ phải làm cô dâu.”

“Em không thể làm cô dâu; em là một nhiếp ảnh gia, nhớ chưa ? Chúng ta sẽ phải nhờ một người nào khác.”

“Thậm chí anh không thể đến yêu cầu một vị khách dự đám cưới mặc chiếc áo cưới của Joy và đóng vai cô dâu cho chúng ta. Em có vài cái giá ba chân ở đây. Em có thể thiết lập sẵn khung hình, chạy vào trong bức ảnh, và để cho Mike hoặc Kristin nhấn nút. Chỉ có vậy thôi.”

Corey mím môi, xem xét đề nghị của anh. Cô không cần gì thêm ngoài vài tấm ảnh của cô dâu và chú rể - một tấm trong vườn dưới nhà vòm, một tấm khác ở một nơi nào đó bên cạnh bữa tiệc, cho nên sử dụng giá đỡ không phải là vấn đề.

“Được.”

“Có ai thích uống một ly sâm banh không?” Spence đề xuất, có vẻ hoàn toàn hài lòng với hoàn cảnh này. “Là phong tục thông thường để chúc mừng Corey và tôi.”

“Đừng có đùa như thế,” Corey cảnh báo, và sự căng thẳng trong giọng nói của cô làm ọi người bất ngờ, kể cả cô.

“Sự căng thẳng của cô dâu,” Spence phỏng đoán, và Mike cười ha hả.

Họ đứng dậy để rời khỏi, nhưng Spence đặt một tay trên cánh tay của Corey. “Anh muốn nhờ em một chuyện,” anh nói khi những người khác đã đi khỏi. “Anh hiểu tối qua em đã cảm thấy như thế nào, nhưng cho đến hết ngày hôm nay, anh mong em xem như nó chưa từng xảy ra.”

Khi Corey quan sát anh trong sự im lặng đáng ngờ, anh cười toe toét và nói, “không hợp tác, thì không có đám cưới. Anh sẽ hủy bỏ và vụ làm ăn kết thúc.”

Anh hoàn toàn không thể đoán trước, bí hiểm, và rõ ràng là cô không cưỡng lại được sự trêu chọc lóe sáng trong ánh mắt của anh. “Anh là kẻ vô lương tâm,” cô nói với anh, nhưng không có sức thuyết phục trong giọng nói.

“Cô nương, anh là người bạn thân nhất mà em từng có đấy,” anh phản đối, và khi cô há miệng bởi luận điệu kiêu ngạo đó, anh giải thích, “Anh có, thuộc quyền sở hữu của anh, lá thư Joy để lại. Trong đó, nó đã nói rất rõ ràng là cuộc nói chuyện giữa nó với em vào hôm qua đã thuyết phục nó rằng nó sẽ hối tiếc trong suốt quãng đời còn lại nếu nó không cưới người đàn ông mà nó yêu. Trái với những gì chị của anh nghĩ, em đã tự rước tất cả những chuyện này vào thân. Bây giờ, anh có được sự hợp tác của em hay anh phải hủy bỏ lễ cưới ?”

“Anh thắng rồi,” Corey đồng ý, cười vui vẻ. Cô không chắc liệu cô cảm thấy nhẹ nhõm hay thất vọng khi anh không muốn nói về chuyện tối qua.

“Không có suy nghĩ u ám nào về anh trong ngày hôm nay - đồng ý chứ?” Khi cô gật đầu, Spence nói, “Tốt. Bây giờ, còn chuyện gì khác nữa mà anh có thể làm để giúp ọi chuyện dễ dàng hơn cho em trước đám cưới không?”

Corey lắc đầu. “Anh đã làm quá nhiều rồi. Em rất cảm kích,” cô nói một cách nghiêm túc. “Và rất ấn tượng,” cô miễn cưỡng thừa nhận, quăng cho anh nụ cười qua vai khi cô rời khỏi.

Spence quan sát sự khoan thai nhẹ nhàng trong bước đi của cô trong khi anh cân nhắc lại nhận xét cuối cùng của cô. Nếu Corey “rất ấn tượng” bởi những gì cô biết anh đã làm, cô sẽ càng sống sờ với phần còn lại. Trên lầu, áo cưới của Joy đang được sửa lại theo kích cỡ một chiếc áo của Corey. Ở Houston, luật sư của Spence đang phác thảo một lá thư thông báo cho người thuê nhà của bà anh là hợp đồng thuê nhà của họ đã hết, và chuẩn bị một tấm chi phiếu với số tiền lớn từ Spence để bồi thường cho họ. Ở Newport, thẩm phán Lawrence Lattimore đang nói chuyện trên điện thoại với người thư ký ngái ngủ của toà thị chính để yêu cầu phát hành một giấy đăng ký kết hôn vào thứ bảy.

Tất cả mọi chuyện đã giải quyết xong, Spence quyết định, không tồ chút nào ột buổi sáng.

Dẫu vậy, anh vẫn có một cảm giác bất an là anh đang quên một điều gì đó rất quan trọng - một chuyện khác ngoài chuyện thông báo cho Corey biết là cô sắp trở thành cô dâu. Anh cầu Chúa rằng cô đã thành thật về tình yêu của cô và việc cô hành động theo bản năng; anh hy vọng cô đã chân thành khi cô nói với Joy là cô sẽ luôn yêu anh và muốn sinh con cho anh.

Phần sau không làm cho anh thấy lo lắng như phần đầu. Corey yêu anh, anh biết cô yêu anh, nhưng anh không vui với kiểu lễ cưới mà cô sắp có.

Tất nhiên, dựa trên câu chuyện trước đây của họ, cô nhất định sẽ cảm thấy rất thoải mái khi buộc được anh phải làm những chuyện kỳ quái để có thể đưa cô đến giáo đường.

Anh mỉm cười một mình, tưởng tượng ra những câu chuyện mà cô sẽ kể cho con của họ về ngày hôm nay, nhưng nụ cười của anh nhạt dần khi anh rời khỏi phòng sách và đứng trên hiên nhà, ngắm những chiếc thuyền buồm lướt qua mặt nước. Nếu anh nhầm, cô sẽ rất giận dữ, và nếu anh không nhầm, thì anh không nên cảm thấy lo lắng như thế này. Mặt khác, có thể anh chỉ đang bị chứng căng thẳng thần kinh thường thấy trước lễ cưới.

Spence quay lưng lại và đi đến bàn của anh để gọi thêm vài cuộc gọi. Cùng lắm là, Corey xin huỷ hôn thú và không một người nào cần phải biết là họ đã kết hôn.

18. Chương 15

Mười lăm

Đứng dưới mái vòm được trang trí đầy hoa hồng mà anh sắp sửa kết hôn bởi một vị thẩm phán say như với một nhiếp ảnh gia hoàn toàn không nghi ngờ gì, Spencer tán gẫu với hai người phụ nữ không biết là họ sắp trở thành gia đình vợ của anh.

Corey muốn có những khuôn mặt vui vẻ cho những tấm ảnh của cô, và anh đã cung cấp cho cô hai trăm người, nhờ sự giúp đỡ của một lượng lớn rượu sâm banh Pháp, cả một gia tài trướng cả hồi Nga, và một bài diễn văn ngắn, thú vị mà anh đã làm để có được sự hợp tác hoàn toàn của họ. Thực ra, dường như tất cả quan khách đều đang có một khoảng thời gian rất thú vị.

Chú rể thì chắc chắn là vậy.

Nâng ly rượu sâm banh của anh đến miệng, Spence quan sát cô dâu tương lai của anh ngắm góc ánh nắng mặt trời khi cô chuẩn bị sẵn sàng cái giá đỡ cuối cùng cho những tấm ảnh chụp lễ cưới. Cái đuôi dài của cái áo cưới mười ngàn đô cản trở cô, vì vậy cô tạm móc nó lên, và tấm khăn che mặt dài bằng đăng teng của cô đã được khoác qua vai cô như một cái khăn nhàu nát. Anh quyết định cô là tạo vật sống tuyệt diệu nhất. Cực kỳ quyến rũ. Hoàn toàn làm chủ bản thân. Và cô sắp trở thành của anh. Anh nhìn cô vội vã đi về phía anh, mắt cô có vẻ rất hài lòng với những kiểu chụp mà cô đã sắp sẵn. “Em nghĩ là chúng ta đã sẵn sàng,” cô nói với anh.

“Tốt quá,” Spence mỉm cười “Lattimore đang bị nướng sống dưới mái vòm đỏ trong những cái áo choàng mà em đã buộc ông ta mặc trong cả tiếng đồng hồ vừa qua, và ông ta rất khát nước.”

Bà của Corey lại đưa ra kết luận khác khi bà với tay chỉnh lại khăn che mặt của Corey. “Vị thẩm phán đó say nhừ rồi !” bà tuyên bố.

“Không sao đâu, Bà ạ,” Corey nói, xoay lại để nhìn mẹ cô tháo cái đuôi áo mà cô đã cài lại và cẩn thận kéo nó dài ra ở phía sau. “Ông ấy không phải là một thẩm phán thật đâu. Spencer nói ông ấy là thợ sửa ống nước.”

“Ông ta là một con sâu rượu, đúng là thế đấy.”

“Tóc của con ra sao?” Corey hỏi khi họ đã trải xong cái đuôi áo.

Spence đặc biệt yêu thích kiểu tóc của cô hôm nay, mặc dù nó không xoa qua vai cô như cách anh muốn nhìn thấy vào tối nay, ở trên giường. Chúng đang được kẹp lên thành lọn ngay cái vương miện để giữ chúng nhìn không rối tung trong các tấm ảnh. “Trông rất đẹp,” Bà Foster tuyên bố, đưa tay lên vuốt thẳng khăn che đầu.

Spence đưa cánh tay ra cho Corey và cười toe toét. Anh vui mừng một cách chết tiệt, anh không thể ngừng mỉm cười. “Sẵn sàng chưa ?” anh hỏi.

“Đợi đã,” Corey nói khi cô kéo chiếc cà vạt đen của anh cho ngay ngắn. Spence tưởng tượng ra cảnh suốt đời Corey kéo thẳng cà vạt của anh.

Corey cảm thấy ngực cô đau nhói khi cô nhìn lên người đàn ông sang trọng trong bộ đồ tuxedo được cắt may vừa vặn đang mỉm cười với cô với tất cả sự dịu dàng của một chú rể thực sự. Cô đã mơ giấc mơ này cả ngàn lần trong mấy năm qua, và bây giờ nó chỉ là vở đóng kịch. Cô càng sợ hãi, khi cô có cảm giác mắt mình cay xè và vội giấu chúng sau nụ cười rạng rỡ.

“Trông anh ổn chưa ?” Spence hỏi, giọng trầm ấm của anh khàn đục một cách kỳ lạ.

Corey gật đầu, và cười vui vẻ. “Chúng ta trông giống Ken and Barbie vậy. Đi nào. ”

Trước khi họ có thể đặt bước chân đầu tiên lên tấm thảm trắng trải dài giữa những hàng ghế và đi vào mái vòm, một người nào đó ngồi ở hàng trước quay lại và nói có vẻ tốt bụng, “này, Spence, chúng ta có thể làm chuyện này nhanh không ? Ở đây nóng như địa ngục ấy.”

Ngay lúc đó việc mà Spence đã quên đánh vào anh. Anh lúng lúng khắp nơi để tìm một cái gì đó để sử dụng và nhìn thấy một cọng dây kẽm có sợi ru băng màu vàng nằm trên cỏ.

“Sẵn sàng chưa ?” Lattimore hỏi, lướt ngón tay của ông quanh cái cổ áo choàng.

“Sẵn sàng,” Spence nói.

“OK nếu chúng ta làm ng ... ngắn gọn ?”

“Tốt thôi,” Corey nói, nhưng cô đang ngả người ra, cố tìm xem Kristin với cái máy ảnh dự phòng mà họ quyết định sử dụng để chụp thêm những tấm ảnh đang ở chỗ nào.

“Cô ... ở ... Foster ?”

“Vâng ?”

“Phong tục thông thường là nhìn chú rể.”

“Ồ, xin lỗi,” Corey nói. Ông đã rất dễ thương và rất hợp tác, và nếu ông muốn thực hiện trọn vẹn nhiệm vụ của ông, cô không thấy phiền tí nào.

“Đặt tay của cô vào tay Spence.” Ở bên phải, Corey nhìn thấy Kristin di chuyển vào vị trí và nâng áy ảnh lên.

“Anh, Spencer Addison, có đồng ý lấy Car...er ... Caroline Foster làm người vợ gắn bó hợp pháp cho đến khi cái chết chia lìa hai người ?” thẩm phán nói quá nhanh đến nỗi những lời nói của ông rú vào nhau.

Spence mỉm cười vào mắt cô. “Đồng ý.”

Nụ cười của Corey dao động.

“Cô, Caroline Foster, có đồng ý lấy Spencer Addison làm người chồng gắn bó hợp pháp cho đến khi cái chết chia lìa hai người ?”

Tiếng chuông cảnh báo bắt đầu vang lên trong đầu Corey, nhưng chúng xuất phát từ một nơi mà cô không thể hiểu.

“Vì Chúa, Corey,” Spence trêu chọc nhẹ nhàng, “đừng bỏ rơi anh tại bàn thờ Chúa.”

“Đáng đời anh,” cô nói với tiếng cười hỗn hển, cố gắng tập trung vào việc dò tìm vị trí của Mike.

“Nào. Nói đồng ý đi.”

Cô không muốn. Dường như có gì không đúng với chuyện đóng giả này. “Đây không phải là một bộ phim, vẫn còn phải chụp ảnh,” cô nói.

Spence vươn ra phía trước và nắm lấy cảm của cô ở giữa ngón tay cái và ngón trỏ của anh, đẩy nhẹ mặt cô đối mặt với anh. “Nói đồng ý đi.”

“Tại sao ?”

“Nói đồng ý đi.”

Anh cúi đầu xuống và khi môi anh hạ xuống môi cô, cô hầu như nghe thấy Kristin vội vã chạy đến để chụp tấm hình bắt ngõ này.

“Anh không thể hôn cô ấy cho đến khi cô ấy nói đồng ý.” Lattimore cảnh báo với giọng ngong ngịu.

“Nói đồng ý đi, Corey,” Spence thì thầm, môi anh ở quá gần đến nỗi hơi thở của anh chạm vào mặt cô. “Để ngài thẩm phán dễ thương kia cho phép anh hôn em.”

Cảm giác muốn cười vang không thể ngăn nổi dâng trào trong cô bởi sự tán tỉnh của anh và sự nài nỉ được hôn cô của anh. “Đồng ý,” cô thì thầm, cười khanh khách, “nhưng phải là một nụ hôn ngon - ”

Môi anh lao xuống, nuốt lấy giọng nói của cô, và cánh tay anh ôm chầm cô một cách mạnh mẽ, ôm cô sát vào anh, làm nghẹt đi tiếng cười của cô trong khi vị thẩm phán vui vẻ công bố, “bây giờ tôi tuyên bố hai người là vợ chồng, đeo nhẫn cho cô ấy đi.” Đám đông bật cười tán thưởng.

Hoàn toàn không cảnh giác trước nụ hôn cuồng nhiệt, đòi hỏi, Corey chộp lấy vai anh để giữ thăng bằng khi các giác quan của cô quay cuồng ; sau đó cô xòe tay của cô ra, buộc anh dừng lại. “Dừng lại đi,” cô thì thầm, tách miệng cô khỏi miệng anh. “Đủ rồi. Thật đấy.”

Anh để cho cô đi, nhưng anh nắm chặt những ngón tay của cô và giữ chúng ở đó trong khi có cái gì đó tròn tròn và ngứa ngáy trượt qua khớp ngón tay cô.

“Em cần thay chiếc áo cưới này ra,” Corey nói ngay khi họ bước ra khỏi mái vòm.

“Trước khi các người đi - chúng ta phải - ” vị thẩm phán bắt đầu, nhưng Spence can thiệp. “Anh có thể chúc mừng tôi vài phút sau, Larry,” anh nói một cách trôi chảy. “Tôi sẽ gặp anh trong thư viện, ở đó yên tĩnh, ngay sau khi tôi đưa Corey lên lầu. Có một chiếc taxi đậu trước cửa để đưa anh về nhà sau khi chúng ta nói chuyện .”

Trong khoảng thời gian rời khỏi ban công và bắt đầu đi xuống hành lang về đến phòng của cô, cảm xúc của Corey đã thay đổi từ hết sức sốt sắng với những tấm ảnh nổi bật mà cô tin chắc họ đã chụp được tụt xuống thành cảm giác chán nản không thể cắt nghĩa được, cô cố lý giải đó là sự thất vọng bình thường sau một ngày làm việc hết sức căng thẳng và mệt mỏi. Cô biết Spence không có lỗi. Anh đã đóng vai một chú rể thay thế với sự kết hợp giữa vẻ điềm tĩnh không thể lay chuyển với sự nhiệt tình của trẻ con rất duyên dáng.

Cô vẫn còn cố sắp xếp những cảm xúc lộn xộn của cô khi anh mở cửa phòng của cô và bước sang một bên, nhưng khi cô bắt đầu đi qua ngang anh, anh chặn cô lại. “Có vấn đề gì hả, người đẹp?”

“Ôi, làm ơn đi,” cô nói trên tiếng cười bị nghẹn lại, “đừng nói bất cứ chuyện gì ngọt ngào, nếu không em sẽ òa khóc.”

“Em là một cô dâu lộng lẫy.”

“Em đang cảnh báo anh,” cô nói với giọng nghèn nghẹn.

Anh kéo cô vào vòng tay anh, ôm phía sau đầu cô và áp khuôn mặt cô lên trái tim anh trong một cử chỉ thật dịu dàng và bất ngờ đến nỗi nó càng làm cho cô muốn khóc. “Nó giống một trò hề khủng khiếp,” cô thì thầm.

“Đa số tiệc cưới là một trò hề khủng khiếp,” anh nói trong sự thích thú nhẹ nhàng. “Những gì đến sau đó mới quan trọng.”

“Em nghĩ vậy,” cô nói lơ đãng.

“Nghĩ về những tiệc cưới mà em từng thấy qua,” anh tiếp tục, lơ đi về giắt mình của nhiều quan khách nhìn thấy hai người qua cánh cửa đang mở khi họ đi xuống hành lang. “Trong phân nửa tiệc cưới nếu chú rể không bị say rượu thì cô dâu lại bị ốm nghén. Thật là tội nghiệp,” anh trêu chọc.

Vai của cô rung rung với tràng cười đầy nước mắt, và Spence mỉm cười vì âm thanh trong tiếng cười của cô luôn cuốn hút anh, và việc làm cho cô cười luôn làm anh cảm thấy dễ chịu hơn, mạnh mẽ hơn, thú vị hơn con người thật của anh. “Sau khi suy nghĩ kỹ, đây gần như là một lễ cưới hoàn hảo mà em có thể hy vọng.”

“Không, đối với em thì không. Em muốn có một lễ cưới vào lễ Nô-en.”

“Đó có phải là điều duy nhất mà em không thích về đám cưới này - ý anh là mùa nào trong năm? Nếu có bất cứ chuyện gì khác mà anh có thể làm để em cảm thấy vui với hôn lễ này, hãy nói với anh và anh sẽ làm.”

Anh có thể yêu em, Corey nghĩ trước khi cô có thể ngăn được mình, sau đó cô đẩy ý nghĩ đó sang một bên. “Chắc chắn là không còn có gì hơn mà anh có thể làm ngoài những gì anh đã làm. Em đang tỏ ra ngớ ngẩn và quá xúc động. Lễ cưới luôn làm em cảm thấy như vậy,” cô nói dối với nụ cười khi cô lùi bước.

Anh chấp nhận. “Anh sẽ đi gặp Lattimore, rồi anh muốn thay quần áo. Trong khi chờ đợi, anh sẽ cho người mang một ít sâm banh lên đây, và sau đó anh sẽ lên và cùng uống với em, em thấy sao?”

“Được thôi,” cô nói.

19. Chương 16

Mười sáu

Việc đi tắm chỉ phục hồi được phân nửa tinh thần của Corey, và cô nhìn đồng quần áo treo trong tủ của cô, cân nhắc xem nên mặc đồ gì thì mới thích hợp ột cô dâu thay thế sắp sửa uống sâm banh với chú rể thay thế sau đám cưới giả của họ. “Bộ này sẽ được,” cô nói nhẹ nhõm khi đưa tay lấy cái quần lụa xếp ly kem

và áo chen dài mà cô đã mang theo vì chúng dường như thích hợp cho bất kỳ sự kiện xã hội nào trong lâu đài Newport.

Cô đang đứng trước tấm gương trong phòng tắm, chải tóc, khi cô nghe tiếng Spence gõ cửa rồi tự đi vào. “Em sẽ ra ngay,” cô gọi, ngừng lại đủ lâu để đeo đôi bông tai bằng ngọc trai. Cô đứng thẳng và lùi lại từ tấm gương. Cô nhìn vui vẻ và điềm tĩnh hơn những gì cô cảm thấy, cô quyết định với vẻ nhẹ nhõm. Vì những gì cô cảm thấy là sợ hãi. Cô đã mặc áo cô dâu, đeo mạng che mặt và đứng bên cạnh Spencer dưới một mái vòm đầy hoa hồng trong khi anh nắm tay cô trong tay anh, mỉm cười vào mắt cô. Thậm chí sau đó anh còn luồn một chiếc nhẫn trên ngón tay cô ... những ký ức về “đám cưới” của họ dường như đã khắc sâu mãi mãi vào tâm trí cô. Không, cô tự nói với mình, không phải là mãi mãi, chỉ là tạm thời. Những kỷ niệm chẳng bao lâu sẽ nhường chỗ cho sự thật. Đám cưới đã từng là một trò lừa gạt, “nhấn cưới” là một cọng kèm với một sợi dây ru băng. Sự thật làm cô đau nhói.

Spence đã cởi cái áo vét màu đen của anh, nới lỏng cà vạt, và mở hàng nút đầu của áo sơ mi. Anh trông hoàn toàn hấp dẫn và sang trọng như dáng vẻ của anh trong suốt lễ cưới ; anh đã không, tuy nhiên, nhìn gần như thoải mái. Quai hàm của anh cứng nhắc, và hành động của anh thì đột ngột khi anh lơ đi chai sâm banh lạnh trong cái xô vàng và bật nắp một chai rượu trong tủ rượu. Anh đổ một ít vào chiếc ly chân cao và đưa cái ly đến miệng. “Anh đang làm gì vậy ?” Corey hỏi, nhìn anh uống hai ngụm rượu mạnh.

Anh hạ thấp chiếc ly và nhìn cô qua vai.” Anh đang uống rượu mạnh. Và bây giờ anh sẽ rót cho em một ly.”

“Không cảm ơn,” Corey nói với vẻ giật mình. “Em thích uống sâm banh hơn.”

“Nghe theo lời khuyên của anh,” anh nói gần như chua chát, “uống một ly để lấy lại cân bằng đi.”

“Tại sao ?”

“Vì em sắp cần nó.” Anh rót cho cô một ly pha với ít đá và pha loãng với ít xô đa và đưa nó cho cô. Corey nhấp ly rượu, chờ anh giải thích, nhưng thay vì nói, anh nhìn chăm chăm vào chiếc ly trong tay anh.

“Spence, dù cho có chuyện gì, nó không thể nào là tệ hơn những gì mà anh đang thể hiện với em ngay lúc này.”

“Anh hy vọng là em vẫn cảm thấy như thế trong vài phút nữa,” anh nói ử rử.

“Chuyện gì thế ?” Corey hỏi một cách tuyệt vọng. “Có ai bị bệnh à ?”

“Không.” anh đặt chiếc ly của anh xuống, sau đó anh đi đến gần lò sưởi và chống tay vào kệ lò sưởi, nhìn vào khoảng không. Đó là một tư thế của kẻ thất bại khốn khổ làm cho cảm giác che chở hết sức dịu dàng dâng lên trong người Corey. Cô bước đến ngay sau lưng anh và đặt tay cô lên đôi vai rộng lớn của anh. Đây là lần đầu tiên kể từ khi đến Newport cô tự nguyện chạm vào anh trừ những lúc anh hôn cô, và cô có cảm giác cơ bắp của anh cứng lại dưới bàn tay cô. “Xin đừng làm cho em thất vọng như thế này, anh đang làm cho em sợ !”

“Một tiếng đồng hồ trước đây, cháu gái ngớ ngẩn của anh đã gọi về kể cho anh nghe rằng bây giờ nó đã kết hôn với người yêu của nó.”

“Cho đến lúc này, điều đó nghe rất tốt.”

“Đó là chỉ phần tốt của cuộc gọi.”

Cảnh tượng một vụ đụng xe và xe cứu thương thoáng qua tâm trí Corey. “Còn phần tệ hại, là gì vậy Spence ?”

Anh do dự, sau đó anh quay lại và nhìn thẳng vào cô. “Còn phần tệ hại là, trong câu chuyện của anh và nó, cả hai cũng thảo luận đến lá thư tồi qua nó đã để lại cho anh. Dường như là trong sự vội vàng nó đã giải thích việc em đã tác động như thế nào đến quyết định bỏ trốn của nó, Joy hơi chệnh mảng về động từ mà nó đã sử dụng. Cụ thể, nó đã không phân biệt rõ ràng giữa quá khứ và hiện tại.”

“Anh có ý gì khi nói cô ấy giải thích em đã tác động như thế nào đến cô ấy ?” Corey hỏi một cách thận trọng.

“Đọc lá thư đi,” anh nói, lấy hai mảnh giấy gấp đôi từ túi quần của anh và trao cho Corey tờ trên cùng.

Corey liếc sơ qua những gì anh đang nói.

Corey đã nói với cháu là cô ấy đã yêu cậu và đã muốn có những đứa con của cậu, cô ấy đã nói cậu là người đàn ông duy nhất mà cô ấy từng có tình cảm, và đó là lý do tại sao cô ấy chưa bao giờ kết hôn với một người nào khác. Cậu Spence, cháu yêu Will. Rồi đây cháu muốn có những đứa con của anh ấy. Đó là lý do tại sao cháu không thể kết hôn với bất cứ một người nào khác...

Mặc dù cô có cảm giác bị bề mặt, Corey đã cố bình tĩnh, mỉm cười như không có gì khi cô trao lại cho anh lá thư. “Trước hết, em đang mô tả chuyện em đã cảm thấy thế nào về anh khi em còn là một thiếu nữ, không phải là khi trưởng thành. Thứ hai, kết luận mà cô ấy đưa ra về việc tại sao em còn chưa kết hôn thuộc về cô ấy, không phải là của em.”

“Như em thấy đấy, theo cái cách nó đọc thì không hoàn toàn là như vậy.”

“Đây là - là những gì làm cho anh lo lắng à ?” Corey nói, nhẹ nhõm là anh sẽ không buộc cô giải thích.

Thay vì trả lời, anh dứt tay vào túi và quan sát cô với vẻ im lặng điềm tĩnh quá lâu đến nỗi Corey căng thẳng uống lấy một ngụm rượu của cô. “Những gì đang làm phiền anh,” anh nói một cách thẳng thắn, “là anh không biết bây giờ em cảm thấy như thế nào về anh.”

Vì cô không biết anh cảm thấy như thế nào với cô và anh không sẵn lòng đưa ra bất cứ thông tin gì về nó, Corey nghĩ anh không có quyền hỏi hoặc có được câu trả lời. “Em nghĩ anh là một trong những người đàn ông đẹp trai nhất mà em từng kết hôn !” cô đùa.

Anh không hề vui vẻ. “Đây không phải là lúc để lẩn tránh, tin anh đi.”

“Ý của anh là gì?”

“Ý của anh là anh biết bây giờ em có cảm giác gì đó với anh, dù nó chỉ là dự vọng đơn thuần chứ không có gì hơn.”

Cô há miệng nhìn anh. “Cái tôi của anh cần được nâng cao hơn à ?”

“Trả lời câu hỏi đi,” anh ra lệnh.

Vật lộn một cách tuyệt vọng để diễn đạt rõ ràng vấn đề và chấm dứt nó, cô nói, “Để em nói theo cách này nhé : nếu chúng ta làm một bài báo về ‘Nụ Hôn Tuyệt Vời’, thì anh sẽ nằm trong Mười Người Đáng Đều, và em sẽ bỏ phiếu cho anh. Được chứ ?” cô trêu. “Anh nghĩ sao?”

“Anh nghĩ em sẽ bị buộc tội là không công bằng khi em bỏ phiếu cho chồng em.”

“Đừng gọi anh là chồng em,” Corey nói. “Chẳng buồn cười chút nào.”

“Đó không phải là một lời đùa.”

“Đó là điều mà em vừa mới nói,” Corey chỉ ra với vẻ nôn nóng.

“Chúng ta đã kết hôn, Corey.”

“Đừng ngớ ngẩn chứ.”

“Có thể nó có vẻ buồn cười, nhưng nó cũng là sự thật.”

Corey dò tìm trên nét mặt bình thản của anh, lắc đầu phủ nhận những gì cô nhìn thấy trong mắt anh. “Lẽ cười là giả. Thẩm phán là thợ sửa ống nước.”

“Không, bố và chú của ông ấy là thợ sửa ống nước. Ông ấy là thẩm phán.”

“Em không tin anh.”

Thay vì trả lời, anh trao mảnh giấy gấp lại thứ hai cho cô.

Corey mở và nhìn chăm chăm vào nó. Đó là một bản sao của giấy đăng ký kết hôn với tên của Corey và Spence trên đó. Ngày tháng được ghi là ngày hôm nay và do thẩm phán Lawrence E. Lattimore ký.

“Chúng ta đã kết hôn, Corey.”

Bàn tay cô đóng chặt thành nắm tay một cách máy móc, vo tròn tờ giấy ; ngực cô thắt lại thành một cái nút thắt của đau khổ và bối rối. “Anh đang chơi vài trò đùa bệnh hoạn với em à ?” cô thì thầm. “Tại sao anh lại muốn làm nhục em bằng cách này ?”

“Hãy cố gắng hiểu. Anh đã kể với em những gì Joy đã nói, và anh nghĩ đây là những gì em muốn - ”

“Anh là kẻ khốn khiếp !” cô thì thầm dứt quãng. “Anh đang định nói với em rằng anh thực sự kết hôn với em vì lòng thương hại và tội lỗi, và anh nghĩ em sẽ thích nó à ? Rằng đối với anh em quá đáng thương đến nỗi anh nghĩ em sẽ vui vẻ chấp nhận việc kết hôn tại hôn lễ của một người nào đó, trong chiếc áo cưới của một người nào đó, với một cọng dây thép quấn ru bằng thay cho nhẫn cưới ư ?”

Spence thấy nước mắt trong mắt cô, và anh chụp lấy vai cô. “Nghe này ! Corey, anh kết hôn với em là vì anh yêu em.”

“Anh yêu em à,” cô chế giễu, vai của cô rung lên vì cười, gương mặt cô đầm nước mắt. “Anh yêu em à ”

“Đúng, quỷ tha ma bắt, anh yêu em.”

Cô cười dữ hơn và nước mắt rơi xuống nhanh hơn. “Anh thậm chí không biết tình yêu là gì,” cô thổn thức. “Anh ‘yêu em’ nhiều đến nỗi thậm chí anh còn không màng hỏi cưới em. Anh không thấy có gì sai khi biến lễ cưới của em thành một trò đùa khốn khiếp à.”

Từ góc độ của cô tất cả đều đúng, Spence biết vậy, và điều này làm cho anh đau đớn như những giọt nước mắt đang đua nhau rơi xuống gò má nhọt nhọt của cô và sự đau khổ trong mắt cô. “Anh hiểu ngay lúc này cảm giác của em về anh là như thế nào.”

“Ồ, anh không hiểu đâu !” Cô cong người tránh khỏi cái ôm ghì của anh và giận dữ chùi nước mắt khỏi gò má nhọt nhọt của cô. “Nhưng em sẽ cố gắng làm ọi chuyện rõ ràng chỉ một lần và mãi mãi ; em không muốn anh ! Trước đây em không muốn anh, bây giờ em không muốn anh, và sẽ không bao giờ muốn anh !” Lòng bàn tay của cô tát vào má anh quá mạnh làm cho đầu anh nghiêng qua một bên. “Đã rõ ràng với anh chưa ?” Xoay gót chân, Corey đi đến tủ để vali của cô. “Em sẽ không ngủ lại trong cùng một căn nhà với anh! Khi em đến Houston, em sẽ bắt đầu xin hủy hôn theo quy định, và nếu anh dám thử chống lại em, em sẽ làm cho anh và gã thẩm phán say đó bị bắt còn nhanh hơn khoảng thời gian mà anh đã dùng để thu xếp cuộc hôn nhân này ! Rõ rồi chứ ?”

“Anh không có ý định chống lại việc hủy hôn này,” anh nói với giọng lạnh lùng. “Thực ra,” anh nói thêm khi anh hất cái gì đó lên giường và đi đến cửa, “anh đề nghị em dùng nó để trả chi phí luật sư của em.” Cánh cửa đóng sầm lại sau lưng anh.

Corey ngã quỵ vào tường và vùi khuôn mặt vào tay cô, cơ thể của cô run rẩy với tiếng nức nở thầm lặng.

Rốt cuộc, cuối cùng sự chết lặng bao trùm lên cô cũng qua đi, và cô đẩy xa người khỏi bức tường và đi đến điện thoại. Cô yêu cầu người làm đã trả lời điện thoại tìm mẹ và bà của cô và nhắn họ đi lên phòng cô ngay, sau đó cô ra lệnh cho anh ta tìm Mike MacNeil và yêu cầu Mike gọi lại cho cô.

Khi Mike gọi đến, Corey nói với anh ta rằng cô có việc đột xuất, và cô phải bay về nhà ngay đêm nay. Điện thoại reo ngay sau khi cô gác máy. “Cô Foster,” người quản gia thông báo với cô một cách lạnh lùng, “Xe của ông Addison đang trên đường đi đến cổng trước và sẽ đợi cô ở đó khi cô sẵn sàng rời khỏi đây.”

Mặc dù cô rất muốn thoát khỏi ngôi nhà này, Corey tức điên lên một cách vô lý khi bị tổng ra khỏi ngôi nhà theo cách đó. Cô kết thúc việc thu dọn trong một thời gian kỷ lục và đóng va li của cô. Khi cô đặt cái cuối cùng lên sàn, cô nhớ lại thứ mà “chồng” của cô đã hất lên giường. Nghĩ rằng sẽ nhìn thấy một mớ tiền với hoá đơn, cô nhìn về phía đầu giường, nơi cô nghĩ nó đã rơi xuống.

Nằm trên một đồng gối xa tanh xanh, lấp lánh trong ánh hoàng hôn nhọt nhọt, là một chiếc nhẫn kim cương đẹp tuyệt nhìn như thể nó thuộc về một nữ công tước.

Mẹ và bà gõ cửa phòng cô, và Corey mời họ vào trong khi cô nhặt ví tiền lên và với lấy va li của cô. Bà Foster liếc nhìn khuôn mặt nhọt nhọt của Corey, thấy những cái va li, và khựng lại. “Chúa ơi, có chuyện gì vậy?”

Corey kể cho họ nghe trong một vài câu ngắn gọn và gật đầu về phía chiếc nhẫn ở trên giường khi cô rời khỏi. “Làm ơn chắc chắn rằng anh ấy sẽ nhận lại nó. Sau đó nói cho anh ấy nghe nếu anh ấy đến gần con lần nữa, con thề là sẽ xin lệnh cấm !”

Sau khi Corey rời khỏi, bà Foster nhìn mẹ của bà trong sự im lặng choáng váng, rồi cuối cùng bà cũng nói, “Đúng là Spence đã làm một chuyện ngu ngốc !”

“Cậu ta xứng đáng bị đánh bằng roi ngựa,” Bà đồng tình mà không hề có vẻ oán giận.

“Corey sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu ta vì chuyện này. Không bao giờ. Và Spence thì quá kiêu hãnh. Cậu ta sẽ không hỏi nó nữa,” bà Foster nói với tiếng thở dài.

Mẹ của bà đi đến giường và nhặt lên chiếc nhẫn, xoay nó trong ngón tay của bà với nụ cười. “Spence sẽ phải gửi một vệ sĩ đến chỗ Corey khi nó đeo cái này.”

20. Chương Kết

Phần kết

Quần trong chiếc áo choàng nhung màu đỏ, Corey đứng ở cửa sổ của ngôi biệt thự nhỏ, nhìn tuyết đang rơi, ánh trắng quét qua những ngọn đồi của Vermont, nơi họ đã quyết định trải qua lễ Nô-en đầu tiên thật sự của họ. Chồng cô nhấn mạnh đây cũng là tuần trăng mật thứ hai của họ - tuần trăng mật mà họ sẽ có nếu Corey có đám cưới vào lễ Nô-en của cô ... và anh đang đóng vai một chú rể rực lửa đam mê.

Cô quay lại và đi đến giường nơi Spence đang ngủ, cô cúi xuống và đặt một nụ hôn lên trán anh. Trời đã gần sáng, và anh đã làm tình với cô cho đến khi cả hai đều kiệt sức, nhưng hôm nay là sáng ngày lễ Nô-en, và cô lo lắng đến nỗi ngẩn ngơ khi thấy anh mở quà của anh. Anh luôn tặng quà cho cô, và cô cũng phải đi tìm nhiều tháng trời để mua một món quà chỉ cho riêng anh.

Một nụ cười hiện lên môi của anh. “Sao em lại thức ?” anh hỏi mà không mở mắt ra.

“Hôm nay là sáng Nô-en. Em muốn tặng quà cho anh. Anh có phản đối không ?”

“Hoàn toàn không,” anh nói với tiếng cười khàn khàn và kéo cô nằm xuống trên người anh.

“Đây không phải là quà của anh,” cô thông báo cho anh biết, chống khuỷu tay trên ngực anh khi anh mở áo choàng của cô. “Anh đã có cái này rồi.”

“Anh thích có hai món quà cùng một lúc,” anh tiếp tục dai dẳng, lướt ngón tay anh xuống khe hở giữa ngực cô.

“Hai Lễ giáng sinh và hai tuần trăng mật, tất cả trong cùng một năm,” cô trả lời trong tiếng cười hỏn hển khi môi anh dò tìm lối đi quyến rũ nơi bàn tay anh đã ở đó. “Chẳng lẽ chúng ta sẽ luôn làm mọi thứ thành một cặp sao ?”

Câu trả lời cho câu hỏi đó xuất hiện chín tháng sau trong mục báo tin trẻ mới sinh của tạp chí People:

Đó là niềm “hạnh phúc nhân đôi” cho Spencer Addison và vợ của anh, nhiếp ảnh gia Corey Foster - một cặp sinh đôi giống hệt nhau tên là Molly và Mary, chào đời vào ngày 25, tháng Chín.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-nhan-doi>